

KIZIL Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete 15 Ocak '97, Sayı:13, Fiyatı:50 000 TL. (KDVd.)

SOKAĞA, EYLEME GENEL GREVE!

**KURTULUS YOK
TEK BASINA
GREVÇİ
ÇUKOBIRLIK İSCILERİ**

**SUSMA SUSTUKCA SIRA SANAYI
GELECEK
DEPI-IS TUZLA**

**EŞİTLİK
DALET**

**SOKAĞA, EYLEME
GENEL GREVE**

SUSURMAYI İKTİDARDIR! HEPERİ KORALIM!

Yalanlar yayarak gerçekleri gizlemenin adı: Susurluk!

Burjuvazi, kamuoyunun Susurluk'taki devlet üzerinde odaklanan dikkatini dağıtmak için atağa geçti. Gündem saptırmak için sırasıyla Fadime Şahin ve Aczmençiler, Mustafa Duyar, Koç Cenazesi, Kıbrıs'ta füze krizi, Küçük İbo'ya sahne ve ekran yasağı gibi olaylar kullanılmaktadır. Medya tarafından şişirilen ve saptırılan gündemlerle Susurluk'un yarattığı toplumsal bilinç törpülenmeye çalışılmaktadır.

Oysa Susurluk, iliklerine kadar çürümüş, son hücre sine kadar kirlenmiş düzen ve devlet gerçekliğidir. Susurluk, devrimci değerlere ihanet etmiş, soysuz bir itirafçı olan Mustafa Duyar'ı özel savaşında bir piyon olarak kullanmanın, devrimci avukatlara saldırmanın sahte vesilesi yapmanın adıdır.

Susurluk, içindeki yoksulluğu ve talanı dışında Kardak, Kıbrıs yapay krizleriyle kapatmanın adıdır. Susurluktakiler Kıbrıs'ta füze krizi yaratanlardır.

Susurluk şovenizmdir, ezan-bayrak çığırtkanlığı altında Kürt ulusuna kan kusturmaktır. Kürt halkının en yiğit evlatlarını katletmenin, topraklarını yağmalamanın, köylülere pislik yedirmenin ve nihayet Diyarbakır'da yoksul insanların açlıktan birbirine saldırmasının adıdır.

Susurluk, her türlü insana düşman zehirin, uyuşturucunun, kadın ve çocuk ticaretinin kendisidir. Susurluk ezilen, sömürülen, mal gibi satılan,

tecavüz edilen kadının adıdır. Susurluk, cinselliğin pazara çıkarılmasının meşrulaştırılması, medyadan savunulması, pohlanmasıdır. Susurluk Fadime Şahin'dir.

Susurluk, kaybeden, katleden, tecavüz eden, yakan, yıkan devletin ve sermaye iktidarının adıdır. Susurluk, tüm bu gerçekleri gizlemek için psikolojik savaş yükseltmenin, kan içindeki ülkemizi güllük gülistanlık bir tablo içerisinde göstermenin, yalanları yayarak gerçekleri gizlemenin, gündem saptırmanın adıdır. Susurluk, medya patronlarının kirli savaşa verdiği desteklerdir. Susurluk medyanın kendisidir.

Susurluk; Duyar, Fadime, Koç Cenazesi, Küçük İbo'ya ekran yasağı, Kıbrıs Füze Krizi gündemleriyle gerçekleri gölgelemenin adıdır. Susurluk soysuzlaşmayı değer sayan bir sistemdir. Susurluk sermayenin pislik düzeni ve onun tüm çürümüş kurumlarıdır. Susurluk devlettir.

Bu devlet, yüzlerce ananın yüreğini yakan Çatlı gibi faşist katilleri beslediği ve kullandığı, binlerce gencin yaşamını karartan uyuşturucu ve fuhuş ticaretinin başını çektiği topluma unutturmak için Fadime Şahin'e mal bulmuş mağribi gibi sarılmaktadır.

Müslüm Gündüz ve Fadime Şahin olayı önce iktidar ortağı RP kanadı tarafından politik malzeme olarak kullanıldı. Polis operasyonunun kişilik haklarına

saldıran karakteri lanetlendi. Adalet bakanı Şevket Kazan, Gündüz'ün giyinmesine dahi izin verilmeden baskını gerçekleştiren polisler hakkında suç duyurusunda bulunacağını açıkladı. Oysa bu aynı bakan, devrimci ve yurtseverlere yönelik süre avının bir parçası olan yargısız infazların birinci dereceden sorumlusudur. Adana'da 4 ve 2 yaşındaki iki küçük çocuğun ana-babalarının infazına şahit olduktan sonra katledilmesinde işbaşındadır. "Kişilik hakları" savunucusu kesilen bu katil, zindan direnişlerinin ölüm safhasına dayandırdığı bir aşamada: "gerekirse onlara zorla tıbbi müdahalelerde bulunmak için operasyon yapabiliriz. Böylesi bir operasyonda 40-50 kişinin ölmesini göze alabiliriz" demekten çekmemiştir. Düzen muhalifi ve devrimcilerle yönelik, genellikle hiç bir hukuki gerekçeye dayandırılmayan polis operasyonlarında insanlık haklarını hiçe sayan, silahsız, savunmasız insanların katledilmesini meşru gören kirli ve kanlı bir devletin Müslüm Gündüz'ün kişilik haklarına sahip çıkması aşağılık bir ikiyüzlülük örneğidir.

Müslüm Gündüz'le basıldıktan sonra televizyonlarda başına gelenleri anlatıp, kendisini tuzağa düşürenlere meydan okuyan Fadime Şahin ise burjuvazinin "laik" kanadı tarafından milli kahraman ilan edildi. Burjuvazi kendisine has bir ikiyüzlülükle kadın hakları

savunucusu kesildi. DYP'li bir bakanın makam odasında tecavüz ettiği sekreter çoktan unutuldu. O dönemde kimse DYP'nin parti binalarını kapattırmaktan bahsetmediği halde bu kez tarikatların dergahlarına kapatma furyası başladı. Kitlelerin öfkesi bilinçli bir tarzda Susurluk'taki devletten Aczmençiler'e yönlendirildi. Kandırılmış, işgal edilmiş zavallı bir genç kız olarak sunulan Fadime Şahin üzerinden toplumun vicdanı rahatlatılmaya çalışıldı. Açık ki, aynı medyatik değeri taşıyan benzer bir gelişme yaşandığında, Fadime Şahin'in de ömrü tükenecek ve kullanılmış bir paçavra gibi kenara fırlatılacaktır.

Fadime Şahin ve Aczmençilerin, Mustafar Duyar'ın, Koç cenazesinin, sahte Kardak ve füze krizlerinin toplumsal bilinçte yarattığı bulanıklıklar gelip geçicidir. Oysa Susurluk toplumun hafızasına kazınacaktır. Çürümüş düzen, kokuşmuş devletin kirli ve kanlı gerçekliği ezilen emekçi kitlelerin bilincinde mutlaka kalıcı bir tortu bırakacaktır. Maraş'lar, 1 Mayıs'lar, Gazi'ler, Sivas'lar nasıl ki unutulmadılar, tüm bu kirli provokasyon ve katliamların sorumlusu olarak Susurluk'ta ortaya çıkan mafyacı, kontr-gerilla devlet gerçekliği de unutulmayacak, unutulmayacaktır! Sorumluların tarih önünde mutlaka hesap verecektir!

Kızıl Bayrak'tan

Sınıfın tüm ileri bölüklerinde kızıl bayrağı dalgalandırmak için ileri!

5 Ocak öncesi, Ankara'daki diğer devrimci basın kuruluşları gibi biz de devletin saldırılarından nasibimizi aldık. Devrimci güçlerin Ankara Türk-İş mitingine müdahalesini olabildiğince sınırlandırmak isteyen faşist sermaye rejiminin kolluk güçleri, 4 Ocak'ta Ankara büromuzu basarak 8 çalışanımızı gözaltına aldı. Onbinlerce bildiri, broşür, kuş, pul ve 8 adet pankartımıza ise el konuldu.

5 Ocak günü alana basılı materyallerimizle müdahale etmemizi sekteye uğratan faşist sermaye rejimi, 5 Ocak öncesi çalışmalarımızın hızını kesemedi. İstanbul, Adana, İzmir, Ankara ve Zonguldak'ta temel aldığımız alanlara onbinlerce broşür ulaştırıldı, bir çok stratejik önemdeki fabrikaya ve sanayi bölgesine bildiri dağıtıldı, kuşlamalar yapıldı, işçi-emekçi semtlerinde ve fabrika servislerinde dağıtım faaliyetlerinin yanısıra sözlü ajitasyon ve propagandaya ağırlık verildi.

5 Ocak ön çalışmaları sırasında yalnızca materyallerimizi hedeflerimize ulaştırmak alanında değil, kitle çalışması alanında da önemli adımlar attık. Tüm çevre ilişkilerimizi, onları değişik düzeylerde faaliyetimize katarak kucaklamak perspektifi doğrultusunda harekete geçirmeye çalıştık. Kitlelerle

kurduğumuz bağları ev ziyaretleri, toplantılar ve birebir diyaloglarla derinleştirdik. Sınıfın öncü güçleriyle buluşmak alanında da anlamı mesafeler aldık. Grevci Çukobirlik işçileri ve Mutlu Akü başta olmak üzere sınıfın bazı hareketli müfrezelerine etkin müdahalelerde bulunduk. Öncü işçilerle toplantılar organize ettik.

Bu etkinliğimiz 5 Ocak'ta alana da yansıdı. Mitinge üç koldan müdahalede bulunduk. Gücümüzün önemli bir kısmı Kızıl Bayrak pankartı ve "Sokağa, Eyleme, Genel Greve!" temel şiarı altında yürürken, müdahalemiz sonucu alana taşıdığımız Çukobirlik işçileri ile birlikte de yaklaşık 60-70 kişilik bir kortej oluşturduk. Burada "Kurtuluş Yok Tek Başına! Grevci Çukobirlik İşçileri" pankartını açtık. Diğer bir kısım yoldaşımız ise Mutlu Akü işçileri ve Petrol-İş korteji ile birlikte yürüdüler. Bu sınıf bölüklerine düzen karşıtı sloganları, devrimin ve sosyalizmin şiarlarını etkin kıldılar.

Şimdi görev, yakaladığımız faaliyet kapasitesini sürekleştirmek ve geliştirmektir. Devrimin ve sosyalizmin değerlerini simgeleyen kızıl bayrağı sınıfın tüm ileri bölüklerinde dalgalandıracak bir pratik sergilemektir.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:14 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:50.000 TL. (KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Sahibi ve Y. İşleri Müdürü: Gonca Dönmezer

Teknik hazırlık:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

Yönetim Adresi:

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5
Aksaray / İSTANBUL

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

5 Ocak ve Sınıf Hareketine Müdahalenin Sorunları

Kitle hareketinde yeni bir yükselişin başlayacağına -ve hatta kısmen başladığına ilişkin somut veriler her geçen gün daha da fazlalaşmaktadır. Türk-İş'in çağrısıyla gerçekleşen 5 Ocak Ankara mitingi bu saptamayı doğrulayan en son örnek olmuştur. Mitinge katılım hakkında 100 bin ile 300 bin arasında değişen çeşitli rakamlar verilmektedir. Bu mitingin kitleselliği hakkında somut bir fikir vermektedir. Mitingin sınıf kitlesindeki canlılığı, diriliği ortaya koymak açısından da belli bir anlam taşıdığı rahatlıkla söylenebilir. Burada önemle belirtilmesi ve gözetilmesi gereken bir başka olgu daha var. Bu miting büyük bir ağırlıkla Türk-İş üyesi işçilerin katıldığı bir miting olmuştur. Ne yazık ki ne DISK üyesi işçiler, ne kamu çalışanları bu mitinge anlamlı bir katılım gerçekleştirmiş değiller. Sınıf ve emekçi kitlesinin bu farklı kesimleri sendika bürokratlarının özel çabalarıyla birbirlerinden ayrı tutulmaya çalışılmaktadır. Oysa bu kesimlerin de etkin şekilde katıldığı bir mitingin en az yarım milyonu bulan bir kitleye ulaşacağını, daha da önemlisi böyle bir gösterinin politik açıdan da çok daha ileri ve canlı geçeceğini yakın dönemin olguları tartışılmaz biçimde ortaya koymaktadır.

Kıscacası, en son 5 Ocak mitinginin de gösterdiği gibi, yakın dönem pek çok olgusu önümüzdeki günlerin yeni bir kitle hareketliliğine gebe olduğunu göstermektedir. Komünist ve devrimci hareket açısından bu tablonun ortaya çıkardığı görev ise son derece basit ve açıktır. Kitle hareketinin devrimci önderlik boşluğunu doldurmak için harekete en etkin müdahaleyi örgütlemek. Ne var ki bu görevi gerçekleştirebilmek için hem gelişmekte olan kitle hareketliliği hem de devrimci ve komünist hareketin bugünkü gerçekliğini doğru ve bütünsel bir tarzda değerlendirebilmek zorunludur.

Bugün ilk örneklerini yaşadığımız kitle hareketliliğinin ilk göze çarpan özelliği, düne kıyasla sendika bürokrasisinin hareket üzerinde çok daha büyük bir etkinliğe ve denetime sahip olmasıdır. Bu olgunun arkasındaki neden sendika bürokrasisinin sınıf kitlesi şahsında bir itibar tazelenmesi yaşamış olması değildir. Dün olduğu gibi bugün de sendika bürokrasisinin sınıfı denetleyebilmesinin ardındaki temel neden, sınıfın farklı bir ciddi önderlik alternatifini ile yüzyüze olmamasıdır. Ancak sendika bürokrasisinin bugünkü kitle hareketliliği üzerinde daha etkin bir denetime sahip olmasını sağlayan faktörler başkadır. Birincisi, bugün yaşanan kısa sayılamayacak bir durgunluk dönemini izleyen ilk hareketliliklerdir. Hareketin henüz başlangıç aşamasında bulunması, sendika bürokrasisinin etkisini ve denetimini kolaylaştırmaktadır. İkincisi ve daha önemlisi, bugünkü biçimiyle hareketlilik görevler, direnişler, mevzi çatışmalar biçiminde değil, esasta merkezi mitingler biçiminde gelişmektedir. Bu mitingler tek tek birimlerdeki canlı mücadele dinamiklerine yaslanmadığı ölçüde, sendika bürokrasisinin sınıf kitlesi üzerindeki denetimi nispeten daha kolay ve sancısız gerçekleşmektedir.

Bugünkü hareketi, dolayısıyla bugünkü hareketin bizlere dayattığı görevlerin boyutunu ve aciliyetini tam ve doğru olarak kavrayabilmek için şimdi belirteceğimiz olgunun anlamını da çok iyi özümsemiş olmak gerekir. 1996 yılı grev ve direnişler açısından son otuz yılın en "sessiz" yılı olmuştur. Bu devrimci hareketin semtlere kayışını kolaylaştırmış, kimi çevreler işçi sınıfının devrimciliğini tartışma cüretini yeniden gösterebilmiştir. Sonuçta da sınıf kitlesi

önemli ölçüde sendika bürokrasisinin ve reformizmin denetimine teslim edilmiştir. Bu gerçeklik bize bir yandan sendika bürokrasisinin ve kısmen de reformizmin sınıf kitlesi üzerindeki etkisinin nedenleri konusunda bir fikir verirken, ayrıca komünist hareketin görev ve sorumluluğunun ne denli kapsamlı ve acil olduğunu da ortaya koymaktadır. Sınıf hareketinde yaşanan durgunluk diğer kesimlerdeki nispi canlanmayla birleşerek devrimci hareketin kamu çalışanlarına ve oradan da semtlere kayışını kolaylaştırmış, bu kaçışı meşrulaştıracak geçici "teorizasyonlara" da belli bir olanak sağlamıştır. Ne var ki hayatın gerçekleri, çok da geçmeden sınıf hareketini geliştirmenin, politikleştirilmenin ne denli yaşamsal bir öneme sahip olduğunu ters yönlü bir gelişmeyle apaçık ortaya koymuştur. Ters yönlü gelişmeyle diyoruz, zira bu kanıtlanma gelişen ve militanlaşan bir sınıf hareketinin kendi önemini yadsınmaz biçimde dayatmasıyla değil, yazık ki sınıf hareketine kitlesel, militan-politik bir nitelik kazandırılmadığı için, genel devrimci kitle hareketinin de istikrar kazanamadığının ve kazanamayacağını pratik tarafından ortaya konulmasıyla gerçekleşmiştir.

'96 yılı sınıf hareketi açısından niçin durgunluğun hakim olduğu bir yıl olmuştur? Sınıf hareketindeki durgunluk birkaç nedene bağlı olarak ortaya çıkar. Ya sınıf hareketi, sınıf kitlesi açısından ekonomik ve sosyal alanda önemli bir tatmin noktasını oluşturacak mevziler elde etmiştir; ya sınıf kitlesi peşi sıra gelen bir dizi mücadeleden yorgun düşmüştür ve bir dinlenme molası vermektedir; ya sınıf hareketi bir çıkış kanalı bulamamaktadır; ya sınıf hareketi ağır bir yenilgiye uğradığı için eylem dinamikleri felç olmuş, törpülenmiştir; ya da uzun süre bir çıkış kanalı bulamayan hareketin git gide bu tür eylem dinamikleri dumura uğramış ve çürümüştür. Türkiye'de ki sınıf hareketliliği gerçeği bize bugünün sözkonusu olanın kısmen yorgunluktan, önemli ölçüde ise bir çıkış kanalı bulamamaktan kaynaklanan bir durgunluk olduğunu göstermektedir.

Durgunluğu hep dönemsel ileri çıkışların izlemesi, ileri çıkışların önemli bir kitleselliği ve canlılığı içinde barındırması, sınıf hareketinde yaşanan durgunluk ve geri çekilmelerin kalıcı bir özellik taşımadığını ortaya koymaktadır. İşte böylesi bir dönemde özelde komünist hareketin genelde ise devrimci hareketin ortaya koyacağı irade gücü, eylem ve faaliyet kapasitesi son derece belirleyici bir önem kazanmaktadır. Sınıf hareketindeki geri çekilmeleri, komünist ve devrimci hareketin bu tür bir kapasiteyi sergileyememiş olması gerçeğini gözardı ederek ele almak ve değerlendirmek, sınıf hareketinin bugün bizden beklediği görevleri de doğru anlamayı ve uygulamayı engelleyecektir. Şunu da unutmamak gerekiyor ki, müdahale alanındaki her geri duruş ya da geç kalış sınıf hareketindeki mücadele dinamiklerinin giderek dumura uğramasına ve çürümesine yolaçmakta, devrimci hareket ile sınıf hareketi arasındaki zaten sorunlu olan "güven duygusunu" daha da zedelemektedir.

Yakın dönemde gerçekleşen bir dizi kitle eyleminin taşıdığı anlamı da, işte bu noktadan yaklaşarak doğru anlayabiliriz. Bu eylemler sınıf kitlesindeki mücadele dinamiklerinin hali hazırda son derece canlı olduğunu ortaya koydukları için son derece büyük öneme sahiptirler. Yoksa eylemlerin kendi içlerinde bir dizi zaafı ve geriliği taşıdığı açıktır.

İşte bu noktada son derece önemli bir soru ortaya çıkmaktadır: Bu devrimci irade kendini

nasıl, hangi biçimlerde, hangi görevler ekseninde ortaya koyacak ve örgütleyecektir? Nasıl bir çalışma tarzı, devrimci ve komünist harekete ne tür bir müdahale gerekmektedir?

Kitle hareketinin bugünkü seyri ve devrimci hareketin bugünkü mevcut tablosu sağlıklı ve sağlam bir devrimci odaklaşmanın yaratılmasını acilleştirmektedir. Genel kitle hareketinin devrimci bir mecraya akıtılabilmesi, bugünkü koşullar altında, devrimci iradenin bu doğrultuda ortaklanmasını zorunlu kılmaktadır. Bunun yolu, olanaklı olan her konuda ve yerde sağlıklı ve sağlam bir temel üzerinde yükselen bir devrimci iş ve güç birliğinin inşa edilmesidir. Bu devrimci alternatiflerin sınıf ve emekçi kitlesinin gündemine daha etkin bir biçimde taşınabilmesine olanak sağlayacaktır. Ki bunun yaşamsal bir sorun ve görev olduğu apaçıktır. Devrimci harekete yönelik müdahalenin ikinci boyutunu ise, devrimci hareketin dikkat ve enerjisinin sınıftan uzaklaşmasını olanaklı olduğu ölçüler içinde engellemeye çalışmak oluşturmaktadır. Biz elbetteki devrimci hareketin bu zaafının gelip geçici bir sorun olmadığını, sınıfsal ideolojik bir muhtevaya sahip olduğunu biliyoruz. Ama bu, bu tür bir eleştirel basıncın anlamsız olduğu anlamına gelmez, önemini azaltmaz. İki nedenle. Birincisi, bu yolla devrimci hareket belli sınırlar içinde de olsa etkilenebilir, etkilenmektedir de. İkincisi, yine bu yolla bu hareketlerin içindeki sosyalist eğilimli güçler, sosyalist sınıf siyasetine kazanılabilirler. Bu nedenle de devrimci harekete yönelik eleştirel müdahale son derece önemlidir ve süre birezim bu noktadaki çabalarımızı zayıflatmayı değil, tam tersine daha da etkili hale getirmeyi dayatmaktadır.

Sınıf ve kitle hareketinin bugünkü seyri ve özellikleri, komünist hareket açısından içiçe yürüyen iki boyutlu bir çalışma tarzını zorunlu kılmaktadır. İsrarlı, soluklu bir biçimde özellikle stratejik noktalarda yoğunlaştırılmış bir propaganda ve örgütlenme çalışması ile, sınıfı eyleme motive etmeyi ve bu eyleme önderlik etmeyi hedefleyen bir çalışma. Gerek sınıf hareketinin durgunluk ve eylem dönemlerini peşi sıra yaşayabilen bugünkü yapısı, gerekse sınıf hareketindeki eşitsiz gelişim, kimi sektör ve alanların eylem düzeyindeki ilerilik, bu tür bir çalışmaya zorunlu kılmaktadır. Bugün sendika bürokrasisinin ve reformizmin sınıf üzerindeki denetimini kırmak sürekli yürüyen bir teşhir faaliyeti ile birlikte ve hatta daha belirleyici biçimde, bu alanlarda gösterilecek performans ve başarıya bağlıdır.

Son olarak belirtilmesi gereken -ama önem derecesi açısından en başta yer alan- görev alanı ise, siyaset arenasında hala boşluğu doldurulmamış olan alanı, komünist önderlik alanını doldurmaktır. Bunun somut ifadesi parti düzeyine ulaşmaktır. Bu herşeyden önce komünistlerin kendi sorumluluklarını yerine getirmelerini zorunlu kılmaktadır. Unutmamak gerekir ki komünist önderlik alanındaki boşluk, devrimci demokrasiye de, Kürt ulusal hareketini de olumsuz anlamda etkilemektedir. Bu boşluk bir an önce ve adına layık bir biçimde doldurulmadığı takdirde, diğer devrimci güçler de tıkanma ve gerilemeyle yüzyüze kalacaktır, kalmaktadır. Başta komünistler olmak üzere parti ve devrim davasında sorumluluk duyan örgütlü-örgütsüz her güç mücadeleye bu tür bir sorumluluk ve misyon duygusuyla yaklaşmak zorundadır.

5 Ocak Mitinginin Gösterdikleri:

Sendikal Cendere Sokakta Kırılacak!

Türk-İş 5 Ocak'la birlikte merkezi iç boşaltma eylemleri zincirine bir yenisini eklemiş durumdadır. 150 bini aşkın bir işçi kitlelerini Kızılay meydanına çeken huzursuzluk ve öfke, Türk-İş'in iyi planlanmış eylem organizasyonu içerisinde dizginlenmiş bulunmaktadır.

Bu durum sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerindeki etki ve denetiminin göstergesi olmuştur. Sendikaların bugün için sınıfın tek örgüt biçimi olmasından kaynaklanan etki ve denetim, sendika yönetimlerinin düzen politikalarına uşaklığıyla birleştiğinde hareketin en önemli zayıflığı ortaya çıkmaktadır. Sınıf kitlelerinin, sendikalar dışında farklı bir örgütlenme ve önderlik alternatifine sahip olamayışı sendika bürokrasisine önemli bir manevra alanı açmaktadır. İşte Türk-İş'in üzerinde rahatça atılabildiği, politika üretebildiği zemin budur. Sendika bürokrasisinin sınıf kitleleri üzerindeki etkin denetiminin kırılabilmesinin yolu, sınıf hareketinin devrimci önderlik alanında yaşadığı boşluğu doldurmaktan geçmektedir. Bugün Türk-İş bu boşluğu düzenin ihtiyaçları çerçevesinde kullanabilmektedir.

Mitingten Görünümler

5 Ocak yürüyüş ve mitinginde, Türk-İş'in iyi düşünülmüş eylem organizasyonu ve inceltilmiş şoven propagandası dikkati çekmiştir. Yürüyüşün önemli bir bölümünü oluşturan ön kortejlere hakim olan görüntü Türk bayraklarıdır. Yol-İş, Tes-İş ve Türk Metal kortejlerinden oluşan bu ön kol, mitingın toplam atmosferinde de belirleyici olabilmektedir. Türk bayraklarının yanı sıra yürüyüş boyunca çalınan "Dağ başını duman almış" marşı ve miting başında işçi kortejlerinin belli düzeylerde katılımı ile söylenen istiklal marşı dikkat çekici olgulardır. Bu milliyetçi motifler, laik-kemalist söylemlerle birleştiğinde, kitlelerin düzenden kaynaklı öfkelerinin nasıl tekrar düzen içi kanallara aktıldığı görülecektir. Aynı şekilde, Aralık ayı içerisinde gerçekleşen bir dizi emekçi eyleminde yaygın ve güçlü bir tarzda öne çıkan "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganının, bu kez alanda yankı bulamayışı bu atmosferin doğal sonuçlarıdır.

Türk-İş bu atmosferi yakalayabilmek için politik eğilimlerini belirleme ve yönlendirme şansının yüksek olduğu işçi kitlelerini alana taşımıştır. Özellikle İstanbul, Ankara vb. merkezi yerlerden değil, taşradan (Sivas, Konya, Kastamonu, Kırklareli vb.) gelen önemli sayıda kitlenin bu amaca yönelik toplandığı görülmüştür. Bu aynı güçler farklı bir takım gelişmelerin göstergesi de sayılmalıdır. 14 Aralık KESK mitinginde de olduğu gibi taşra illerden sağlanan büyük katılımlar, mücadele dinamiklerinin genişlediğini

ve yaygınlaştığını gösterir. Bu, merkezi eylemlerin etki ve yönlendiriciliğinin önemini göstermektedir. Bugün için sadece sendika bürokrasisinin denetimi altında olan ve devrimci politik müdahalenin uzağında yer alan taşradaki sınıf kitlelerine, 5 Ocak benzeri merkezi eylemlerde müdahalenin önemi açıktır. Bu anlamda, bir iç boşaltma eyleminin sonuçları da daha büyük ölçekli olacaktır.

Türk-İş, yürüyüşün ön kolunda gerçekleştirdiği bu düzenlemeyi, devrimci ve devrimci politikaya açık işçi kortejlerini arkaya atarak tamamladı. Böylece bu kortejlerin yürüyüşe ve alana müdahaleleri sınırlandırılmış oldu. Ancak devrimci kortejlerin ve devrimci müdahaleyi alana yansıtabilecek olan öncü sınıf müfrezelerinin etkisizliği buradan açıklanamaz. Alanın bu cephesinde asıl sorun dağınlık ve organizasyonsuzluktur. Dağınlık ve organizasyonsuzluk tek tek kortejlerin kendi disiplinleri açısından değil, bu kortejler arasındaki ilişki ve ortaklık zeminlerinde yaşanmıştır. Elbetteki bu sorun aslolarak alanda yaşanan ya da alanda çözülebilecek bir sorun da değildir. Bu güçler arasında koordinasyon ve birlikte iş yapma zeminleri sınıfa devrimci müdahale ekseninde bir ön çalışmaya dayanmalıdır. Belirlenen asgari politik netlikler ve biçimler üzerinden bu gerçekleştirilebilir.

Aslında asgari düzeyde ortak politikalar etrafında birlikte hareket edebilecek ve alana etkili bir müdahaleyi örebilecek bu güçler, öncelikle birbirlerinden, sonra da sınıf kitlelerinden yalıtılmışlardır. Bu gerçekliğin ardında devrimci hareketin durumu yatmaktadır. Sınıf hareketine müdahale ve önderlik edebilme yeteneğinin en somut ve yakıcı biçimi olan öncü sınıf müfrezeleri ve devrimci güçler arasındaki koordinasyonun sağlanamayışı siyasal ufaksuzluğun doğal bir sonucudur.

Bir Kez Daha Devrimci Önderlik Boşluğu

Türk-İş'in "Türkiye'ye Sahip Çık! Demokrasi İçin Mücadele Et!" adıyla

örgütlediği 5 Ocak eylemi, yüzbinlerle ifade edilen büyük bir işçi kitesindeki arayışı ve canlılığı ortaya koymuştur. Türk-İş'in bu arayışlara nasıl yanıt verdiği ve canlılığı hangi kanallara yönlendirdiği ise 5 Ocak mitinginde somutlanmış durumdadır.

"Türkiye'ye sahip çık!" sloganı ve bayrak, istiklal marşı vb. şoven motifler üzerinden yürütülen incelikli bir politika; hiçbir somut eylem takvimine ve hedefleri bütününe sahip olmayan "Demokrasi için mücadele et!" çağrısı. Hedeflenen açıktır. Susurluk gündemi işçi ve emekçi kitlelerdeki huzursuzluğun ve öfkenin yönünü devlette çevirmiş durumdadır. Türk-İş, bu huzursuzluğu düzen kanallarına çekebilmenin ve devleti kitleler gözünde aklayabilmenin yolunu döşemektedir.

Kuşkusuz Türk-İş'ten, farklı bir içerik ve organizasyonla miting düzenlenmesini beklemek saflık olacaktır. Asıl soru, kitlelerdeki arayış ve canlılığa bizim ne derece yanıt verebildiğimizdir. Devrimci ve komünist güçlerin, kitle hareketindeki bu canlanmayı hangi örgütlülük ve müdahale düzeyi ile karşılayabildiğidir. 5 Ocak, bu sorunun yanıtının olumsuz olduğunu göstermiştir.

Devrimci hareketin, sınıf hareketinden ideolojik ve örgütsel uzaklığı, ciddi bir ilgisizlik ve politik öngörüsüzlükle birleştiği oranda ortaya çıkan tablo şaşırtıcı değildir. Kendisini, toplumsal muhalefetin sınıf dışı unsurlarında görülen döneysel canlılık içerisinde ifade edebilen devrimci-demokrasinin, 5 Ocak gibi kitlesel bir sınıf eylemindeki güçsüz ve marjinal konumu anlaşılabilir.

Komünistler ise emekçi kitle

hareketindeki bu yükselişi uzunca sayılabilecek bir süre öncesinden tespit etmiş ve yayınlarında yer vermişti. Bu politik öngörü ve açıklık üzerinden sınıf hareketinin bazı öncü müfrezeleri ile buluşmayı başarabilen ve 5 Ocak mitingine bu müfrezelerle birlikte müdahale şansını yakalayan komünistler, devrimci-demokrasiden farklı bir tablo ortaya koyabilmişlerdir. Ancak müdahalenin zayıflığı ve sınırlılığı gözönüne alındığında sonuç belirleyici olamamıştır.

Yukarıdaki çerçeveye sorunu ele aldığımızda komünist harekete düşen sorumlulukların önemi ve yakıcılığı görülecektir. Sınıf hareketinin önderlik ihtiyacını devrimci politikalarla karşılayabilmenin bize yüklediği sorumluluklardır bunlar. Birincisi, yükselen kitle hareketinin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik politik ve örgütsel kapasiteyi sergileyebilmek. Süreklileşmiş siyasal sınıf çalışmasını, işçi kitlelerini eyleme yönlendirme ve kitle hareketine önderlik edebilme yeteneği ile birleştirebilmek. 5 Ocak'ta sınırlı ve yetersiz düzeyde sergilediğimiz bu birlikteliği geliştirebilmek.

İkincisi; devrimci hareketin sınıf hareketine uzak ideolojik ve örgütsel konumlanışına varmak. Devrimci hareketle ideolojik mücadeleyi yükseltmek, ancak bunu devrimci güçleri sınıf hareketine müdahale ekseninde sürükleyebilecek bir pratikle birleştirebilmek.

Üçüncüsü; sınıf hareketinin önündeki iki büyük barikata, sendika bürokrasisine ve reformist güçlere karşı mücadeleyi yükseltmek. Bu güçlere dönük yaygın ve etkin bir teşhir çalışması yürütmek. Sendikalar içerisinde, tabandan, bürokrasiye ve reformizme karşı devrimci bir basıncı örgütleyebilmek.

5 Ocak ve reformist hareket

Başta EMEP ve İP olmak üzere reformist sol, yükselen emekçi kitle mücadelesine ve somutta 5 Ocak eylemine yoğun bir ilgi ve hazırlık evresine yaklaştı. Bu, sınıf hareketinin önderliğine güçlü bir alternatif olma çabasıdır. Reformist hareket, her dönem için, sınıf hareketinin devrimci politik kanallarla buluşabilmesinin önündeki ciddi engellerden biridir. Ancak kitle mücadelesinin yükselme eğilimi gösterdiği dönemlerde bu tehlike daha yakıcı ve somut biçimler kazanmaktadır. Hele ki devrimci ve komünist güçler bu dönemlerde müdahale ve örgütlülük düzeyi itibarıyla reformist hareketin gerisinde kaldıysa.

Bu durum 5 Ocak eyleminde (ve öncesinde) somutlanmış durumdadır. Reformist hareketin azımsanmayacak derecedeki kitleselliği ve sınıf kitleleri üzerinde bıraktığı etki dikkatle ele alınmalıdır.

Ancak bu olgulara rağmen İP ve

EMEP somutunda 5 Ocak farklı bir takım göstergeler de sunmuştur. İP, yürüyüş ve mitinge daha önceki benzeri eylemlere kıyasla daha kitlesel bir katılım sergileyebilmiştir. Ancak buna rağmen müdahalesi ve etkisi, öncesine kıyasla çok silik ve dağınık kalmıştır. Bu durumun temel gerekçesi, İP'in politik zemininin neredeyse Türk-İş'le birebir örtüşmesidir. Emekçi kitle mücadelesinin yönünü daha "soldan" bir söylemle ve kemalist politikalar etrafında düzen sınırlarına çekmeye çalışan İP, politika düzleminde Türk-İş'i aşamamıştır. Öne çıkardığı sloganlardan tutun da kullandığı motiflere dek (bayrak, istiklal marşı, kurtuluş savaşı vb.) Türk-İş'le aynı zemini paylaşmış durumdadır. Zaten geçmişten beri, sınıf hareketine müdahaleyi Türk-İş'le kader birliği içerisinde yürüten İP, bu kez Türk-İş'in politik hakimiyeti altında silikleşmiştir.

EMEP, İP'ten farklı olarak sınıf kitleleri üzerinde iz bırakacak bir etkinlik sergileyebilmiştir. 6-7 bin kişilik korteji, disiplini ve coşkusu, sergilemeye çalıştığı militan görünümü ve sloganlarıyla öne çıkmıştır. EMEP'in, sınıf hareketi içindeki konumlanışı ve bugüne kadar çizdiği tablo incelendiğinde 5 Ocak mitinginin farklı bir yere oturduğu görülür. Kortejin önünde açılan "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" pankartı, geçmiş mücadele çizgisinin izlerini taşıyan sloganların yükseltilmesi (Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!, Kahrolsun Faşist Diktatörlük vb.) ve sergilenmeye çalışılan militan görünüm vb. ile çizilmeye çalışılan bu tablo, emekçi kitle mücadelesinin dinamik potansiyellerini kucaklayabilme kaygısının bir ürünüdür.

İP'ten farklı olarak sınıf hareketi içerisinde daha kuvvetli bir önderlik iddiası olan EMEP, Türk-İş içerisinde sol muhalefetin temsilcisi olma çabası içindedir. Türk-İş içerisindeki siyasal odaklaşmada sol söylemliler sendikalar üzerinden güç olmaya çalışmaktadır. Ancak EMEP, sınıf hareketine yönelik politikalarında ve 5 Ocak mitingine hazırlık cephesinde Türk-İş düzlemini aşabilmiş değildir. Emek gazetesi üzerinden yapmaya çalıştığı müdahalelere bakıldığında özellikle politik hattın belirleyici çerçevesinde (genel grev çağrısı ve propagandası) Türk-İş merkezi ile aynı düzleme sahiptir. Türk-İş genel merkezinin taban basıncı ile yükseltmek zorunda kaldığı genel grev tehdidini, EMEP kendiliğinden, daha yaygın ve "soldan" yapmaktadır. Ancak genel grev ajitasyonunun içeriklendirilmesi ve somutluğa kavuşturulması noktasında Türk-İş'in ekonomik ve sendikal sınırlılığını aşamamaktadır. EMEP, farkını biçim ve mücadele kararlılığı alanında göstermeye çalışmaktadır. Ancak bu görünümü ne derece koruyabileceği tartışmalıdır. Tüm gövdesiyle oturmuş olduğu liberal reformist politik platform ve bu platformun kadro gerçekliği, biçimde dahi, bu militanlığı uzun süre taşıyamayacaktır.

5 Ocak süreci, belirli oranda etkisine ve kitleselliğine rağmen, reformist politikaların bir kez daha iflasının belgesi olmuştur. EMEP ve İP'in, Türk-İş politikalarını aşmayan ve onun hedeflerine güç aktaran

politik duruşları, sendikal bürokrasinin politik netliği içinde erimiştir. Okları düzene ve devlete yönelmeyen, devrimci ve militan bir sınıf çizgisinden uzak, ekonomik ve sendikal hakların sınırlılıkları içinde boğulan hiçbir politik yaklaşımın sonu farklı olamayacaktır. EMEP'in sergileme çalıştığı farklı tablo ise sadece bir yalpalamanın göstergesidir. Bu yalpalamanın durulması ve kendi kanallarına dönmesi ise kaçınılmazdır.

Sokağa, Eyleme, Genel Greve!

İşçi ve emekçilerin çürüme ve kokuşmaya duyduğu tepkiler bir dizi merkezi eylemler kanalı ile örgütlenmiştir. Bu durum, tepkinin örgütlü görünümü ve kitleselliği açısından olumlu bir tablo çizmektedir. Ancak aynı zamanda hareketin zayıf bir yanının da nesnel zeminini oluşturmaktadır. Belli bir durgunluk döneminin ardından yeni yeni hareketlenen ve yükselişe geçen emekçi kitle hareketi, bu merkezi mitinglerle daha kolay yönlendirilebilir ve denetlenebilir durumdadır. Sermayenin yoğun saldırıları karşısında sınıf hareketi içerisinde içten içe gelişen huzursuzluk ve tepkiler, kendisini mevzi direnişler ya da eylemler üzerinden ifade edememiştir. Tepkilerin yükseliş biçimleri ve düzenlenen mitinglerin, hareketin taban dinamikleri tarafından belirlenemeyişi sendika bürokrasisinin etki ve denetimini kolaylaştıran bir faktör durumundadır.

Bu durum, harekete müdahale çerçevesini belirlemek açısından önemli veriler sunmaktadır. Özellikle; Aralık ayı içerisinde ve Ocak başında gerçekleşen emekçi eylemlerinde yükselen genel grev talebi bu somutluk gözönünde bulundurularak formüle edilmelidir.

Gelinen aşamada sınıf hareketine şu ya da bu düzeyde müdahale eden tüm güçler genel grev ajitasyonunu yükseltmiş durumdadır. Sorun genel grev talebinin hangi hedefler doğrultusunda, hangi biçimlerle örülebileceği sorunudur. Geçmiş süreçler içerisinde yaşanan 3 Ocak, 8 Ağustos vb. bir günlük iş bırakmaların iç boşaltıcı etkisi hatırlandığında, genel grevin hangi biçim ve somutlukta ele alınması gerektiğinin önemi anlaşılacaktır.

Tartıştığımız, militan, politik bir genel grev-genel direniş ise; ki hedeflenen bu olmalıdır, bu bir dizi iyi hazırlanmış ön eylemlerinin üzerinden yükselcektir. Önümüzdeki kamu TİS görüşmeleri dönemi bunun için önemli bir fırsat sayılmalıdır. Sınıf hareketinin canlı dinamik unsurlarını sokağa, politik-militan bir eylem hattına çekmek ve genel grev talebini bu alanlardan yükseltmek gereklidir. Bu hem genel grev-genel direnişin içeriklendirilmesinde, hem de sonuç alıcı biçimlerle sürdürülmesinde tavin edici halkadır. Bu süreç sınıf bölüklerinin genel grev-genel direnişe hazırlık süreci olarak algılanmalıdır. Sınıf kitlelerine sokağı, eylemi hedef göstermek ve militan-politik mücadele sahasına çekebilmek önümüzde duran temel görevdir. "Sokağa, Eyleme, Genel Greve!" sloganının yükseltilmesinin ve yaygınlaştırılmasının önemi burada yatmaktadır.

Temiz toplum değil, devrimcilerden temizlenmiş bir miting için Polis, Türk-İş işbirliği

Tüm toplumu saran "Susurluk gündemi" üzerine Türk-İş tavrını 5 Ocak "Türkiye'ye Sahip Çık!" mitingi ile koydu. Türk-İş'in tutumu burjuva muhalefet sınırlarını aşmayan (bazıları düpedüz şovenist) sloganlar, Türk bayrakları, devrimcilerin ve sol sendikaların kortejin arkalarına atılması, ilerici şubelere araba tahsis edilmemesi, polisle arama noktası, zamanlama, güzergah vb. üzerine yapılan işbirliği, Türk-İş dışındaki güçlerin katılımını sınırlayan "yürüyüşü erken başlatma" manevrası gibi çeşitli tezgahlarda somutlandı. Mitingin ön çalışmasından içeriğine kadar bir dizi alanda belirgin biçimde ortaya konan bu "tavır", 4 Ocak günü devrimci basına dönük saldırılarda açıkça kendisini gösterdi.

Türk-İş polise, mitinge devrimci katılımı engellemek ve devrimci müdahaleyi sınırlamak için üzerine düşeni yapacağını söylemiş, bunu da TV'ler aracılığıyla kamuoyuna açıklamıştı. "Olası bir provokasyondan kaçınmak için Türk-İş üyesi işçileri uyarmak" kılıfında yapılan bu açıklamada; alanda 2000 Türk-İş "görevlisi"nin bulunacağı ve bunların işinin "güvenlik güçlerinin görev yapmasını kolaylaştırmak" olduğunu ifade ediyordu. Hatta daha da ileri gidilerek polise bir iş bırakılmayacağı, üst aramaların dahi polis nezaretinde Türk-İş görevlilerince yapılacağı ilan ediliyordu. Ayrıca katılımcı şubeler de bir iç genelge ile, sendika otobüslerine ve kortejlere "yabancılar"ın alınmaması yolunda uyarıldı. Uyarıların kâr etmeyeceğinin bilindiği şubeler ise genel merkezlerce otobüs sayısı kısıtlanarak engellendi.

Tüm bu "önlemler" e ek olarak işçi ve emekçilerle bütünleşmek ve devletin içine düştüğü çürümüşlüğü alanlarda işçilerle birlikte haykırarak için 5 Ocak mitinginde yerini alacak olan devrimci güçlere karşı da bir saldırı planlandı. Türk-İş'in DGM Savcılığına resmen bildirdiği "duyumlar" gerekçe gösterilerek devrimci basın bürolarına saldırıldı. Mitingten bir gün önce Kızıl Bayrak Ankara bürosu da basıldı. Baskına gelen polis timinin elindeki DGM Savcılığı imzalı arama emri herşeyi açıklıyordu. Bu belgeye göre DGM, "Türk-İş tarafından alınan duyumların" kendisine iletilmesi sonucunda, 5 Ocak Mitingi'nin "... bazı yasadışı sol örgütlerce provoke edilebileceği" kanısına varmıştı. Bunu engelleyebilmek için de Alinteri, Atılım, Kaldıraç, Kızıl Bayrak, Kurtuluş, Kültür ve Sanatta

Devrimci Tavr, Özgür Gelecek dergi ve gazetelerinin Ankara bürolarının aranması için emir çıkartmıştı. Bürolar basıldı ve 8'i Kızıl Bayrak bürosundan olmak üzere 26 kişi gözaltına alındı. Ayrıca çok sayıda özel sayı, gazete ve yasal pankarta polis tarafından el kondu. Bu saldırıdan Kızıl Bayrak da nasibini aldı. Baskın sonucu yazılı materyallerimizi ve bazı pankartlarımızı mitingte kullanamadık. 4 Ocak'ta gözaltına alınanların tümü 5 Ocak günü, mitingin bitmesinin ardından, saat 17.30 civarında savcılığa bile çıkartılmadan bırakıldılar.

5 Ocağı önceleyen bir hafta boyunca Türk-İş ve Ankara Emniyeti arasındaki görüşme trafiği ile kurgulanan senaryo yürürlüğe konarak mitinge yönelik devrimci katılım sınırlandırılmaya çalışıldı. Bunda kısmen başarı da sağlandı. Alana yönelik olarak hazırlanan onbinlerce bildiri, kuş vb'ye polis tarafından el kondu. Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu alanda ortak bir kortej ve pankartla yürümek kararı almıştı. Her çevre belli sayıda insan vererek bu korteji oluşturacaktı. Baskınla bu engellenmiş oldu. ADSBP'nun ortak pankartına ve ortak imzalı 10 000 adet özel sayısına el kondu. Böylece alana yönelik hazırlanan tek ortak imzalı devrimci materyalin de dağıtımını engellenmiş oldu. Ayrıca devrimci basının neredeyse tüm Ankara çalışanları eylem sırasında gözaltındaydılar. Pratikte 26 kişinin eyleme katılmamasından ibaret gibi görünen bu durum, aslında kentin işçi sınıfını, sendikal şekillenmişliğin ileri çıkarttığı güçleri, ilerici ve devrimcileri tanıyan bir niteliğin eylem dışı kalmasına anlamına geliyordu ki bu da kısmi başarının bir diğer yönünü oluşturdu.

Bu tür tuzaklara karşı devrimci uyanıklık ve yaratıcılıkla savaşmak açık çalışmanın doğal karşı duruş biçimidir. Ancak bu yetmez. Asıl uyanıklık işçi sınıfının başına çöreklenmiş bir ihanet şebekesi, sermaye sınıfının ajanı olmaktan başka bir şey olmayan sendika bürokrasisi ve onun sarı sendikalarının "alicengiz oyunları"na karşı gösterilmelidir. Bu konuda ileri sınıf müfrezeleri harekete geçmelidir. Alanda ilerici ve devrimci bir duruşa sahip olan tüm sendika ve kurumlar Türk-İş'i uyarmalı ve kınmalıdır. Kendi pisliği içerisinde boğulan bir devletle bu tür açık ve pervasız işbirliğinin önüne geçilmelidir.

5 Ocak'a giden süreçte Adana..

Adana'da Türk-İş'e bağlı sendikalar 5 Ocak öncesini her zaman olduğu gibi "bekleyerek" geçirdiler. Herhangi bir taban çalışması, yerel bir hazırlık aktivitesi görülmedi. Deyim yerindeyse "5 Ocak gelse de kurtulsak" tutumu hakimdi. Eylemin heyecanını sınıf kitlesine yaşatacak, sınıfın ilgisini 5 Ocak üzerinde yoğunlaştıracak pratik bir çaba sözkonusu olmadı. Aksine sınıfın ve diğer sendikalarda örgütlü emekçilerin eyleme akışını engellemek için ek tedbirler bile alındı. "Maddi sıkıntı" gerekçesiyle Türk-İş merkez bürokrasisi Adana'daki sendika şubelerine çok sınırlı bir para aktarımı yapıp, kendi kitlesinin bile Ankara'ya katılmasına engel olmaya çalıştı. Yerel bürokratlar da bu durumdan fazlasıyla hoşnut olmuş olacaklar ki, zorlayıcı hiç bir çaba ve gayret göstermediler. Diğer yandan, "provokatörler aramıza sızabilir" propagandasıyla devrimcilerin ve diğer konfederasyonlarda örgütlü işçilerin Türk-İş'te örgütlü işçilerle birleşmesinin önüne geçilmeye çalışıldı. Böylelikle 5 Ocak öncesi hain Bayram Meral'in eyleme destek çağrısının koca bir yalan olduğu bir kez daha görüldü.

DISK'e ve KESK'e bağlı sendikalarda 5 Ocak eylemine katılmak doğrultusunda fazla bir istek ve niyet görülmedi. Eğitim-Sen ve Genel-İş gibi politik bir taban kitlesine sahip sendikalar dışta tutulursa, diğer sendikaların hemen hepsinde eyleme karşı bir ilgisizlik söz konusuydu. Devrimci hareketler de bu ilgisizliği kırarak bir çaba içerisine girmediler. Tersine, bu önemli işçi mitingi onların gündemine de gereken tarzda girmedi. Denilebilir ki, komünistler 5 Ocak eylemini hazırlıklı bir şekilde karşılayan tek siyasal odaklardı. Devrimci hareketlerin kısmi sayılabilecek bir çabaları bile olmadı (Alinteri çevresinin sınırlı bir kitleyle eyleme katılması bu durumun tek istisnası oldu). Aynı şekilde reformistler de (EMEP, ÖDP) eylem öncesini herhangi bir hazırlıkla karşılamadı. EP az bir kitleyle eyleme geldi yalnızca.

5 Ocak Faaliyeti ve Büyüyen Çalışma Kapasitesi

Kızıl Bayrak olarak bölgemizde 5 Ocak miting hazırlıklarına yoğun bir tempoyla girdik. Önümüzde kısıtlı bir zaman aralığı olmasına rağmen, komple bir faaliyeti hayata geçirme başarısı

gösterdik. Faaliyetimiz 5 Ocak vesilesiyle anlamlı bir düzeye ulaştı.

5 Ocak'ı gelgeç bir faaliyet düzeyi olarak düşünmedik. Herşeyden önce içinden geçtiğimiz dönemin bize sunduğu olanakları ve sınıf hareketinin ihtiyaçlarını gözönüne aldık. 5 Ocak'ı bu zemin üzerinde genişleyen bir çalışmayı oturtmanın anlamlı bir vesilesi saydık. Bu bakış açısının pratik ayaklarını örmede ortaya koyduğumuz çaba, bugün bizi yeni bir faaliyet düzeyine sıçratmış durumda. Önümüzdeki dönemde bu zemin üzerinde hızla ilerleme görevi duruyor önümüzde.

5 Ocak öncesi iyi sayılabilecek bir planlamayla hedeflerimiz doğrultusunda harekete geçtik. Semtlerde yaygın bir dağıtım gündemimize alıp, Adana'nın belli başlı emekçi mahallerini elimizde bulunan materyallerimizle dövdük. Bugüne kadar faaliyetimizin hiç ulaşmadığı ya da pek az ulaştığı semtlere de faaliyetimizi taşıdık. Yanısıra kahvelere de dağıtım yapıldı ve kahve konuşmalarıyla zenginleştirildi.

Kitle ilişkilerimizi ve okurlarımızı özel sayılarımızla ziyaret edip, eyleme davet ettik. 5 Ocak'ın kritik önemini ve sınıf hareketine sunabileceği olanakları anlatmaya çalıştık. Genç kitle ilişkilerimizi faaliyete katarak daha bir ileri taşıdık. Bizimle olan bağlarını perçinleyip, bizimle olan bütünleşme süreçlerini hızlandırdık ya da bunun zeminini yaratmış olduk. Semt toplantıları örgütlemekte ise gerekli ataklığı sergileyemedik. (Sadece 10-15 kişilik bir genç işçiler grubuyla tek bir toplantı yapabildik)

Çalışmamızın sınıf ekseni bu kez geçmişe göre daha belirgindi. Uzun süredir sınıf çalışmasında bir türlü kıramadığımız dar kabuk, 5 Ocak faaliyetine paralel olarak

çatırdamaya başladı. İki büyük sınıf birimine ve iki tekstil atölyesine propaganda materyallerimizi ulaştırdık. Bunu servis dağıtım ve servis konuşmalarıyla birlikte yaptık. Ulaştığımız sınıf birimleri sınırlı olsa da, bizim için buzun kırılmış, yolun açılmış olmasıdır önemli olan. Önümüzde çatırdayan kabuğu söküp atmak görevi duruyor.

Sınıf çalışmasındaki asıl başarı ise bu süre içerisinde Çukobirlik'e yaptığımız müdahale oldu. Bir hafta boyunca Çukobirlik işçilerini sürekli "rahatsız" ettik. Öncü kesim başta üzere, hem evlerinden, hem de sendikalarından Çukobirlik işçilerini sarmaya çalıştık. Onlara 5 Ocak'a katılmaları doğrultusunda yoğun bir politik basınç uyguladık. Bunun sonucunda yaklaşık 50 kadar işçi eyleme katılacaklarına dair söz verdi. Sonuç itibarıyla istediğimiz sayıda Çukobirlik işçilerini Ankara'ya getirememekle birlikte, ortaya koyduğumuz çaba, yarınki Çukobirlik müdahalemizde meyvelerini verecektir. Zira 5 Ocak müdahalemiz Çukobirlik işçileri üzerinde anlamlı bir etki yaratmış, bize olan güvenleri daha bir pekişmiştir.

Sınıf çalışmasının diğer bir ayağı ise sendikaları gezmek oldu. Sınıfı buralarda da kuşatmaya çalıştık. Materyallerimizi sendikalarda yaygın bir şekilde dağıttık. Bu çalışma bize aynı zamanda eylem öncesi sınıfın tansiyonunu ölçme olanağını da verdi.

Şimdi önümüzde yakaladığımız bu uygun momentten en iyi bir şekilde yararlanmak görevi var. Herşeyden önce iyi bir planlama ve hedefli bir çalışmaya ihtiyaç var. Bunu başardığımız oranda önümüzdeki süreci kucaklamamız hiç de zor olmayacak.

Bursa'da Susurluk Platformu ve Miting Hazırlığı

Sistemdeki çürümenin, Susurluk kazasıyla bir kez daha ve en çarpıcı görüntüleriyle ortaya saçılması üzerine, artan tepkileri örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek amacıyla, Bursa demokrasi güçleri bir platform oluşturarak miting hazırlıklarına başlamış bulunuyor.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun çağrısıyla; SİP, HADEP, EMEP gibi siyasi partilerle, DISK'e bağlı Genel-İş, Birleşik Metal, Tekstil sendikalarının Bursa Şubeleri, İHD, TMMOB, Demokratik Mücadele Platformu, Gözaltında Kayıplarla Mücadele Platformu, Demokratik Haklar Platformu ve Kızıl Bayrak temsilciliğinin katıldığı ilk toplantılarda, tepkilerin bir miting ile getirilmesinin daha uygun olacağı görüşünde birleşildi. Tüm sendikalara ve diğer demokratik kitle örgütlerine yapılan çağrılara yanıt alınamaması, bu çevrelerin Bursa'da bir miting, özellikle de devrimci ve demokrat çevrelerle bir miting fikrine pek sıcak bakmadığını gösteriyordu. Fakat organizatörlerin de, sendikaları oluşuma katma yönünde pek istekli çalışmadıklarını belirtmek gerekiyor. "Bunlar zaten gelmez, ne zaman geldiler ki?" görüşü neredeyse hakim durumda. Bu karşılıklı kasımlar nedeniyle, oluşumda tek sendika (Genel-İş) kalmış durumda. Genel-İş'e ek olarak, sadece KESK şubeler platformu, 6 Ocak toplantısına gözlemci göndererek gelişmeleri izleme ve bunun sonucunda bir karar verme tavrına girdi.

18 Ocak'ta yapılması kararlaştırılan mitingin teknik hazırlıkları ise neredeyse tamamlanmak üzere. Bildiri ve afişle ilgili ilk çalışmalar tamamlanmış, baskıya hazır halde bekletilmektedir. Tertip komitesinin hazırlıklarının 10 Ocak'a kadar tamamlanmasıyla, bu tarihte başvuru kararlaştırılmıştır.

Susurluk komisyonunun ilk etkinliği, 4 Ocak Cumartesi günü yapılan gözaltında kayıpları protesto eylemine destek vermek ve burada, oluşum ve çalışmalarını ilgili basın açıklaması yapmak oldu. Aşağıda sunulan açıklamayı, gazetemiz temsilcisi okudu.

BASINA VE KAMUOYUNA;

Biz aşağıda imzası bulunan kişi, kurum ve kuruluşlar Susurluk kazasıyla bir kez daha ortaya serilen kirlenmeye karşı mücadele etmek üzere bir araya gelmiş bulunuyoruz.

Bu kirlenmeye ses çıkarmayan, göz yuman her kişi ve kesimin, er geç ondan nasibini alacağını, çürüyen bir sistemin egemenliğindeki bir toplumun temiz kalamayacağını bilincinde olarak, tüm demokrasi güçlerini mücadelemize katılmaya çağırıyoruz.

Bu mücadelenin bir ilk adımı olarak da, gözaltında kayıplara karşı yürütülen mücadeleyi desteklediğimizi duyuruyoruz.

Çünkü gözaltında, işkencede yahut kaçırarak kaybetmeler, çeteleşen devletin bugün en bilinen suçlarındandır.

Çünkü bu çürümeyi reddedenleri susturmaya, en baskıcı yasalar yeterli olmamaktadır.

Bu kölelik düzeninin devamı için, kitleleri azgın bir terörle sindirmek, yıldırım istiyorlar. Bizleri uysal köleler haline getirmek istiyorlar.

Bunun için insanlarımızı ya tek tek kaybediyor, ya da Maraş'ta olduğu gibi, toplu olarak katlediyorlar.

**Bu saldırılara boyun eğmeyeceğiz!
Bu çürümeye göz yummayacağız!
Gözaltında kayıp istemiyoruz!**

Bursa Demokrasi Güçleri Susurluk Komisyonu
İHD / SİP / HADEP / EMEP / GENEL-İŞ
BİRLEŞİK METAL-İŞ
DEMOKRATİK MÜC. PLATFORMU (DMP)
DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMU (DHP)
HAKLAR VE ÖZG. PLATFORMU (HÖP)
KIZIL BAYRAK GAZETESİ

Mutlu Akü: Sessizlik kırılacak mı?

Mutlu Akü İstanbul'un eski işletmelerinden biridir. Mutlu Akü'nün bu köklü tarihi, aynı zamanda bir direniş geleneğinin de tarihidir. 15-16 Haziran 1971 direnişlerinde iki şehit veren işletme, 12 Eylül sonrası da iki ciddi direniş deneyimi yaşamıştır.

Mutlu Akü bugün yine hareketli. Petrol-İş sendikası Kartal Şubesi'nde örgütlü bulunan işletme ciddi bir direniş potansiyelini içten içe geliştiriyor.

Mutlu Akü işçileri belli bir süredir toplu iş sözleşmesi görüşmelerine hazırlanıyordu. Sendika ve işveren arasında yapılan görüşmeler, teklif taslakları, ekonomik ve sosyal hak talepleri işçilerin yoğun olarak gündemindeydi. Komünistler gerek yazılı ve sözlü propaganda araçlarıyla, gerekse fabrika içindeki gücü üzerinden bu sürece müdahale ettiler. Önemli sayıda işçi üzerinde etki yarattılar. Hatta bu etkilerini Mutlu Akü işçileri ile yapılan geniş bileşenli toplantılarla somutladılar. Toplu sözleşme taleplerinin kazanımı ve işverenin olası saldırılarını karşılamak için komiteleşmek gerektiğini işçilerin gündemine soktular. İşçilerdeki bu politizasyon süreci, Susurluk'la gelişen toplumun genel politik atmosferiyle de beslendi.

Süreç bu tür olumlu dinamiklerle gelişirken işverenin saldırı hazırlıkları da farkediliyordu. Özellikle fabrikanın Pendik'ten Tepeören'e taşınması sırasında arttırılan işçi sayısı ve toplu sözleşme görüşmelerinin yaklaşmış olması bir tensikat saldırısının sinyallerini veriyordu. Beklenen saldırı yılbaşından hemen önce geldi. Bu zamanlama işverenin, kıdem tazminatlarını düşük ödemek için bulduğu bir formülasyon oldu. İşveren giriştiği bu tensikat saldırısını, aynı zamanda bugüne dek fabrikada öncü kimliği ile öne çıkmış bir grup işçiyi de işten çıkarmak için vesile saydı.

Biz, atılan işçilerin katıldığı ve bir direniş potansiyelinin açığa çıkarılacağı bir toplantının örgütlenmesi için çalıştık. Bu fikri ulaştığımız sınırlı sayıda Akü işçisine götürdük. Doğal bir yankı bulan çağrımız hemen somut bir biçim kazandı. İlk olarak belli bir öncü

niteliği taşıyan, fabrika içerisinde tanınan belli sayıda işçi ile biraraya geldik.

Yapılan toplantılar sonucu fabrika önünde yaklaşık 30 işçinin gerçekleştirdiği bir alkışlı protesto eylemi gelişti. Ancak süreç bu noktada sönümlendi. Sürecin buraya kadarki kısmında açılması ve üzerine söz söylenmesi gereken çok şey var. Ancak şimdilik biz bunun yerine bazı ana başlıklar halinde değerlendirmeler yapmakla yetineceğiz.

Birincisi: Komünistler uzunca bir süredir, belli bir yoğunlukla Mutlu Akü'ye yönelmişlerdi. Burada içeriden müdahale şansı yakalamışlar ve bunu somut bir güce dönüştürmüş durumdaydılar. Ancak sürecin erken bir aşamasında müdahalenin kapsamında bizim dışımızda gelişen faktörlerin etkisi ile bir düşüş yaşandı. Bunun da etkisi ile önden görülüp müdahale edilebilecek bir saldırı sürecine hazırlıklı bir şekilde giremedik. Komiteleşmenin somut adımlarını örnek noktasında yapılacak ön bir çalışma, sürecin farklı gelişimini sağlayabilirdi. Bu komiteleşme ancak atılmaldan sonra isim olarak başarılabilmiş ve kısa sürede dağılmıştır. Tüm bu olumsuzluklara rağmen, bu fabrikadaki çalışmamızın etkilerini ve bize açtığı devrimci müdahale alanlarını görmek mümkündür. Son süreçte ilişkin müdahalelerimiz bu etkiyi belli sayıdaki öncü işçi üzerinde derinleştirmiş, ancak fabrikadaki direniş potansiyellerini

tanımlı bir tarzda açığa çıkarmaya yetmemiştir. Ancak bu yakalanan olanaklar önümüzdeki dönem yeni bir düzlemde ve daha etkili müdahalelerin kapısını açmış durumdadır.

İkincisi: İşyerinin örgütlü bulunduğu sendikanın gerici tutumu iyi irdelenmelidir. Fabrikadaki işyeri temsilcilerinden, sendika şube başkanına dek tüm sendikal mekanizma, Mutlu Akü'nün öncü işçilerinin aldığı ileri tavrı durdurmaya, geri çekmeye yönelik tutum içindeydiler. İşveren aslolarak toplu iş sözleşmesi görüşmelerine dönük bir saldırıyı başlatmış durumdayken, buna yanıt vermek yerine geri bir platforma hapsolmayı tercih ettiler. Daha önceki süreçlerde de geçici işçilerin sorunlarına sahip çıkmayan, hatta onların sendikal olup olmaması konusunda bile yeterli duyarlılığı göstermeyen sendika, kadro üyesini korumak adına geçici işçilerin atılmasına seyirci kalmıştır. Sendikanın bu tutumu Mutlu Akü işçilerini patrona karşı zayıf duruma düşürmüştür. Patron şu anda hem moral dengeler açısından, hem de dayatma gücü açısından avantajlı duruma geçmiş durumdadır.

Sendikanın tavrı salt bununla da kalmamış, komünistlerin ve devrimcilerin işçilerle olan diyalogunu kesmeye yönelik tavrı takınımıştır. Mutlu Akü işçilerinin sendikadaki toplantılarına bizleri almamak yönünde tavrı koymuşlardır. Şube Başkanı Kemal Akbaş böyle bir toplantının öncesinde işçilerle giriştiği tartışma sonucunda devrimcilerle birlikte, devrimcilerin kalması gerektiğini düşünen işçileri de kovacak denli yüzleşebilmiştir.

Mutlu Akü işçileri için süreç bitmiş değil. Tam tersine bu kısa süreç işçilere birçok deneyim bırakmış durumda. Özellikle önümüzdeki TIS süreci daha kuvvetli bir karşı koyuşun zeminini hazırlamaktadır. Şimdi Akü işçileri gerçek dostlarını tanıyorlar. İşverenin ayak oyunlarını ve sendikanın tavrını gördüler. Yapmaları gereken tek şey deneyimleri ışığında kendi güçlerine güvenmektir.

Ceyhan Belediyesi'nde yeni saldırılar gündemde

Adana'nın Ceyhan Belediyesi'nde sermayenin saldırıları artarak sürmekte. Belediye'de yaklaşık olarak 600 işçi çalışmaktadır. Bu 600 işçi kadrolu-kadrosuz ve mevsimlik olarak ikiye ayrılmaktadır. Sermayenin '89'lu yıllardan beri işten atmalar, aylık maaş ve ikramiyelerin ödenmemesi gibi sosyal hak gaspları süregelmektedir.

Buna karşın işçiler kararlı ve militan bir eylemlilik ortaya koyamadılar. Ancak son dönemde ki iş yavaşlatma vb. gibi pasif eylemler gündeme getirildi. Bu bile sermayedarların gözünü korkutmuş olmalı ki, son 2 aydır maaşlar düzenli olarak ödenmektedir.

Belediyenin işçilere verdiği sözlerden biri de işçilerin alacakları ve sosyal hakların ödeneceğidir. Fakat burada asıl amaç, geçici bir süre için işçileri oyalamak ve onları daha etkin bir mücadeleden alıkoymaktır. Sermaye sınıfı da biliyor ki, işçi sınıfı açısından süregelen saldırılara dur demenin, kazanım elde etmenin ve kalıcılaştırmanın tek yolu kararlı-militan bir mücadeleden geçiyor.

Zafer direnen emekçinin olacak!
Kızıl Bayrak / ADANA

Batı Beton'da işçiler kazandı..

Birlik, Mücadele, Zafer!

Batı Beton işçileri direnişe geçmiş. Hemen hazırlanıp direniş yerine gidiyoruz. Fabrika İzmir'in dışında, Ankara Asfaltı üzerinde. Ulaştığımızda saat gecenin onu. Direniş yerine yöneldiğimizde slogan sesleri karşılıyor bizi: "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Ya Sendika Gelecek, Ya İşveren Gidecek". Sendika çoktan gelmiş zaten. Tüm-Tis Sendikası Batı Beton işçileri içerisinde %100 örgütlenmeyi sağlamış, üstelik kendi işkolunda olmadığı halde. Ama işçilere sorulduğunda sendika hakkının yanına, Tüm-Tis hakkını da ekliyorlar. Açıkça başka sendika istemiyorlar.

İşçilerin arasında olağanüstü bir dayanışma var. Mücadele içinde sınıf kimliğini kazanıyorlar, bilinçleniyorlar. İşçilerden bir hayranlık duyuyoruz: "Birkaç ay önce 6 işçi atıldığında kararlı bir direniş gösterilmediği için kıyımı önleyemedik", "şimdi geçmişten ders çıkarıyoruz". Etrafı silahlı jandarma birlikleri sarıyor. Bir işçi kalkıyor: "Arkadaşlar her türlü saldırıya karşı koyacağız, bir kez dışarı çıktık mı geri dönemeyiz, buradan bir yere ayrılmayacağız" diyor. İşçilerden alkış kopuyor. Sendika başkanı geliyor: "Arkadaşlar direnişimiz sonuna dek sürecek mi?" Yanıt hep bir ağızdan geliyor: "Evet!". Şarkılar, marşlar söylenmeye başlıyor.

Fabrikayı dolaşıyoruz. Üretim durmuş. Direnişten dolayı değil, iki ay önce belediye tarafından durdurulmuş. İşçiler mıcır işçisi olarak gösterilmesine karşın çoğu şoför vs. olarak çalışıyor. Buradan bakınca Tüm-Tis'te örgütlenmeyi de bir hak görüyorlar kendilerinde. İşverenin usulsüzlük yaptığını söylüyorlar.

Günde 2 vardiya çalışılıyor. Ücretler 16 milyon civarı, yılda 3 ikramiye var ve başka bir hak da yok. Sendikal çalışma yeni. Ama işçiler artık susmak istemiyorlar. Kış ortasında gece boyunca açıkta kalacak olmalarına karşın ufak bir "acaba" sesi yok. Herkes "direniş" diyor da başka bir şey demiyor. 22 işçi işe geri alınmaya dek böyle devam edeceğinden hiç kimsenin kuşkusunu yok. Aynı anda bu işletmenin 8 yedeki (Aydın, Çiğli, Aliğa...) şubesinde de direnişe geçilmiş durumda. Olağanüstü bir coşku veriyor bu dayanışma. Hele Ambarlar işçilerinin aktif-katılımcı desteği işçilerin kendine olan güvenlerini bir kat daha artırıyor.

Bu coşku, kararlılık ve öfke karşısında işverenin inadı da fazla süremezdi. Sürmedi de. Jandarmayı kullanan, tehditler savuran işveren, 2 günde geri adım attı. Ve atılan işçilerin geri dönmesi yönünde protokol imzalandı.

Batı Beton işçileri için mücadele asil şimdi başlıyor. Ekonomik ve sendikal talepler doğrultusunda yükseltilecek kavga işçi sınıfının ve toplumun diğer kesimlerinin siyasal hak ve özgürlükleri çerçevesinde büyütülmelidir. Bugün Batı Beton işçilerinin önünde sınıf dayanışmasını her alanda örnek, siyasal sınıf mücadelesini yükseltmek görevi duruyor.

Kızıl Bayrak/İZMİR

Istanbul mitingi süreci neden tıkandı? **Reformizmle birliğin kaygan zeminini**

Susurluk kazası ve ardından yaşanan gelişmeler tüm toplumu sarsan çalkantılara yol açmıştır. Sermayenin ve bu sınıfın dayandığı devletin bitip tükenmez saldırıları ile yıllardır bunalan, ezilen emekçi yığınlar uzun bir dönemdir öfke ve hoşnutsuzluklarını akıtacakları bir kanal arıyorlardı. Bugün tüm veriler kitle hareketinin yeni bir yükseliş evresine girdiğine işaret ediyor. Onbinler hatta yüzbinlerle ifade edilen kitlelerin KESK, DISK ve Türk-İş mitinglerinde alanlara taşması bunun en somut göstergesidir.

Ana gövdesi işçi ve emekçilerden oluşan bu yeni hareketlenmenin en dikkate değer özelliği, güncel ekonomik ve demokratik sorunlardan yola çıkmayıdır. Kuşkusuz ki, kendisini açığa vuran mücadele dinamikleri esasta sömürü, sefalet ve devlet terörünün yığınlarda yarattığı birikimden besleniyor. Ancak bu kez kitlelerin tepkileri bizzat devlete ve onun kurumlarına yönelmiş, talepler politik bir içeriğe kavuşmuştur.

İşte bu durumun kendisi, kitle hareketini düzen dışı kanallara akıtmak ve devrimcileştirme için muazzam olanaklar anlamına gelmektedir. Gelişen hareketin halihazırda, başta sendika bürokrasisi, reformizm ve medya kanalıyla olmak üzere, düzenin denetimi altında bulunması herşeyden önce devrimci hareketin öznel durumuyla bağlantılıdır. Devrimci hareket gelişen yeni kitle hareketliliğine büyük ölçüde hazırlıksız yakalanmıştır. Hazırlıksızlık yalnızca yeni bir kitle hareketinin doğmakta olduğunu tahlil etmekte geciken öngörüsüzlük olarak anlaşılmalıdır. Komünist hareket dışındaki geleneksel devrimci demokrasinin bu olguyu görmekte geciktiği doğrudur. Ancak kendisini yüzbinleri bulan yığınsal, merkezi eylemler üzerinden ifade eden kitle hareketi, çok geçmeden devrimci hareketin politik reflekslerini zayıflatan bu yanılığı ortadan kaldırmıştır. Bununla da kalmamış, son dönemde küçük-burjuva devrimci akımlar tarafından “geriliği” çokca tartışılan sınıf kitleleri içindeki mücadele dinamiklerinin halihazırda son derece canlı olduğunu da ortaya koymuştur.

Devrimci hareketin temel zaafı, kitle hareketinin ortaya çıkarttığı mücadele dinamiklerini kucaklayacak ve ileriye taşıyacak bir örgütsel irade, eylem ve faaliyet kapasitesi ile karşılayamamak, bu doğrultuda devrimci bir odaklaşmayı başaramamak olmuştur. Devrimci hareketin iç zayıflığı büyük bir dağınıkla da birleşince, kitle hareketini devrimci bir mecraya akıtılabilecek ortak bir iradenin oluşturulmasında gecikilmiştir.

Oysa, ezilen emekçi yığınlarda

yoğun toplumsal huzursuzlukların birikimi üzerine gelen, devlet bünyesinde ise çatlamlara yol açan “Susurluk kazası”, çürümüş düzen, kokuşmuş devlet gerçeğini en geniş emek ve özgürlük güçlerine anlatmak ve tepkileri birleşik bir tarzda sermaye iktidarına yöneltmek için bulunmaz imkanlar yaratmıştır. Hayat boşluk tanımıyor. Yaşanan devrimci önderlik boşluğu, kriz yönetmekte uzman olan düzene yeni manevralar için fırsat, reformizme ise güç ve prestij kazanmak için zemin olmuştur.

Doğan olanakları devrimci bir tarzda değerlendirmekte ne denli gecikildiğini görmek için, devrimci güçlerin bugüne dek Susurluk gündemine ilişkin herhangi bir kitlesel tepkiyi örgütleyemediğine bakmak yeterlidir. Bu doğrultuda dikkate değer tek girişim, emek ve özgürlük güçlerinin tepkilerini birleştirmek ve devlete yöneltmek amacıyla başlatılan 19 Ocak İstanbul mitingine yönelik hazırlıklardır.

Oysa, sol güçlerin İstanbul’da kitlesel bir miting hedefiyle başlattıkları süreç, kitle hareketine güçlü-birleşik bir devrimci müdahalenin koşullarını döşemesi beklenirken, tersine, geleneksel devrimci hareketin dar görüşlülüğüne, politik basiretsizliğine ve kaba ilkesizliğine ayna tutmuştur.

En geniş kitleleri kapsamak adına ilkesiz birliktelik...

Kitle hareketine devrimci güçlerin iş ve güç birliği zeminini üzerinde yükselen güçlü bir müdahalenin yakıcı önemi ışığında, Kızıl Bayrak olarak başından itibaren aktif bir tarzda içinde yer aldığımız İstanbul mitingi sürecini değerlendirmeyi ve deneyimlerinden dersler çıkarmayı özel bir önemde görüyoruz.

Canlı bir tablo sunması açısından süreci ana hatlarıyla özetleyerek başlamak istiyoruz:

Devrimci kamuoyunca bilindiği gibi, İstanbul mitingi için 1 ayı aşkın bir süredir toplantılar düzenlenmektedir. Susurluk gündemine sol cepheden etkin ve birleşik bir müdahalenin yapılması doğrultusunda ilk somut inisiyatif Haklar ve Özgürlükler Platformu’ndan gelmişti. HÖP, tüm sol muhalefeti kapsayan ve bu arada İBDA-C gibi köktendinci yapılara dek uzanan çevrelere (başta düzen muhalifi aydınlar, sendikacılar, demokratik kitle örgütleri, devrimci yapılar ve reformist partiler) çağrıda bulunarak, yaklaşık 150 kişinin katıldığı bir toplantıyla süreci başlatmış oldu. Toplantıyı yöneten çağrıcılar grubu düzen muhalifi çeşitli sendikacıardan ve aydınlardan oluşuyordu. Ortaya konan esas görüş, sol cepheden Susurluk gündemine etkin bir

müdahalede epey gecikilmiş olduğu, vakit kaybetmeksizin emek ve özgürlük güçlerinin etkin ve birleşik tepkisinin örgütlenmesi gerektiği şeklindeydi. Bu doğrultuda İstanbul’da bir mitingin düzenlenmesi önerisi ise HÖP tarafından yapıldı. İstanbul’da merkezi bir tepkinin (mitingin) ortaya konulması gerektiği toplantının tüm katılımcıları tarafından genel onay gördü. Ancak HÖP’ün önerisini somutladığı tarihin İzmit DISK mitingine denk düşmesi, İzmit mitingine katılmak gerektiği genel düşüncesi çerçevesinde karşılık bulmadı. Miting için daha uygun bir tarihin somutlanması ve bu doğrultuda ortak bir çalışmanın başlatılabilmesi için gerekli ön tartışmaların yapılması için yeni bir toplantı tarihi saptandı.

Miting önerisinin tekrarlandığı ve ilkesel bir karara bağlandığı bu toplantıya Kızıl Bayrak olarak bizden kaynaklanan aksaklıklar nedeniyle ancak dağılıp aşamasında ulaşabildik. Mitingin tarihi, biçimi ve içeriğinin tartışılmasının başka bir tarihe ertelenmiş olduğunu burada öğrendik.

Reformist akımlarla işbirliği devrimci müdahaleye kapatılıyor...

Bir sonraki toplantıya çoğu siyasi yapıları temsilen ve demokratik kitle örgütleri adına gelen yaklaşık 60 kişi katıldı. Bu toplantının yönetimini bu kez Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün Yüksel, sanatçı Bilgesu Erenus ve Av. Eren Keskin üstlenmişlerdi. Önceki toplantıda alınan kararın aksine miting gündeme alınmadı. Tartışmalar, düzen muhalifi aydın ve sanatçıların yılbaşı vesilesiyle ve Susurluk’ta devlet nezdinde ortaya çıkan pisliği protesto niteliğinde Beşiktaş’ta düzenleyeceği alternatif şenlik üzerinde yoğunlaştırıldı. Buna karşı başta DMP ve Kızıl Bayrak tarafından itirazlar yükseltildi. Esas olarak miting gündeminin tartışılmasının önem taşıdığı, zira zamanla yarıştığımız, bir an önce miting politikasının netleştirilerek, çalışmaya başlanması için bir tertip komitesinin oluşturulması gerektiği şeklinde müdahale edildi. Ancak bu müdahale Halkın Hukuk Bürosu temsilcisi tarafından, miting gündeminin bir sonraki toplantıda ele alınacağı savıyla karşılandı. Aynı konuşma içerisinde miting tarihinin 12 Ocak olarak saptandığı, SİP tarafından resmi bir başvurunun yapılmış olduğu ve ÖDP, SİP, HADEP ve HÖP’ün kendi aralarında bu gündem etrafında, genel toplantıların dışında biraraya geldikleri ifade edildi. Miting tarihinin diğer kurumların fikri alınmadan saptanması ve hazırlık çalışmalarının onlardan bağımsız yürütülmesi eleştiri konusu edildi. Ne var ki, Özgür Gençlik temsilcisinin tartışmayı

miting tarihi noktasında kısırlaştırması daha etkin bir müdahalenin önünü de tıkamış oldu. Tartışmanın üzeri HÖP tarafından, “beraber iş yapacaksak önümüzdeki işi konuşalım” diye özetlenebilecek bir demagojiyle kapatıldı. Yanısıra, mitingin diğer devrimci yapılarla birlikte örgütleneceği, önümüzdeki toplantıda bu konunun somut bir tarzda ele alınacağı, katılmak isteyen herkese açık olan bir tertip komitesinin oluşturulacağı doğrultusunda güvenceler verildi.

Bir sonraki toplantıya Kızıl Bayrak olarak, miting nihayet somut bir tarzda ele alınacağı umudu ve hazırlığı ile gittik. Ne var ki ilginç bir tablo ile karşılaştık. HÖP, SİP, HADEP ve ÖDP olarak kendisini kurumsallaştırmış çağrıcılar grubu, kendi aralarında diğer çevrelere kapalı bir tarzda sürdürdükleri toplantılarda miting tarihini bu kez 19’u olarak değiştirmiş, Abide-i Hürriyet meydanı için resmi başvuruda bulunmuş, miting ismini (Bu Memleket Bizim, Çetelere Bırakmayacağız!) belirlemiş, ön çalışmayı büyük ölçüde planlamış, hatta “önerilerimize açık olmak üzere” afişler bile hazırlamış olarak çıktı karşımıza.

Tablo, HÖP’ün reformist güçlerle hiç bir ilkesel çerçeveye uymayan bir işbirliğine girdiği, yeni kitle hareketine güçlü bir müdahale açısından öncelikle devrimci güçlerle bir birlik zeminini aranması gerekirken, tersine devrimci yapıların bu inisiyatifin dışında bırakılmak istendiğini açıkça ortaya koyuyordu. Dahası, miting organizasyonu özenle, politik netlikten uzak ve teknik bir çerçevede ele alınıyordu.

En kitlesel miting mi? Devrimci zeminde birleşik, politik, militan bir etkinlik mi?

Kızıl Bayrak olarak bu duruma müdahale ettik. İstanbul mitingine yeni kitle hareketine devrimci müdahalenin görevleri ışığında yaklaşılması gerektiğini vurguladık. Kuşkusuz en geniş emek ve özgürlük güçlerini kapsamak perspektifiyle hareket etmek gerektiğini, ancak eylemimizin esas anlamını (ve bu arada büyük bir kitleselliğe ulaşan diğer sendika mitinglerinden farkını) kitlesellikte değil, eylemin politik içeriğinde bulacağının altını çizdik. Mevcut durumda devrimci doğrultuda başarıyla yararlanabilmek için devletin ve reformizmin yaratmaya çalıştığı “düzen içi temizlik” yanılımalarını boşa çıkaran ve kitle hareketini bizzat düzene yöneltten bir politika izlenmesi gerektiğini belirttik. Bunun için ise, çağrıcılar grubunun yerini, toplantılara katılan tüm çevrelere açık, ancak emek ve özgürlük güçlerinin

tepkilerini düzene yönelten bir miting perspektifinde birleşen bir düzenleme komitesine bırakması önerisinde bulunduk. Bu komitenin yalnızca mitingin teknik organizasyonunu değil, esas olarak politik hazırlığının sorumluluğunu alması gerektiği, mitingin devlet tarafından engellenmesinin hesaba katılması gerektiği ve bu doğrultuda (fiili miting veya pratik gerçekleştirilişi biçimi olarak fiili yürüyüş) bugünden net bir tavrın alınması gerektiğini ifade ettik. Mücadelenin oklarını düzene yönelten bir miting perspektifinde ortaklandığı koşullarda ortak kortej, ortak pankart ve ortak sloganlar gibi emek ve özgürlük güçlerinin en geniş birliğini ifade eden ve kitleler nezdinde güven uyandıran biçimler üzerinde tartışılabileceği, buna açık olacağımızı belirttik. Ayrıca, "Susurluk'taki devlettir, hesap sor!" genel politik çerçevesi ışığında etkin bir kitle çalışmasının yürütülmesi, Susurluk gündemini işçi-emekçilerin gündemiyle ve genel grev-genel direniş ajitasyonu ile birleştiren politik araçların belirlenmesi ve kullanılması için alt çalışma komisyonlarının oluşturulması vb. gibi pratik önerilerimizi sunduk.

İstanbul mitingine ilişkin çağrıcılar grubunun çizdiği çerçeveye bizim dışımızda (DMP'nin "İstanbul mitinginden önce 5 Ocak mitingine dönük ortak ne yapılabilir sorunu tartışılmalıdır" ve "Tertip komitesine katılmak istiyoruz" şeklindeki çıkışı dışında) anlamlı bir müdahale yapılmadı.

Sosyal-reformizme tabiyet üzerinden düzen politikalarına bağlanmak...

Çağrıcılar grubunu bir araya getiren ilkesiz birlik zeminini ve devrimci bir odak yaratılmadan reformistlerle girilen ilişkilerin tehlikeli sonuçlarını en çarpıcı tarzda gözler önüne seren gelişme ise, ÖDP'nin CHP, YDH ve Barış Partisi gibi düzen partilerini bu miting çalışmasına katmak doğrultusundaki önerisi oldu. Açık bir ihaneti ifade eden bu öneri, toplantının geneli tarafından tek bir ağızdan ve sert bir tarzda mahkum edildi. Ancak ne yazık ki, çağrıcılar grubunun diğer üyeleri aynı net tutumu sergilemekten kaçındı. Kontr-gerilla devletinin bir uzantısı ve suç ortağı bu tür partilerin bu mitinge dahil edilemeyeceği konusunda sağlanan görüş birliğinin bir karar niteliği taşıması bile ancak bu doğrultuda çağrıcılar grubunun diğer üyelerini net bir tutuma davet eden katılımcıların basıncı sonucu mümkün olabilmiştir.

Sürecin toplamında ve bu toplantının akışı içerisinde, "çağrıcılar grubunun misyonunu tamamladığı" ve "bir tertip komitesinin oluşturulacağı"na ilişkin verilen tüm güvencelere rağmen, çağrıcılar grubu inisiyatif elden bırakmamak istediğini bir kez daha ortaya koydu. Tertip komitesinin oluşturulmasına ilişkin talepler, "yılbaşı tatili nedeniyle hedeflenen tüm çevrelere daha ulaşılamadığı, bir sonraki toplantıya kadar bu görevi süreci bugüne kadar getiren çağrıcılar grubunun yerine getirmesinin uygun olacağı" gerekçeleriyle geçiştirildi. Kızıl

Bayrak olarak, "eğer iş yapılacaksa bir 5 gün daha kaybedilmemeli, bazı şeyler bugünden netleşmelidir. Burada billurlaşan, genel kabul gören öneriler karar niteliği taşımali, tertip komitesi bir sonraki toplantıya katılacak olanlara açık tutulacak tarzda oluşturulmalı, devletin engelleme koşullarında fiili miting konusunda prensip kararı alınmalıdır" tarzındaki müdahalemiz boğuntuya getirildi.

Geniş katılımlı son toplantı, ÖDP'nin "CHP, YDH ve Barış Partisinin mitingeye katılmadığı koşullarda gereken kapsayıcılığın sağlanamayacağı" gerekçesiyle çekildiği, çağrıcılar tarafından başından itibaren çalışmaya ortak olması için ısrarla davet edilen EMEP'in ise mitingeye katılmayacağı açıklamasıyla başladı. Toplantıya yaklaşık 60 kurum ve kişi katılmıştı. Daha toplantının başında söz alarak, bir önceki toplantıda çizdiğimiz çerçeveyi tekrarladık. Ancak bu tepkiyle karşılandı. Özellikle HÖP, Atılım ve SİP özetle aynı şeyleri dile getirdiler. Geline aşamada mitingin politik içeriği konusunda tartışmaların anlamsız olduğu, sıranın iş yapmaya geldiği, bir araya gelindiye Susurluk gündemine ilişkin zaten üç yukarı, beş aşağı ortaklanan bir politikanın var

olduğu vurgulandı. Ardından söz alan ve toplantılara ilk defa katılan Alinteri temsilcisi ise bizi genel çerçevede destekleyen fakat mitingin politik içeriğini "polise üst aratmamak" noktasında odaklaştıran bir konuşma yaptı. Bunun üzerine HADEP temsilcisi söz alarak, Kızıl Bayrak ve Alinteri'nin mitingin politik içeriğine ilişkin yaklaşımlarını, en geri bir kitle çizgisi savunusunu siyaset yasakçılığıyla birleştiren bir tutumla yanıtlamaya çalıştı. ÖDP'nin ihanet tavrı ile hızlanan saflaşmayı boğuntuya getirmek, ilkesiz birlik zemininden güç alan dağılmanın önünü almak ve ortaya konan devrimci müdahaleyi etkisizleştirmek amacıyla üst aratmama dayatmasının vesile yapılması karşısında bir kez daha ilkesel bakışımızı ortaya koymak üzere söz aldık. Bizim için sorunun bu olmadığı, asıl tayin edici halkanın mitingin politik içeriğinde odaklandığını ifade ettik. Yeteri kapsama ulaşamamak, kitlelere ulaşamamak ve dağılma tehlikesi gibi sorunların özünün izlenen politikada ve ilkesiz birlik zemininde aranması gerektiğini vurguladık. "İllegal pankart ve materyallere izin vermeyeceğiz, sloganları biz belirleyeceğiz" gibi yaklaşımların, bugün KESK'in bile bu

açıklıkla cesaret edemediği siyaset yasakçılığına girdiğini ve bu koşullarda oluşturulacak tertip komitesinde yer almayacağımızı açıklayarak konuşmamızı noktaladık.

Reformistlerle ilkesiz birlik zemininin dağılmasına örtü yapılan "suni" tartışmalar...

Alinteri temsilcisinin son sözlerini "biz Tertip Komitesinde yer almayacağız, fakat mitingeye üst aratmama tutumumuzu sürdürerek katılacağız" tarzında ifade etmesi üzerine toplantı fiilen tıkanı. Birçok katılımcı: "Yine biz bize kalırız, kitlenin gözünü korkuturuz, kimseleri mitingeye taşıyamayız" şeklinde endişelerini ifade etti. HÖP, ısrarla sendika şubelerini, kitle örgütlerini ve yöre derneklerini Tertip Komitesinde yer almaya çağırarak duruma ve platformun daralmasına müdahale etmeye çalıştı. Yaşanan dağılmanın faturasını "üst aratmama" tarzındaki sol-sekte, dayatmacı tutumlara keserek olayın özünün üstünü örtmeye çalıştı.

DMP ve Atılım'ın toplantıda izlediği tutuma ilişkin de birkaç söz söylemek gerekir. Bu arkadaşlar, hiçbir politik netliğin sağlanmadığı, reformistlerle girilen ve devrimci inisiyatif kapatılan tümüyle ilkesiz bir işbirliği karşısında öne sürdükleri tek şey bir an önce pratik sürecin başlatılması için Tertip Komitesinin oluşturulması gerektiği ve bunun içerisinde yer alacakları oldu. Sürecin dışında kalmamak kaygısı net bir tutum almalarının önüne geçerek, ilkesiz bir birliğin kuyruğuna girmelerine neden olmuştur. Toplantılara katılan diğer devrimci yapılar ise çok daha etkisiz, benzer bir tutum izlediler. Müdahalelerini ya pasif bir gözlemci konumunda kalmak, ya da kendilerini Tertip Komitesine önermekle sınırlandırdılar.

Toplantının sonunda oluşturulan Tertip Komitesinde yer alan yapılar şunlar oldu: HÖP, HADEP, SİP, DMP, DHP, Direniş ve Pir Sultan Abdal Derneği. Toplantı, Tertip Komitesinin kendi çalışmaları ile ilgili gelişmeleri aktaracağı yeni bir toplantı tarihinin saptanmasıyla sona erdi.

Bir sonraki toplantıda ise önce HADEP ÖDP'nin çekilmesine, ardından ise HÖP ÖDP ve HADEP'in çekilmesine dayanarak "mitingin hedeflenen kapsama ulaşmadığı, Tertip Komitesini oluşturan güç ve yapıların düşündükleri bileşimi yansıtmadığı" gerekçesiyle Tertip Komitesinden çekildiklerini açıkladılar. Bunun üzerine Tertip komitesi dağıldı. Miting için resmi başvuruda bulunan SİP, eylemi tek başına düzenleyeceğini ilan etti. Herkesi bu mitingeye davet eden SİP, katılımcıların iç disiplini uymak şartıyla kendilerini evsahibi gibi görebileceklerini, her türlü öneriyi açık olduklarını vurguladı.

Kitle hareketinin yakıcı ihtiyacı ilkel, sağlam bir devrimci odaklaşmanın yaratılmasıdır...

Yukarıda resmedilen tablo yalnızca devrimci harekete bir ayna tutması açısından değil, sonuçları itibarıyla da son derece öğreticidir. Kitle hareketinin bugünkü ihtiyacı devrimci

Politikasızlığın ve pasifizmin diğer ucu: Sol Sekterlik!

Alinteri çevresi, bugüne dek sol güçlerin, Susurluk gündemine birleşik bir müdahale alanında ortaya koyduğu tek girişimi olan İstanbul mitingini çalışmaları uzun bir süre ilgisiz yaklaştı. Sürece, çalışmanın geç bir aşamasında dahil olan Alinteri, reformist akımlarla girilen ilkesiz işbirliği karşısında ortak bir devrimci basınç uygulamak ve devrimci bir politika hakim kılmak alanında son derece dar bir tutum sergiledi. Alinteri'nin sürecin ihtiyaçlarının çok gerisinde kalan politik tıkanmışlığı, mitingeye yönelik çalışmalarda devrimci müdahaleyi kendinden menkul bir "üst aratmama" tavrına indirgeyen sol sekte yaklaşımlarında ifade bulmuştur. Kuşkusuz ki, oluşturulan platformun dağılmasının nedenini onun arkasındaki ilkesiz birlik zemininde görmek yerine, üst aratmama gibi dayatmalarda aramak tartışmanın özünü karartacaktır.

Ne var ki Alinteri'nin, kitle hareketine devrimci müdahalenin sorunlarını kendinden menkul sol sekte çıkışlara endeksleyen ve 1 Mayıs'tan bu yana belirgin bir tarzda ön plana çıkan politikası ayrıca ele alınmaya muhtaçtır.

Kitle eylemliliklerinde üst aratma-aratmama gibi tutumlar, tümüyle mevcut kitle hareketinin içinde bulunduğu durum ve koşullara bağlantılı olarak ele alınmak durumundadır. Devrimci öncünün görevi en militan tutumu kendinden menkul bir tarzda sergilemek değil, devrimci güçlerle ezilen yığınları devrimci bir zeminde buluşturmaya/birleştirmeye başaran politikalar izleyebilmektir. Temel kaygı kitle hareketini politiklaştırmak ve mücadelenin oklarını düzene yöneltmektir.

Son kitle eylemliliklerine bakıldığında Alinteri tavrının, kitlelerdeki ileri eğilimleri kısıktırmak ve onlara daha bilinçli ifadeler kazandırmak yerine, kitleleri devrimci müdahaleye kapattığı ve geri eğilimlerini beslediği açıkça görülür. Devrimci güçleri kitlelerden yalıtım için düzenini 1 Mayıs'tan bu yana çok bilinçli ve yoğun bir tarzda yürüttüğü karşı-devrimci kampanyalar ve provokasyonlar bunu ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Kitlelerin eğilimlerini hiçe sayan, birlikte iş yapmak için "üst aratmamak" gibi devrimci bir iş ve eylem birliğinde öze ilişkin hiçbir şey ifade etmeyen koşullar dayatan politikalar ne denli "sol" ve "militan" görünseler de, esasta pasifizme götürür. Birlikte iş yapamamanın, eylemsizliğin ve pasifizmin örtüsü haline gelen bu tür tutumlarda ısrar edildiği koşullarda ise devrimci güçlerle kitle hareketinin devrimci bir zeminde buluşma olanaklarını dinamitleyen, kitle hareketini geri çeken provokatif gelişmelerin önü açılmış olur.

"Sayısal güç bir mazeret olamaz. İşçi sınıfı devrimcilerinin 1 Mayıs'taki birkaç bin kişilik bir kitleyle 100 bin kişilik alanı zaptetmesi örnek alınmalıdır. Ankara mitinginde de bundan çok daha az bir kitleyle ama aynı kazanmak bilinci ve ruhla nelerin yapılabileceği görülmüş, onbinlerin harekete geçirilme olanağı mitingin alelacele bitirilmesiyle engellenebilmiştir." Alinteri gazetesinin 20 Aralık sayısının başyazısında yer alan bu değerlendirme, eğer ibret verici bir politik körlük ifade etmiyorsa, bu çevrenin kendi politik sıkışmışlığından güç alan sol sekte tutumlarını, kitle hareketine müdahaleyi kendinden menkul "militan" çıkışlara endeksleyen bir teori mertebesine yükselttiğinin göstergesidir.

önderlik boşluğunun hızla ve güçlü tarzda doldurulmasıdır. İçinde bulunduğumuz koşullarda yükselen kitle hareketini düzen dışı mecraya akıtmanın, ona militan-politik bir içerik kazandırmanın başkaca yolu yoktur. En yakıcı görev, bu doğrultuda ortak bir devrimci iradenin oluşturulması, ilkeli ve sağlıklı bir devrimci odaklaşmanın yaratılmasıdır. En geniş kitleleri kapsamak adı altında reformist güçlerle girilen ilkesiz işbirlikleri ise iflas etmeye mahkumdur. İstanbul mitingi özelinde yaşananlar, böylesi ilkesiz birliklerin nereye varacağı konusunda uyarıcı olmak durumundadır. Hangi kaygıyla olursa olsun ve niyetlerden bağımsız olarak reformist güç ve partilerle ilkesiz birlikler, önce sosyal-reformist politikalara tabiyeti, ardından ise bu güçler üzerinden düzene bağlanmayı getirir. ÖDP'nin bizzat kontr-gerilla cumhuriyetinin organik parçası ve kanlı suçortağı olan CHP, YDH ve Barış Partisi gibi en pespaye düzen partilerini İstanbul mitingi çalışmalarına katma önerileri reformistlerle ilkesiz işbirliklerinin nereye varacağını en çıplak kanıtıdır. Reformistlerle ilkesiz işbirliğine dayanan inisiyatifin başını çeken HÖP'ün, ÖDP'nin bu ihanet tavrı karşısında net ve aktif bir tutum alma gücünü dahi bulamaması, dahası bu ihanet tavrının yolaçtığı saflaşmanın önünü kesmeye ve platformu devrimci müdahaleye kapatmaya çalışması kendi başına yeterince açıklayıcıdır.

Kuşkusuz bugün tüm emek ve özgürlük güçlerini bir araya getirmeyi ve düzene yönelmeyi amaçlayan bir çaba reformist güç ve partilerin dayandığı tabanı da kapsamak zorundadır. Bu noktada reformist parti ve odakları devrimci bir işbirliği zeminine çekmek, devrimci ilkeler ışığında ortak iş yapmaya zorlamak önem taşır. Ancak bunu sağlıklı tarzda gerçekleştirmenin önkoşulu reformist güçleri de peşinden sürükleyebilecek güçte, ilkeli ve sağlam bir devrimci odaklaşmanın yaratılmasıdır. "Devrimci parti ve örgütlerin yaratacağı birleşik bir mücadele eksenini, sol reformist akımları, ya devrimci güç birliğinin ardında sürüklenmeye zorlayacak, ya da gitgide daha çok teşhir ve tecrit olma akibetiyle yüz yüze bırakacaktır.

Sol hareketteki açık iç saflaşmayı doğrulayan bir başka gelişme daha var. Bu, bizzat reformist sol akımların kendi aralarındaki bloklaşma girişimidir. Legal alanda faaliyet gösteren ÖDP, EP, HADEP, DBP ve SİP son zamanlarda peşpeşe bölgesel eylem birliği platformları kurmaktadır. Bunların giderek yaygınlaştırılacağı anlaşılıyor.

Olayların mantığı katilimci partilerin bunu ülke çapında genel bir eylem birliği platformu olarak ilan etmeye zorlayacaktır. Kuşkusuz reformist solu buna zorlayan sermayenin ağırbaşlı saldırıdır. Fakat bu reformist güç birliği bloku kitlelerin karşısına bir birleşme eksenini olarak çıkarılmaktadır. Legal konumun avantajları kullanılarak sendikalar ve öteki kitle örgütleriyle girilen ilişkiler bu oluşumun kitlelere sahte bir alternatif olarak sunulmasını ayrıca kolaylaştırmaktadır. Demek oluyor ki, devrimci örgütlerin birleşik bir

direnış kuvveti olarak kitlelerin karşısına çıkmaları bu koşullarda çok daha gerekli ve acil hale gelmiştir. Yineleyelim ki, eğer devrimci örgütler bunu başarırlarsa, böylece reformist solun legal platformlardaki politik etkinliklerini kendi mücadelelerinin hizmetine koşmayı da çok daha kolay başarabileceklerdir. Ters durumda ise reformist sol, yarattığı bloklaşmanın da verdiği güç ve cazibeyle, kendini kitlelere bir alternatif olarak sunmada daha büyük avantajlarla hareket edebilecektir." (Devrimci Güç ve Eylem Birliği, Kızıl Bayrak, Sayı: 9)

İstanbul mitingi inisiyatifinin başını çeken HÖP'ün temel hatası tam da bu alandadır. HÖP başından itibaren devrimci zeminde bir işbirliğini zorlamak yerine ve onun önüne geçecek tarzda reformist akımlarla ilkesiz birlikleri yeğlemiştir. Kuşkusuz, reformist akımlarla girilen ilkesiz iş ve güç birliklerinin arkasında, Demokratik Muhalefet Meclisleri önerisinde somutlaşan ideolojik bakış ve DHKP-C'nin giderek daha fazla kaydığı "en geniş kesimleri birleştiren halk çizgisi" yatmaktadır.

"Demokratik Muhalefet Meclisleri önerisinde içerik isimlendirmeden de beter bir karışıklığın ifadesidir. Bu meclislerin iki düzlemdeki birlik ihtiyacına yanıt vereceği söyleniyor. İkinci, devrimci ve reformist ayrımı gözetmeksizin tüm sol güçlerin birliğine; ve ikinci olarak her sınıf ve kesimden halk kitlelerin birliğine..."

Önce devrimci hareketin kendi içinde birliği yerine, reformistleri de içeren genel sol birlik önerisi, geriye doğru atılmış kocaman bir adımdır. Bu mücadelenin ve pratiğin teyid ettiği belirgin bir saflaşmayı reformistler lehine karartmak, bu konuda kitlelerin bilincinde reformistlerin yararlanacağı kaba karışıklıklara neden olmak anlamına gelir. Niyet bu olmasa da sonuç bu olur. Devrimci hareketi oluşturan örgütlerin önünde birleşik devrimci bir eksen yaratarak reformist solun sahte alternatif konumunu boşa çıkartmak, tasfiyeci ve icazetçi solun kitle mücadelesinin önüne ördüğü barikatları yıkmak gibi acil ve yakıcı bir devrimci görev durmaktadır. Sol hareketin tüm kesimlerini birleştiren bir platform arayışı bu acil devrimci göreve sırt çevirmek, en azından geri plana itmek anlamına gelir." (a.g. e.)

Genelde kitle hareketinin bugünkü seyri ve devrimci hareketin mevcut gerçekliği, özde ise İstanbul mitingi çalışmaları, bir kez daha ilkeli ve sağlam bir devrimci odaklaşmanın yaratılmasının aciliyetinin altını çizmiştir. Devrimci hareketin kendi cephesinde yaşanan dağınıklık ve hazırlıksızlığı nedeniyle, yeni kitle hareketinin ortaya çıkarttığı olanakları istenen düzeyde karşılayamaması ve İstanbul mitingi çalışmaları çerçevesinde ortaya çıkan olumsuz tablo güçlü, devrimci zeminde güç ve eylem birliğinin olanaksızlığını ve anlamsızlığını değil, aksine zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Devrimci güçler bu perspektifle ve devrimci sorumlulukla hareket etmeli, devrimci güçlerin ilkeli iş ve güç birliğini olanaklı olan her konuda ve yerde inşa etmek üzere harekete geçmelidir.

Bir hedef saptırma manevrası: "Türk-İş Partisi"

5 Ocak mitingi öncesi, Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na sermaye devletinin başından destek mesajı geldi. "Mitingi destekliyoruz. Türk-İş mitingleri halkı rahatlattıyor." diyordu Cumhurbaşkanı Demirel.

Bu alay derecesindeki açıklık, sınıfa karşı bu pervasızlık, bir yandan bütün sorunlarına rağmen devletin gücünü ve güvenini ortaya koymaktadır. Ama öte yandan bu "güç ve güven" in kaynağına da işaret etmektedir. Bu kaynak ne yazık ki, Türkiye işçi sınıfının zayıflıkları ve güçsüzlükleridir. Tescilli işçi düşmanı Demirel'e yukarıdaki sözleri sarfetme cüreti veren, en az onun kadar azılı bir sınıf düşmanı ve burjuva uşağı olan Meral'i, en büyük sendika konfederasyonunun başında tutan zayıflıktır.

Sermaye devleti, sınıf kitlelerinin üzerindeki denetimini sendika bürokrasisi aracılığıyla sağlamaktadır. Bugüne dek bir çok örnek göstermiştir ki, Türk-İş bürokrasisi başta olmak üzere tüm bu hainler çetesi düzenin iftayıcılığına gönüllü olmuşlardır. En son 5 Ocak mitingi buna iyi bir örnektir. Sermayenin yoğun saldırıları altında ezilen ve çıkış arayan yüzbinlerce işçi ve emekçi Türk-İş'in bir iç boşaltma eyleminde figüran olarak kullanılmıştır. Tepkileri ve öfkeleri dizginlenmiş ve yönü saptırılmaya çalışılmıştır. Bunu bilinçli ve iyi planlanmış bir eylem organizasyonu ile hayata geçiren ise sözde işçi örgütü olan Türk-İş'ten başkası değildir.

Sendikalar bugün için işçi sınıfının kitlesel tek örgüt biçimidir. Devrimci politik önderliğin yokluğu koşullarında bu durum sendikaların başını tutmuş olan hainlere büyük imkanlar sunar. Büyük işçi kitlelerini kendi etki ve denetimleri altında tutmayı sürdürürler. Kitlelerde bu ihanet şebekesine karşı yoğun bir öfke birikimi yaşansa bile, alternatifsizlik ve politikasızlık çözümsüzlüğü getirir.

Türk-İş bugün, hem en kitlesel sendika konfederasyonu olma özelliğinden kaynaklı, hem de siyasal yelpazede daha merkezi bir maske taşıdığı için sınıf üzerinde en etkin sendikal güç durumundadır. Bu etkinliğini farklı biçim ve araçlarla sürdürür. "Türk İş Partisi" söylemi işte bu araçlardan biridir. Son yıllarda birkaç defa gündeme gelen bu ifade, Susurluk'tan sonra daha gür ve tanımlı kullanılmaya başlandı.

3 Aralık'ta İstanbul'da yapılan Türk-İş Temsilciler Kurulu Toplantısında, başta B. Meral olmak üzere ihanet çetesi "Türk İş Partisi"ni yoğun olarak gündeme getirdiler. "Siyaset kirlenmiştir. Meclis tıkanmıştır. Bu kirlenmeyi ancak işçiler temizler." diyor B. Meral. Bunun için de Türk İş Partisini öneriyor.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir. Siyasetteki kirlenme, politikadaki tıkanma düzenin ve devletin çürümüşlüğüyle doğru orantılıdır. Bu çürümenin ardında sermaye sınıfının egemenliği yatmaktadır. Kirliliğin kaynağı buradadır. Çözüm ise bu egemenliğin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Bunu ise yalnızca işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirecek olan işçi ve emekçilerin devrimci iktidarı başarabilir. Bunun yolu hiç de

B. Meral'in tellaffuz ettiği gibi düzen sınırları içerisinde kurulmuş, sınıfın tepkilerini düzen kanalları içerisinde eritecek bir partiden geçmez. Bu, sınıfın bağımsız politik tavrını ve çıkarlarını, bu düzene karşı temsil edebilecek illegal ihtilalci bir komünist partinin misyonudur.

Türk İş bürokrasisi, bu parti tartışmasını hiç de pislik batağı sermaye egemenliğine son vermek ve sınıfın iktidarı koşullarını yaratmak için açmıyor. Tam tersine, sınıf kitlelerinde düzene karşı öfkenin yoğunlaştığı ve çıkış noktaları aradığı noktada gündem saptırıcı bir tartışma olarak açıyor. Susurluk kazası sonrası "Türk İş Partisi" tartışmasının açılmasının ardında bu amaç yatmaktadır.

Susurluğun ortaya çıkardığı devlet ve düzen gerçeği, işçi ve emekçi kitlelerde öfkenin doğal bir tarzda devlete ve düzene yönelmesi sonucunu doğurdu. Sermaye sınıfı ile çıkarları göbekten bağlı olan Türk-İş bürokrasisi tam da bu noktada geleneksel misyonlarını oynamaya başladılar. Sürecin başında sessizlik fesadı içinde boğmaya çalıştıkları huzursuzluk ve öfkeyi, 5 Ocak'ta merkezi bir miting içerisinde eritmeye çalıştılar. Aynı süreç içerisinde, işçilerin arayışlarına yanıt vermek ve düzene yönelen öfkelerinin devrimci kanallarla buluşmasının önünü kesmek için parti tartışmasını açtılar.

Geçmiş "Türk İş Partisi" tartışmalarından farklı olarak bugün bu tartışma daha büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Sosyal demokrasinin tarihsel misyonunu oynayamayışı da gözönüne alındığında, işçi ve emekçilerde devlete ve düzen kurumlarına duyulan öfkenin, bu tür bir tartışma ile boğulması ve yön değiştirmesi her zamankinden daha büyük bir olanaktır. Sınıf hareketinde devrimci politik önderlik boşluğunun yaşandığı, kitlelerin düzen dışı güçlü bir alternatifini göremediği oranda bu tür yapay gündemler yankı bulabilecektir. Keza İstanbul Temsilciler Kurulu Toplantısı'nda çeşitli sendikaların tabanında bu etkileri görmek mümkündür. Tes-İş, Yol-İş ve Teksif'e üye bazı işçi temsilcileri B. Meral'in parti vurgusunu destekler bir tavır içindeydiler.

"Türk İş Partisi" tartışmasının aynı zamanda reformizmin değirmenine su taşıyan bir yönü de var. Sorunların çözümünü için düzen dışı devrimci kanalları değil, düzen içi demokrasi kanallarını propaganda eden Türk-İş, ister istemez burjuva legalitesine boylu boyunca uzanmış liberal/reformist sola hareket alanı açıyor.

Bugün görev Türk-İş'in bu hedef saptırıcı tartışmalarını yoğun bir teşhir ve karşı propaganda ile karşılayabilmektir. Devrim ve sosyalizm propagandasını, güncel politik duruma birleştirebilmek ve işçi kitlelerinin arayışına bir adres olabilmek gerekiyor. Susurluk gündeminin bize sunduğu politik atmosferi yeni bir devrimci değerler sisteminin yaratılması, devrim ve sosyalizm fikrinin işçi sınıfı içerisinde güçlendirilmesi yönünde kullanabilmeliyiz.

Emekçiye Cop Polise Zam Kiralık İşçi Büroları

Hükümetin, asker ve polisine ek zam yapmasının ardından, kamu sektörünün çeşitli alanlarında çalışan emekçiler de ardarda ek zam taleplerini dile getirmeye başladı. Konuya ilişkin bir dizi tartışma, çeşitli düzeylerde sürdürüldü. Ancak görünen o ki devletin, kamu emekçilerine verecek "ek zammi" yok.

Sadece bu gerçeklik bile sermaye devletinin iğrenç yüzünü göstermektedir. Susurluk, devletin bir kontgerilla aygıtına dönüştüğünün açık ifadesi olmuştur. Devlet bünyesinde polis-asker-korucu-özel tim çetelerinin ortaya çıkması Susurluk öncesine dayanmaktadır. Bugün ise sermaye devletinin, kan ve sömürü düzeninin sürekliliğini sağlamak için beslediği militarist güçlerin pislikleri ayyuka çıkmış durumdadır. Buna rağmen devlet hala bu güçlerini açıktan kollama ve güçlendirme cesaretini gösterebilmektedir. Bundan başkaca da çaresi yoktur aslında.

Bir yanda kirli savaşı yürüten, işçi ve emekçilerin mücadelesine karşı terör sopasını kullanan, faili meçhullerden köy yakmalara kadar insanlık dışı tüm uygulamaları devleti için hayata geçiren militarist güçleri var. Diğer yanda ise emeği ve özgürlüğü için mücadele eden/etme potansiyeli taşıyan, o anda sermaye iktidarını tehdit eden emekçi kitleler. Devlet geçmişten bugüne, her zaman olduğu gibi elbette ki uşaklarını memnun etmeyi tercih edecektir. Emekçi kitlelere düşecek olansa, "ek zam"la palazlandırılan sermaye uşaklarının şiddetine maruz kalmak olacaktır.

Emekçi kitle hareketi yükseliş içerisindedir. Kamu emekçileri bu yükselişin önemli dinamiklerinden biridir. Devletin bu politikasını görececek ve buna sessiz kalmayacak derecede de uyanıktır. Kaldı ki daha tartışmalar sürerken, kamu sendikaları tepkilerini dile getirmeye, eylem takvimleri çıkarmaya başladılar. İlk eylem sağlık sektöründe çalışan hekimlerden geldi. Kamu emekçi sendikalarında ise tartışmalar çeşitli cepheleriyle sürmekte. Bir yandan da KESK'in eylem takvimi işletiliyor.

Devreye ücret sorununun girmesiyle uyarılan örgütsüz tabandan bile eylem talepleri gelmektedir. Akılcı bir çalışma yürütüldüğü takdirde geniş kesimlerin eylemli tepkilerini örgütlemek mümkün olacaktır.

Şimdi devrimci kamu çalışanları, mücadeleyi bir okul olarak değerlendirmeyi bilirse eğer, süreç hem sendikalara yeni üye kazandırmaya hem de kitleyi eğitmeye elverişlidir. Şubeler eylem takvimini kuru kuruya uygulamak zorunda değildir. Eylemlerin öncesine, sonrasına serpiştirilecek seminer-tartışma toplantısı vb. ile tepkiler diri tutulmalıdır. Eylemli tepkilerin her düzeyde örgütlenmesi gözetilmeli ve emekçiler sokağa çekilmelidir.

Alanda örgütlü sendikalarda eğitim çalışmalarının genel olarak aksadığı hep şikayet konusu edilmekte, fakat ne yazık ki ortadan kaldırmaya dönük ciddi bir çaba da örgütlenememektedir.

Eylem dönemleri bu tür çalışmaların örgütlenmesini de kolaylaştırıcı ortamlar yaratır. Devrimci politizasyonun artırılması ve süreklileştirilmesi için bu olanaklar değerlendirilmelidir.

İşçi ve emekçiler taşeronlaştırma saldırısına karşı güçlü bir karşı koyuş örgütleyemediler. İşte, sermaye sınıfı, işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden ve suskunluğundan cesaret alarak yeni saldırı programlarını uygulamaya hazırlanıyor. Esnek üretim sistemi olarak adlandırılan bu saldırı programı iş güvenliğinden emeklilik haklarına kadar bir dizi alanda işçi sınıfının mevzilerini geriletmeyi amaçlıyor. Piyasa ekonomisinin kurallarına göre daha az maliyetle daha fazla ve kaliteli üretim yapma peşinde olan sermaye, işçi ücretlerini azaltacak yeni yöntemler bulma yarışındadır. Esnek üretim sistemi sermayeye bu konuda sınırsız imkanlar sunmaktadır. Örneğin, iş yoğunluğunun arttığı dönemde, kiralık işçi yöntemiyle işçi sayısının artırılması, fakat iş yoğunluğunun azaldığı dönemlerde bu işçilerin hiçbir hak talebi olmaksızın işlerine son verilmesi gibi uygulamalar bu sistemde yasal güvenceye alınmaktadır. Bu amaçla uluslararası sermaye ile ortak çalışmaları yürütülmüş ve yasa tasarıları hazırlanmıştır.

1475 sayılı iş yasasının 85. maddesine göre "işçilere iş ve işlere işçi bulmak için kazanç amacıyla olsun veya olmasın faaliyet gösterilmesi yasaktır". Bu işlevi yerine getiren tek yasal kurum İş ve İşçi Bulma Kurumu'dur (İİBK). İşte bu sınırlamanın ortadan kaldırılmasını sağlayacak olan yasa tasarısı özel istihdam bürolarının kurulmasına olanak tanımaktadır. Sermayenin geçici işçi, taşeronlaştırma, part-time iş uygulamalarının getirdiği sınırlamalardan bile kurtarılmasına yarayan bu tasarı işçi ve emekçiler açısından tam bir kölelik getirmektedir. Bu yasa esas olarak işçiyi bir makina parçası yerine koymakta ve işyerinde var olduğu süreçte dikkate almaktadır. Oradan ayrıldığı andan itibaren sermayeye hiçbir yükümlülük getirmemektedir. Özel bürolar aracılığıyla kiralanmış işçilerin işvereni olarak büro sahipleri görünmektedir. Kiralık işçilerin gerçek işvereni hiçbir yasal bağlantıları yoktur. Büro sahipleri ile işveren arasındaki pazarlık

sonucu ücretler tespit edilmekte, ücret dışındaki yan ödemeler, vergi, prim, fon vb. sorumluluklardan işveren kurtarılmakta, sigorta ve emeklilik hakları fiilen gasp edilmektedir.

Özel istihdam bürolarının açılmasının önündeki mevcut yasal engellere rağmen bu uygulamanın ilk adımları atılmıştır. Halen danışmanlık ya da leasing şirketleri olarak faaliyet yürütmektedirler. Bu bürolara yaklaşık 80 bin işçi başvurmuş ve iş beklemeğe başlamıştır. Daha çok hizmet sektöründe (temizlik, bakıcılık, bahçıvanlık, garsonluk, pazarlamacılık, tarım vb.) ve geçici olarak çalıştırılan işçilerin aldığı ücretin yaklaşık %40'ına aracılık eden büro el koymaktadır. Sigorta primleri ya hiç ödenmiyor ya da eksik gün üzerinden göstermelik olarak ödeniyor. İşçinin emeğinin yaklaşık olarak %40'ına el koyan bu bürolara yasal güvenceler kazandırmak için "işsizliği azaltacak" demogojileri yükseltilmektedir. Sermayenin amacının işsizliği azaltmak olmadığını çok açıktır. İşçi ve emekçilerin bu uygulamaya karşı muhalefetlerini yükseltmesini önlemek için bu yalanlara gerek duyuyorlar. Dünyada ve Türkiye'de hızla artan işsizliği, işçi ücretlerinin düşürülmesinde daha etkin tarzda kullanmak için bu yöntemi geliştiriyorlar. Sermaye sahipleri açısından istihdam edilen işçi sayısından çok, bu işçilerin toplam maliyeti önemlidir. Dolayısıyla onlar en az sayıda işçi ile en fazla karı elde etmenin hesaplarını yapmaktadırlar.

Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK) da bu uygulamanın savunuculuğunu yapanların başında gelmektedir. Çıkardığı bir broşürde, "niçin istihdam büroları" sorusunu; "esnekliğe duyulan ihtiyaç" olarak yanıtlıyor. Küreselleşme ve uluslararası rekabet koşullarının ağırlaşması nedeniyle üretim ve işgücü maliyetlerinin düşürülmesi gereğinden söz ediyor. TİSK broşürüne göre "istihdam büroları, işletmelere 'gerektiği sürece' personel sağlamaktadır. Dolayısıyla işletmeler süresi belli olmayan sürekli iş akti ile çalışan personel sayısında kısıntıya

gidebilmektedir. Böylece işletmelerin, personel ücreti ve ücret dışı yan ödemeleri ile vergi, prim, fon vs. gibi yükümlülüklerden tasarruf etmeleri sağlanmaktadır." Aynı broşürde İİBK'nun işlevsizleştiği şöyle açıklanıyor; "İşletmelerin nitelikli iş gücü ihtiyacının en etkin ve hızlı bir biçimde ve acımasız rekabet kuralları çerçevesinde karşılanması ihtiyacı, İİBK gibi kamu istihdam büroları aracılığıyla mümkün değildir. Kamu istihdam kurumları 'sosyal devlet' ilkesinin gereği olarak, 'işsizleri bir işe yerleştirmeyi' amaçlıyor. Bu niteliğiyle kamu istihdam kurumları, tersine, 'iş piyasalarının etkinliğini ve dinamizmini' sağlamanın önünde engeldir." TİSK başkanı R. Baydur bu uygulamaya sendikaların da ortak edilmesini fikrini savunuyor. "Tembellik, geçimsizlik" yapan işçilerin bu yöntemle iş hayatından daha kolay ayıklanabileceğini eklemeyi de ihmal etmiyor.

Sermaye bu uygulamaya sendikaları da alet etme çabasında olduğunu itiraf etmekten çekinmiyor. Bu ortaklık gerçekleşmezse bile bu sistemin sendikal örgütlenmelerin sıfırlanması için etkin bir tarzda kullanılacağını da saklamıyorlar. Özel bürolar tarafından bir araya getirilen işçilerin adına ücret pazarlığı da büro sahipleri tarafından yapılacağı ve itiraz edenlere kapının gösterileceği düşünülürse, bu sistemle sermayenin mevcut sendikal sistemin getirebileceği ek zorluklardan da tamamen kurtarıldığı görülür.

Sermaye ile işçi sınırları kısılcacında işçi ve emekçilerin hareket ve örgütlenme imkanlarının boğulmaya çalışıldığı bu sisteme karşı şimdiden karşı koymak gerekiyor. Yasal düzenlemelerin yapılmasını engellemek için başta sendikaların harekete geçirilmesi ve işçi kitlelerinin bu konuda bilinçlendirilmesi olmak üzere bir dizi görev var önümüzde. İşçi ve emekçilerin her toplu sözleşme sonrası sendika ağalarına karşı gösterdikleri "sattınız bizi", "ne kadar pay aldınız" vb. yakınmaları hep duyuyoruz. Sessizce bu sistemin yasallaşmasına izin vermek, bu "satış" işlemine peşinen boyun eğmek olacaktır. İşçi ve emekçilerin pazardaki herhangi bir mal olarak satılıp alınması gerçeği tüm örtülerinden arındırılacak ve "acımasız piyasa kuralları bunu gerektiriyor" denilerek gerekçelendirilecektir. İşçi ve emekçiler bu acımasız piyasa kurallarına mahkum değildir, onu değiştirme, yıkma güç ve imkanına sahiptirler. İşçi ve emekçileri, sermayenin saldırılarına karşı bu bilinçle donatma görevi önümüzde durmaktadır.

Çukobirlik'te Yeni Bir Döneme Giriliyor

Yaklaşık bir ay kadar önce başlayan Çukobirlik grevi, 6 Ocak'ta Çalışma Bakanlığı'yla yapılan görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine sürmeye devam ediyor. Görüşmede işverenden %85'lik zam karşılığında iş güvencesi ve tazminat hakkının gaspını içeren bir teklifinin gelmesi, görüşmeleri yeniden tıkadı. Tekstil Sendikası yerinde bir kararla işverenin son teklifine olumsuz yanıt verdi. Diplomasi trafiği böylece bir süre daha kapandı.

Bu son görüşme ve bunu takip eden gelişmeler bugün artık Çukobirlik grevini yeni bir mecraya sürüklemiş bulunuyor. Görüşmelerin olumsuz sonuçlanmasından sonra, Tekstil sendikası 19 Ocak'ta Ankara'ya yürüyeceğini söylüyor.

Sendikanın aldığı bu karar olumlu olmakla birlikte, sendika yönetiminin bu eylemi bir iş boşaltma aracı olarak kullanma niyetleri olması muhtemel. Sendikanın son bir yıllık pratiğine bakıp da, farklı bir şey düşünmek mümkün değil. Bu zaman dilimi içerisinde sendika yönetiminin tek marifeti işçilere fedakarlık çağrısı yapmak oldu. Şimdi alınan kararın gerisinde ise taban basıncı ve sendikacıların imajını tazeleme kaygısı vardır.

Fakat nedeni ne olursa olsun, önümüzdeki eylemli süreç Çukobirlik işçileri için muazzam bir fırsat. Başarıyla değerlendirilebilirse sermayenin geri adım atması, mevzi savaşını Çukobirlik işçilerinin ve dolayısıyla sınıfın kazanması kaçınılmazdır.

Bugünden itibaren yapılması gereken şeyler şunlar olmalıdır: İlk etkin bir taban çalışması yürüterek, eylemlerin ön süreçlerinin hazırlanmasıdır. İşçilerin 5 aydır evlerinde yaşadıkları atıl ruh hali bu çalışmayla kırılacak ve aşılabilecektir. İkincisi, Adana'daki diğer sınıf kardeşlerimizin desteğinin örgütlenmesidir. Sınıf dayanışmasının somut ayaklarını yaratmaktır. Bunun başında ise sorunları bizim gibi en yakıcı tarzda yaşayan sınıf kardeşlerimiz gelmelidir (demiryol işçi ve emekçileri, Sasa işçileri, Liman işçileri, Toros gübre işçileri gibi). Üçüncüsü ise mücadelenin eksenini ücret artışı talebinden kurtarmaktır. Bu tam da işverenin istediği bir şeydir. Bir yandan kendi taleplerimizi genişletmeli, diğer taraftan da diğer sınıf kardeşlerimizin sorunlarına sahip çıkmalıyız.

Burada asıl görev öncü işçilere düşüyor. Öncü işçiler alınan kararların hayata geçirilmesinin takipçisi olmalı, bu noktada sendikaya basınç uygulamalıdır. **Yaşasın Çukobirlik İşçilerinin Grevi!**
Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Zafer Direnen Emekçinin Olacak!

Adana/Kızıl Bayrak

Çukobirlik grevinin

Dev bir sanayi işletmesi olan Çukobirlik'te toplu iş sözleşme görüşmelerinden sonuç alınamamasıyla birlikte greve gidildi. '77 yılından beri grev yüzü görmemiş bu fabrika, 20 yıl aradan sonra grevle tanışıyor. İşveren %20 ücret zammı, sosyal izinlerin düşürülmesi, diğer başka sosyal hakların azaltılması ya da tümüyle kaldırılmasını dayatıyor. 14 maddede yaşanan anlaşmazlık sonucu greve gidiliyor. Karşılığında işveren işyerinde lokavt ilan ediyor. Sendikayla işveren arasında danışıklı bir görüşün olduğu kanaatini taşıyan çoğu işçi: "sendika greve gitmek zorunda kaldı, greve gitmese yetkisi düşecekti", "işten çıkarılması kesin olan işçilerin Ocak ayında işverenden alacakları artacak, bu yüzden greve gidildi", "işveren vergilerden vb. kurtarmak için lokavt ilan etti" düşüncelerini taşıyorlar.

İşveren Cephesi:

Bilindiği gibi TİS öncesi 5 aylık süreçte sermaye Çukobirlik'te yeni düzenlemelere gitmeyi ve bini aşkın işçinin işine son vermeyi planlıyordu. Ancak bunu henüz gerçekleştirebilmiş değil. Bu durum işveren açısından açık bir zorlanmayı anlatıyor. Sermaye sınıfa dönük azgın saldırılarını sürece yayma zorunluluğu hissediyor. Ve buna uygun davranıyor. İşverenin "işten çıkartmalara kaynak sıkıntısı yüzünden başlamıyoruz" açıklamaları gerçek durumu yansıtmamaktadır. Asıl olarak, yaşanan zorlanmanın ve hesapların üzerini örtme amacını taşıyor.

Birincisi, sermaye Çukobirlik'te bini aşkın işçiyi bir hamlede kapı dışarı etmenin yaratacağı sonuçlardan ürüyor. Bini aşkın işçiyi aileleriyle birlikte düşündüğümüzde, en az 3 bin kişi toplu tensikatin sonuçlarından etkilenecek. Ortaya çıkabilecek tepkiyi soğutabilmek için tensikat saldırısının 5 ay gibi bir sürece yayılması planlanıyor. İşçilerin iki kere zorunlu izne çıkarılması birliklerini zayıflatı. Belirsizlik yaratarak işçileri moral olarak yordu. Kısacası, bu dönem sermaye işçilere

karşı psikolojik bir savaş yürütmüş oldu.

Sermayenin gözetmek zorunda olduğu ikinci bir etken, Adana'nın hassas dengeleri oldu. Bilindiği gibi Adana hem dev işletmelerin bulunduğu bir sanayi kenti, hem küçük üreticiler kenti, hem de Kürt halkının belli bir yoğunlukta bulunduğu bir kent. Aynı zamanda bir emekçi kenti de. Çukobirlik'te tensikatlara karşı gelişebilecek başarılı bir direnişin, TİS sürecine girmiş olan dev sanayi fabrikalarında çalışan binlerce sanayi işçisi üzerinde yaratacağı olumlu etki devleti burada daha temkinli metodlar izlemeye yöneltiyor. Sürece yayma, bekleyiş içerisine sokma, parasız bırakarak işçilerin kendi dar çıkarlarına kilitlenmesini sağlama, örgütlülüğünü parçalama, özgüvenini zayıflatma vb.

İşçi Cephesi:

Sermayenin saldırılarının pervasızlaştığı bir dönemde Çukobirlik işçilerinin buna uygun bir davranış içerisinde olduklarını söylemek mümkün değil. 5 ay boyunca maddi-manevi bakımdan çeşitli baskı politikalarıyla ve manevralarla yıpratılan bu dev fabrikanın işçileri belirli bir sessizlik içerisinde. Bunun bir dizi nedeni olduğu söylenebilir.

Bugün sınıf hareketinin gelişiminin önündeki en önemli ve belirleyici etkenlerin başında kuşkusuz ki devrimci önderlik boşluğu gelmektedir. Bu koşullarda işsizlik korkusu Çukobirlik'teki mücadelenin gelişiminin önünde engelleyici bir rol oynamaktadır. Sınıf bilincinin zayıflığı, kendi özgücüne, örgütlülüğüne güvende ciddi zayıflık, özelleştirme konusunda bilinç bulanıklığı, öncü, ileri işçilerde geriye düşme, umutsuzluk ruh hali, alternatifsizlik vb.'nin yanısıra Çukobirlik'e has bir dizi özgül nedenden de söz edilebilir.

İşçilerde sınıf bilincini, birlikteliklerini zayıflatan faktörlerin başında işçilerin değişik siyasal görüşler etrafında toplanmış olmaları geliyor. Çukobirlik yönetiminin tıpkı

belediyelerde olduğu gibi iktidardaki partilere göre belirlenen yapısı bu zayıflığın nesnel zeminini oluşturuyor. Sağcı işçilerin işten atılmasına solcu, devrimci işçiler tarafından onaylanıyor. Yıllar yılı süren bu durum ve tutum, Çukobirlik işçileri üzerinde özel bir ağırlık ve yorgunluk oluşturduğu gibi, sınıf çıkarlarından bakamama, buna uygun davranamama zayıflığı yaratıyor. İşçilerin önemli bir kesiminin özelleştirme karşısında sessiz duruşları ya da destekler konumda olmaları, bu durumdan kaynaklanıyor. İşçiler, 'fabrika özelleşir, devlet elini çekerse, partiye göre adam alma biter işçilerin bölünmüşlüğü son bulur' görüşünü taşıyorlar. Özele ait değişik fabrikaların süreçlerinden örnekler veriyorlar.

Yine belediyelerde olduğu gibi, sol yönetimlerde yaşanan kaynaşma ve eylemlilik sürecinin sağ yönetimlerin gelmesiyle birlikte geriye düşen istikrarsız yapısının yarattığı olumsuzluk, işçinin özgücüne olan güvenini sarsmış ve örgütlülüğünü yaralamış durumda.

Başlangıçta Teksif'te örgütlü olan işçilerin mücadelelerini geliştirebilen belli kazanımlar elde edebilmek amacıyla DİSK için mücadele etmeleri ancak DİSK'le birlikte değişen somut bir şeyin olmaması, DİSK'in işçilerin arayışlarına cevap verememesi işçilerde gerek sendikalara gerekse de devrimci öncülere karşı güven sarsılmasına, moral zayıflığına yol açıyor.

Sendika Cephesi:

Sendika yönetiminin tensikatlara ve TİS sürecine yaklaşımı ile pratiği işçilerden daha çok sermayenin işine yaradı. Yönetim 5 ay boyunca işçilerin düzenin kurum ve kuruluşlarına umut bağlamasını sağlamış, işçileri beklenti içine sokmuş, işçi çıkarımını meşrulaştıran bir çizgi izlemeyi tercih etmiştir. İşçi çıkarımını savunan bir sendika düşünün ki işverenle birlikte işten çıkarılacak işçileri tespit etsin.

Grev hakkında daha başlangıçta bir sürü tartışma ve soru işaretleri oluştu. Grevden ister sermayenin çıkarı olsun, isterse sendikayla işveren arasında danışıklı görüş sonucu greve gidilmiş olsun, özde birşeyi değiştirmez. İşçiler isterse, bu oyunları bozabilir. Silahı tersine çevirebilirler. Çünkü grev esas olarak işçinin silahıdır. Ve değil Türkiye'de, dünyanın her yerinde etkin bir tarzda devreye sokulduğunda işçiyi hizmet etmiş, patronları dize getirmiştir. Bossa'lı emekli bir işçinin söylediği gibi grev sermayeyi teslim almak demektir.

gösterdikleri

Sonuç alıcı bir mücadelenin yolu nereden geçiyor?

Herşeyden önce bazı kritik noktalarda uzlaşmayı kabul etmek daha baştan teslim bayrağını çekmek anlamına gelir. Bu tutumdan bir an önce kurtulmak durumundayız. Savaşa giden asker, "düşman güçlü ben zayıfım, bu kaleleri zaptedemem" derse savaşı baştan kaybetmiş olur. İşten çıkartmalara neredeyse itirazsız bir boyun eğiş TİS görüşmelerinden de ciddi bir sonuç alamamayı getirir. Nitekim işverenin sosyal hakların gaspına varan pervasızlığı işçilerin bu çok kritik noktadaki boyun eğmişliğinden güç alıyor. Bu yüzden grev iş güvencesi sağlanıncaya kadar kararlılıkla devam etmek zorundadır. Burada işçiler açısından esneklik göstermenin sınırı, işten ayrılmanın vazgeçilmez koşulu olarak, işçilerin başka bir işyerine kazanılmış tüm hakların korunmasıyla birlikte yerleştirilmesidir. Bu koşul yerine gelinceye kadar grevin sürdürüleceğinin açıklanmasıdır. İşçilerin işverene vereceği tek taviz bu minvalde olmalıdır. İşgüvencesinin sağlanması noktasında işverenin geriletilmesi, hem Çukobirlik işçilerinin geleceği hem de diğer fabrikaların mücadele seyri açısından hayati önemdedir.

Grev, kazanılmış sosyal hakları güvence altına almakla yetinmemeli, daha da önemlisi yeni haklar elde edilinceye kadar devam etmelidir. Çukobirlik grevi işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, toplumun değişik kesimlerinin desteğini kazanmak, arkasına almak zorundadır. Bu başarıldığı takdirde Çukobirlik işçileri sermayeyi zorlanmadan dize getirebilirler. Bunu sağlayabilmek için Çukobirlik işçileri grevlerini işçi, emekçi, öğrenci kesimlerinin sorunları çözülünceye kadar tutarlı bir çizgide sürdüreceklerini açıklamaları ve buna uygun davranmaları gerekir. Örneğin kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı talebinin bir an önce tanınması, emekçilere yönelik sürgün vb. baskılara son verilmesi; diğer işkollarında çalışan işçi kardeşlerini hedef alan özelleştirme, taşeronlaştırma, tensikatların bir an önce durdurulması, dayanışma grevlerinin yasallaştırılması, lokavtın kaldırılması, anti- demokratik tüm iş yasalarının iptali, öğrenciler için eğitime katkı payının kaldırılması, YÖK'ün tasfiyesi, herkese parasız eğitim hakkı gibi talepleri kapsayan bir grev kısa zamanda kamuoyunun ilgi ve sempati odağı olacak, maddi ve manevi destek hatırı sayılır ölçüde genişleyecektir.

Basit bir kuraldır: Destek istemek, toplumun değişik kesimlerinin sorunlarına sahip çıkmayı, onların mücadelelerine destek vermeyi gerektirir. Böyle bir bilinçle hareket eden işçiler mücadelelerinde yeni yeni mevziler kazanıp halkın güven

ve desteğini kazanıyorlar. Örnek mi? İstanbul'daki Tuzla deri işçileri bunun en güzel örneğidir. Deri işçilerinden birinin (ister sağcı, ister solcu olsun) burnu kanasa, işten atılsa, başta deri işçileri olmak üzere bütün yöre halkı ayağa kalkıyor. İşçileri sahipleniyor. Çukobirlik işçisi Tuzla deri işçilerinin mücadelesini yakından takip etmeli, onların deneyimlerinden yararlanmalıdırlar.

Ciddi sorunlarla karşı karşıya olan Çukobirlik işçisi şimdiye kadar hiçbir platformda sesini duyurmamış, hiçbir kesime destek vermemiş, önüne çıkan olanakları değerlendirememiştir. (Ceytaş grevi, 20 Ekim Mersin mitingi, bini aşkın işçinin katıldığı DİSK toplantısı, 1 Eylül Barış mitingi, 14 Aralık KESK mitingi, 22 Aralık DİSK mitingi vb.) Çukobirlik

işçisi sorunlarını, gündemini bu emekçi platformlarına taşıyamamış, geniş emekçi kesimlerin desteğini alabileceği bu eylemlere temsili destek vermek bir yana kayıtsız kalabilmiştir. Geçtiğimiz günlerde grevlerine destek sağlamak amacıyla eğitim emekçilerini ziyaret eden Çukobirlik işçileri 14 Aralık KESK mitingine destek vermemelerinden bir rahatsızlık duydular mı acaba? "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "İşçi Memur Elele Genel Greve!" sloganı ne ifade ediyor?

Öncü işçiler görev başına!

Birincisi grevin başarısı için kararlı ve dinamik unsurlardan oluşan tek bir direniş komitesi kurulmalıdır. Bu komite; basın ve halkla ilişkiler, mali komite, semt komiteleri vb. alt görevlendirmeler yapmalıdır. İkincisi, fabrikada grev çadırı kurup işçileri birlik içinde tutmak grevin başarısı açısından kritik önemdedir. Bunun yasadışı olduğu ve bu nedenle yapılamayacağını düşünmek, sözkonusu olamaz. Diğer işçi direnişlerine böyle bir göz gezdirdiğimizde bu yöntemin genel olarak kullanılabilirdiğini görürüz.

Alicengiz oyunlarını sınıf tavrıyla boşa çıkaralım!

Çukobirlik tarihsel olarak Türkiye'de çiftçiyi teşvik etmek, işçi istihdamı sağlamak, tekstil sektörüne ucuz girdi sağlamak için kurulmuş dev bir kamu işletmesidir. Geline nokta, demagojik bir propagandayla Çukobirlik'in talan edildiği, fazla istihdamla çalıştırdığı, batma noktasına geldiği söylenerek, kamuoyunun bilinci saptırılmaya çalışılmaktadır. Özelleştirmeyle, 60 trilyonluk yatırım asalaklara peşkeş çekilecektir. Bunun ilk örneğini Sümerbank'ta daha dün yaşadık. Trilyonluk işletmeleri, işçilerin tazminatlarını bile karşılayamayan bir miktarla Yüksekbaş kapitalistene bağlı paravan bir şirkete aktardılar. Bunların arkasında Adana'lı politikacıların ve milletvekillerinin olduğunu bütün kamuoyu bilmektedir. Dün Sümerbank'ta oynanan oyun bugün farklı bir biçimde Çukobirlik'te oynanmaktadır. Çukobirlik, Sümerbank gibi direkte devlete ait bir KİT olmadığı için, yeni yasal düzenlemeler gerekmektedir. Bu yasal düzenlemelerin başında, kooperatiflere bağlı işletmelere özerkliğin tanınması gelmektedir. Böylece bu işletmeler kendi bünyesinde şirketleşip, sadece yönetim kurulunun inisiyatifıyla satış işlemlerini kolayca gerçekleştirebilir hale gelebilecektir. Burjuva basınının, Çukobirlik'in battığına ilişkin iddiaları üzerinden düşünüldüğünde, bu yasa son derece masum ve iyi niyetli gibi görünmektedir. Güya bununla Çukobirlik, politikacıların kurtulacak, özerk bir yapıya kavuşacak, böylece gerçek bir kooperatif işlevine sahip olacaktır.

Asıl amaç Çukobirlik'i yaşadığı ekonomik sorunlardan kurtarıp, verimli bir işletme haline getirmek değil, bu kurumu çiftçinin elinden alıp pervasızca talan etmektir. Biz Çukobirlik işçileri bunu pratikte görmekteyiz. Bugüne kadar Çukobirlik'i atıl durumda tutarak, verimsiz bir kuruluş haline getirerek, propagandalarına zemin hazırladılar. Bu süreç içerisinde Çukobirlik'in özerk yapısını oluşturacak yasanın çıkmasını beklediler. Fevzi Şen'i yönetimde tutmak için, yönetim kurulu seçimlerini uzattılar. Buradaki tek kaygı işletmedeki 60 Trilyonluk rantın üzerine oturmak. Özerkleştirme yasası Ocak ayında parlamentodan çıkacaktır. Bu yasadın sonra işletmede tek söz sahibi Fevzi Şen ve şürekası olacaktır. Ve doğal olarak işçi tasfiyesini gerçekleştirdikten sonra Çukobirlik'i şirketleştirip, satışa sunacaktır.

Tüm bunlara karşın Fevzi Şen'le kardeşliğini ilan eden sendikacılar ne yaptı? Talana ön ayak olmaktan başka bir şey yapmadılar ve yapmak istemediler. Peki biz işçiler neden bir şey yapamadık? Çünkü örgütlülüğümüz yoktu. İşçiler yapay olarak politik görüşlere ayrılmış, burjuva partilerin kuyruğunda dolaşarak kendi sınıf çıkarlarını unutmuşlardır. İşçiler duyarsızlaşıp, bencil bireyler haline gelmişlerdir. Mezhep ayrımları ve sendikal ayrımlıklar Çukobirlik işçilerini bir bütün olarak atomize etmiştir.

Sınıf çıkarlarını savunan, suni politik ayrımların ne tür zararlar getireceğini ortaya koyan öncülerimiz ise sendika ve işverence sindirilerek işten atılmıştır. Bazıları bu hainlerce polise ihbar edilip tutuklatılmıştır. Bunlara Çukobirlik işçisi sahip çıkmamış, böylece elinde bulunan savunma silahlarını kaybetmiştir.

Bugün yapılan hataları genel hatlarıyla işçiler görmektedirler. Fakat anlamlı bir tepki ne yazık ki ortaya konulamadı. Bunda sendikacıların oyalama taktiklerinin büyük payı var. İşverenin ücretsiz izin saldırısı işçileri giderek yordu ve pasifize etti.

Çukobirlik işçisi bu sessizliğe artık bir son vermelidir. Kararlı bir hak alma mücadelesini ortaya koymalıdır. İyi ve onurlu bir yaşam için bundan başka bir seçenek yoktur.

Kızıl Bayrak okuru bir Çukobirlik işçisi / Adana

Sorun yasadışılık değil meşruyettir. Çukobirlik işçisi meşruluk zemininde hareket edebilmelidir. Örneğin, Zonguldak ve Gebze Belediyesi işçilerinin belediye işgal etmeleri, aylarca belediye önünde direniş çadırında beklemeleri yasadışıydı. Ama bunlar yapılabildi. Zira işçiyiz, haklıyız ve meşru bir zemindeyiz. Sermaye şu anki gücünü işçileri dağıtmış olmasından, kendi başına hapsedmesinden alıyor. Dağınık işçilerin birbirini etkilemeleri, birbirinden güç almaları, birlikte hareket etmeleri mümkün değildir. Şu an işçiler evlerinde, herbiri kendi sorunlarıyla boğuşmakta, geçim derdiyle uğraşmakta, daha doğru bir deyişle sınıf çıkarları değil kendi dar çıkarları ön plana geçmiş durumda. Bu sermayenin işine yarıyor, işçiyi zayıflatıyor. Bugün bir dizi fabrika ve işyerinde işten atılma, taşeronlaştırma sorunu yaşanıyor. Çukobirlik işçileri öncelikle bu fabrika işçileriyle ilişkiye geçmeli, ortak sorunlar karşısında ortak tavır geliştirebilmek için bir platform oluşturabilmelidir. Sermayenin yumuşak karnından yüklenmek gerekiyor. İşçilerin oluşturacağı bu platform fabrikalarda, atölyelerde vb. taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye, tensikatlara, lokavta karşı yoğun bir propaganda yürütmeli, tepkileri örgütlemeye çalışmalıdır. Platform bu doğrultuda bildiriler, paneller, toplantılar, basın açıklamaları, vb. faaliyetler yürütebilmelidir. Çukobirlik işçisi bunu yapabilecek olanaklara, deneyime sahiptir. Yeter ki harekete geçsin, ısrar gösterebilir. Her bir Çukobirlik işçisinin değişik fabrikalarda çalışan işçi arkadaşları var. Bu olanaklarını ısrarlı bir biçimde kullanırsa olumlu bir sonuç elde edeceği de açık. Çünkü sorun yakıcı bir sorun ve tüm işçi ve emekçileri ilgilendiriyor.

Çukobirlik'teki öncü işçiler tabanın güven duyduğu unsurlardan oluşan komitelerini bir an önce kurmalı, taban inisiyatifini harekete geçirebilmelidir. Geniş katımlı işçi toplantıları örgütlemeli, sorunları tartışmalı, işçileri ikna edebilmeli, çözüm yollarını ortaklaştırmaya çalışmalıdır. Geniş işçi kitlelerinin desteğini kazanan öncü işçiler sendika üzerinde ciddi bir basınç uygulayabilecek, bu yolla tabanın iradesini dikkate alan politikalar oluşturma yönünde açık bir mesafe katedilecektir.

Çukobirlik gibi Adana sınıf ve emekçi hareketinde, belki de Türkiye'deki sınıf mücadelesinin seyrinde yol açıcı rol oynayabilecek bir işletmeye bu denli ilgisiz kalmak, genel olarak devrimci hareketin, sınıf ve iktidar perspektifindeki zayıflığın da göstergesi olmaktadır. Oysa, bu alana devrimci güçler ortak bir yüklenme gerçekleştirebilse ve bu çerçevede birlikte hareket etmeyi başarabilse, Çukobirlik'teki süreçlerin çok daha olumlu bir seyir izleyebileceği son derece açıktır. Tersini durum ise; sendika bürokrasisine ve reformizmin dizginleyici etkilerine geniş bir alan bırakmaktadır. Çok daha önemlisi sınıf içerisinde devrimci mücadelelere ve yöntemlere, devrimci örgütlere karşı bir güvensizliğin oluşmasına ya da zaten varolan güvensizliğin pekişmesine yol açmaktadır.

Yaklaşan TİS Süreci

İlk iki bölümünü geçtiğimiz sayılarda yayınladığımız "DHKP-C'nin ideolojik kimliği ve taktik çizgisi" başlıklı yazının üçüncü bölümüne önümüzdeki sayımızda yer vereceğiz.

Emek ile sermaye arasındaki mücadelenin daha açık ve yer yer daha şiddetli biçimlere büründüğü TİS dönemi, sınıf hareketini ileriye çekmek, öncü kesimleriyle buluşmak, temel sektörlerde mevziler kazanmak vb. açısından bir çok imkan sunmaktadır. Sınıf hareketiyle devrimci hareket arasındaki mevcut kopukluğun giderilmesinde, TİS sürecine etkin bir politik müdahale özel bir önem kazanmaktadır.

İşçi sınıfına dönük saldırılar, ten-sikatlar, sendikasılaştırma, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, kazanılmış çeşitli hakların gaspı, SSK'nın tasfiyesi, emeklilik haklarının tırpanlanması, faşist devlet terörü, anti-demokratik yasa ve yasaklar vb. tüm hızıyla sürüyor. Düzenin pislikleri devlet katından kabarıp taşmaya devam ediyor. Kardeş Kürt halkı eşitlik ve özgürlük taleptiği için sömürgeciler tarafından kanaboğuluyor. Devrimciler zindanlarda, işkencehanelerde hiç bir hak hukuk gözetilmeksizin katlediliyor. Kamu emekçilerinin, öğrencilerin, işsizlerin kafasında coplar kırılıyor. Düzene karşı muhalif olan ve mücadele eden herkesim, karşısında faşist terör güçlerini buluyor. Emperyalistler ve yerli kapitalist ortakları kendi aralarında IMF anlaşmaları imzalayıp işçi ve emekçilerin sadece bugününü değil yarınını da ipotek altına almanın hesabını yapıyorlar. İller İdaresi yasası ile sermaye iktidarı faşizmi daha da koyulaştırarak çürümüş düzenini ayakta tutmaya çalışıyor. Sermaye devleti Kürt halkının, işçi ve emekçilerin, devrimcilerin kanını döktükçe, kan emici sermaye sınıfı daha da palazlanıyor. Madalyonun bir

yüzünde yoksulluk, işsizlik, açlık, sefalet ve eziyet, diğer yüzünde ise kârlar, kirli işler, sefahat ve israf patlamaya devam ediyor.

İşte böyle bir kapitalist Türkiye manzarası altında, kamu işyerlerinde çalışan yaklaşık 700 bin sendikali işçiyi kapsayan TİS süreci yaklaşıyor. TİS gündemi daha şimdiden kısırlı ücret zamlarının pazarlığı alanına çekilmeye ve o dar alanda dahi sefalet ücretleri dayatılmaya çalışılıyor. Sermaye iktidarı '97 yılı için %30 zam sözlerini telaffuz etmeye başladı bile. Sendika bürokratları ise suskunluk fesadıyla işçi sınıfını bir kez daha satmanın hesabını yapıyorlar. TİS görüşmelerinin arifesine geldik, henüz yalancıkdan gülemeye ve nutuk atmaya bile başlamadılar. Sermaye örgütleri ise hazırlıklarını çoktan tamamladı. TİS taleplerini rapor haline getirip devletin dikkatine sundu. İşçi sınıfı cephesinde ise genelde sessiz bir bekleyiş hüküm sürüyor. Yanı sıra kimisi işkollarında tabana dayalı TİS komitelerinin kurulmuş olması olumlu bir gelişme olarak görülmeli. Bunların yaygınlaştırılması ve aralarındaki koordinasyonun sağlanması görevi önümüzde duruyor.

TİS Mücadelesine Nasıl Yaklaşmak Gerekir?

Sendikal örgütlenme ve TİS, işçi sınıfının daha iyi yaşama-çalışma koşulları elde etmek için sürdürdüğü ekonomik mücadelesinin başlıca aracıdır. Kapitalist düzen ve emeğin sermaye tarafından sömürüsü hüküm sürdükçe, işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı ekonomik sendikal mücadelesi de bütün önemini koruyarak varlığını sürdürecektir.

Ama işçi sınıfı sadece daha iyi TİS'ler imzalamak yoluyla ve sadece ekonomik mücadele vererek kurtuluşunu kazanamaz. Kurtuluşun yolu, ücretli emeğin sömürüsü üzerine dayalı kapitalist düzeni ve sermayenin sınıf egemenliğini yıkılmaktan, yani işçi sınıfının devrimci iktidarı için politik mücadeleyi yükseltmekten ge-

çer.

Daha iyi TİS'ler imzalamak ve yaşama-çalışma koşullarını iyileştirmek için dahi, işçi sınıfının kendisini salt ekonomik sendikal mücadeleyle sınırlamaması gerekir. Bugün işçi ve emekçileri, ezilen ve sömürülen yığınları kuşatan faşist yasa ve yasaklar, devlet terörü, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluk durumu, daha iyi yaşama-çalışma koşulları elde etmek için atılan her adımda işçi sınıfının karşısına tüm şiddetle dikilmektedir. Sadece ekonomik sendikal mücadeleyle düzen içi belirli kazanımlar sağlansa bile, iktidardaki sermaye sınıfı, politik sınıf bilincinden ve devrimci sınıf önderliğinden yoksun bir işçi hareketini denetim altında tutmanın, mücadelesini ezmenin ve mevcut kazanımlarını gasp etmenin yollarını fazla zorlanmadan bulacaktır. 1980 askeri faşist darbesi ile işçi sınıfının 1980 öncesindeki ekonomik kazanımlarının bir çırpıda silinip süpürülmesi bunun çarpıcı bir örneğidir.

Tüm bunlardan ötürü, sınıf devrimcileri TİS mücadelesine salt ekonomik-sendikal talepler üzerinden yaklaşmazlar. Sınıf devrimcileri için başta gelen görev, TİS sürecinin sunduğu imkânlardan yararlanarak, bunu, sermaye iktidarına ve onun topyekün saldırılarına karşı işçi sınıfının devrimci savaşım bilincini, örgütlülüğünü ve mücadelesini yükseltmek için en etkin biçimde kullanmaktır. İşçi sınıfının çeşitli kesimlerinin mücadele birliğini, sınıf dayanışmasını geliştirmektir. Sendika bürokrasisinin gerici sultasını kırmaktır. Daha iyi yaşama-çalışma koşullarının kazanılmasının yolu da buradan geçmektedir.

Bu bakış açısıyla yaklaşıldığında görülecektir ki, emek ile sermaye arasındaki mücadelenin daha açık ve yer yer daha şiddetli biçimlere büründüğü TİS dönemi, sınıf hareketini ileriye çekmek, öncü kesimleriyle buluşmak, temel sektörlerde mevziler kazanmak vb. açısından bir çok imkan sunmaktadır. Sınıf hareketiyle devrimci hareket

arasındaki mevcut kopukluğun giderilmesinde, TİS sürecine etkin bir politik müdahalenin özel bir önem kazandığını belirterek, mevcut imkanlardan ne yönde ve nasıl yararlanmak gerektiği konusu üzerinde duralım.

Sermaye İktidarı ve Sendika Bürokratları Nasıl Bir TİS Süreci Dayatıyor?

Sermaye iktidarı ve onun sendikacı uşakları, işçi sınıfının mücadelesini bütünüyle TİS mücadelesine ve ücret pazarlığına indirgemeye, onunla sınırlamaya çalışırlar. İşçi sınıfının bütün ilgi ve dikkati, TİS'deki ücret artış oranları üzerine çekilir. Sendika bürokratları bununla kalmazlar, ücret mücadelesini de masa başında ve kapalı kapılar ardında sınıf işbirliğinin zemini üzerinde yürütürler. Yer yer sınıfın basıncıyla göstermelik eylemler ya da dostlar alışverişte görsün türden anlaşmalı grevler gündeme gelse de, bunları da yine yukardaki ihanet çizgisini hakim kılmamanın bir aracı haline getirmeye çalışırlar.

Sınıf dayanışmasının en gerekli olduğu TİS döneminde sendika bürokratları eliyle bunun önüne geçilir. Mücadele ve dayanışma yönünde tavır alan sendikacılar, sermaye devletinden önce bunlar tarafından cezalandırılır. Bu hainler, tüm değerlerin yaratıcısı olan işçi sınıfını, işverenlere avucunu açarak kısıntılar bahsetmesini bekleyen bir dilenci derekesine düşürmeye çalışırlar. İşçi sınıfının bütün TİS dönemi boyunca üç kuruşa beş kuruş eklemeye derdinden başka hiç bir şey düşünmemesi, toplumsal-politik sınıf görevlerinden uzak durması için ellerinden geleni ardlarına koymazlar.

TİS sürecine müdahale ederken, sermaye iktidarının busaldırı yöntemlerini ve bunların sınıf hareketi üzerinde yarattığı sonuçları dikkate almak zorundayız. Mevcut durumdan ötürü işçi sınıfını suçlamak ve onun TİS mücadelesine ilgisiz kalmak bizim işimiz değildir. Görev, işçi sınıfının, sermaye iktidarı ve onun

ci ve Görevlerimiz!

sendikacı uşakları tarafından mahkum edilmeye çalışıldığı bu abluka durumundan kurtulması için üzerimize düşenleri yerine getirmektedir.

Öncelikle sorunun bu yönü üzerinde müdahale görevlerini de içerecek şekilde duralım. Bu yön, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi mücadelesi ile doğrudan ilgilidir. Özellikle sendika bürokratlarının bir ihanet batağı içinde yüzdükleri mevcut koşullarda, mücadelenin bu yönüne ilgisiz kalarak, ne sınıf kitleleriyle bağlar kurup geliştirebilir, ne de sınıf hareketini ileriye çekebilmenin ve etkili bir politik müdahalenin imkanları yaratılabilir.

Yukarıda vurguladığımız saldırı yöntemleri, sermaye iktidarı için, sınıf hareketini düzen içinde ve daha kolay denetim altında tutmanın bir aracı olmaktan ibaret değildir. Sermaye iktidarı, TİS sürecinde işçi sınıfının bütün ilgi ve dikkatini yukardaki çerçeveye daraltmayı başardığı ölçüde, sınıfa dönük çok yönlü saldırı politikalarını hayata geçirme imkanlarını artırmaktadır. Çünkü burası mevcut koşullarda onun en kolay döğüştüğü, işçi sınıfına en kolay darbe vurduğu alanlardan birisidir.

TİS Süreci ve Daha İyi Yaşama-Çalışma Koşulları İçin Mücadele

Burjuvazinin sözcüleri ekonomik kriz ve işçi maliyetleri konusu başta olmak üzere yalan ve tahrifata dayalı demogojileri yükselterek, işçi sınıfını daha işin başında geri, savunmacı bir ruh hali içine sokmaya ve moral üstünlüğü ele geçirmeye çalışırlar. Sendikacı uşaklar da efendilerinin ağzıyla konuşarak bu demogojilerin en büyük destekçisi olurlar. "Ekonomi krizdedir, işletmeler iflasın eşiğindedir, dünya pazarında rekabet yapmak için sadece bugünü değil geleceği de düşünmek gereklidir, hepimiz aynı gemide yüzyüzüyoruz, ülke iç ve dış düşmanların tehdidi altındadır, yenisıra emek verimliliği düşüktür, işçi maliyetleri yüksektir. Bu yüzden ülkenin çıkarları için ve kendi gelecekleri için işçiler fedakarlık yapmalıdır, makul ücret taleplerinin ötesine gitmemelidir, yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırlar" vb. vb.

İlk perde bu şekilde kapandıktan sonra oyunun ikinci perdesi başlar. Sendika bürokratları enflasyon oranında artı refah payını içeren ücret artışı talep eder görünür. Sermaye sözcüleri ise bu durumda işletmelerin iflas edeceğini, bütçenin açık vereceğini, enflasyonun körükleneceğini, işçilerin kapı dışına konulacağını öne sürerek bunun çok altında bir zam oranını dayatır. Ve sonuçta da, işçi sınıfı eğer seyirci konumundan mücadele sahnesine çıkıp taleplerini dayatmazsa, sermayenin isteğine yakın ve sendikacıların sözde savunur göründüğüne uzak bir zam oranı üzerinden

satış işlemleri tamamlanır. Bu Türkiye'de yıllardır çalışma ve yaşam koşullarının iyileşmesi olarak sunulmuş ve her türlü saldırının önü açılmıştır.

Böyle bir TİS, özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, esnek üretim, tensikatlar vb. saldırıların önüne geçilmesi konusunda geleceğe dönük hiçbir güvence anlamına gelmediğinden, kırıntı kazanımlar da kağıt üzerinde kalır. Bu noktada özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, esnek üretim vb. saldırılara karşı mücadele, TİS mücadelesinin ayrılmaz bir parçası haline getirilmek zorundadır.

Burada öne çıkan sorunlardan biri iş güvencesidir ve bu konudaki taleplerin sonuna kadar mücadele etme kararlılığıyla TİS üzerinden sermaye sınıfına dayatılması gerekir. Yanısıra daha yoğun sömürüyü amaçlayan işçisirkülasyonunun önüne geçmek için işe ilk giriş ücreti uygulamalarının artırılması, tensikat durumunda bütünüyle işverenin ödeyeceği işsizlik aylığı vb. talep edilmelidir. Bir diğer nokta, iş güvencesi hakkı ile ücret ve diğer sosyal hakların birbirinin karşısına konulması şeklindeki kapitalist dayatmanın kabul edilmemesidir. Bu konuda kararlı bir mücadele vermeden taviz kapısı bir kez açıldığında, ücret ve diğer sosyal haklar tırpanlanmakla kalmayacak, tensikatların da önü kesilemeyecektir. Arkasındaki gerekçe aynı kapitalist mantık olacaktır. Örneğin dün Türk-Metal tarafından "işlerini kaybetmemeleri için!" işverenin her türlü dayatmasını kabul etmeye zorlanan otomotiv işçilerinin binlercesi bugün kapı dışına konulmuştur. İşçi sınıfı düşmanına bir kez elini uzattığında kolunu kurtaramaz. Çünkü kapitalistin tek düşüncesi vardır, o da sömürüyü yoğunlaştırarak kar oranlarını ve sermaye birikimini mümkün olduğunca artırmaktır. Bu açıdan kapitalist devlet işletmelerinin işçi sınıfı karşısındaki konumu da özünde aynıdır.

Bir diğer nokta, sendikasız, taşeron ya da sözleşmeli, geçici, mevsimlik vb.

statüdeki işçilerin TİS haklarından yararlanmaması konusunda tavizsiz olunması gerektirir. Bu, dayanışma aidatı ödemek yoluyla yasal bir hak olmasına rağmen fiilen uygulanmamaktadır ve burada sermaye sınıfının işini kolaylaştıran da işçiler arasındaki sınıf birliği ve dayanışmasının zayıflığıdır. Birlik ve dayanışmadan yoksunluğun sınıfın bütün kesimleri için hangi yıkıcı sonuçları yarattığı ise yeterince açıktır. Bununla ilgili olarak pratik bir öneri ise, TİS sürecinde oluşturulacak TİS komitelerine işyerindeki sendikalı ya da sendikasız katılımının sağlanmasıdır.

Yanısıra sermaye sınıfı dikkatleri sadece çıplak ücret pazarlığı üzerine çekmeyi başardığı ölçüde, TİS kapsamı içine giren giydirilmiş ücret kapsamındaki (izin ve tatil ücretleri, ikramiye, prim, çeşitli tazminatlar, yemek, yakacak, aile, çocuk, tahsil, ulaşım yardımları vb.) diğer kazanılmış hakları kolayca tırpanlamanın önünü açar. Sermaye sınıfı bu hakları toptan gaspetmenin adımlarını atmaktadır. Bu sahtekarlar, sözkonusu sosyal hakların sendikalı işçiler için bir ayrıcalık olduğunu ve diğer işçilerin aleyhine bir eşitsizlik yarattığını söylüyorlar. Bunlar ikiyüzlü demogojilerdir. Bu kazanımlar diğer kesimlerin hak yoksunluğunun nedeni değildir. Tersine, bu kazanımlar korundukça ve geliştirildikçe diğer kesimlerin bu yöndeki mücadelesi için de emsal teşkil etmektedir. Sermayenin istediği eşitlik değil, bu mücadelenin önüne geçmektir. Sendikalı işçiler için diğer işçilerle eşit hakların yolu, kendi kazanılmış haklarından vazgeçmek değil, bunları korumak ve yanısıra işçi sınıfının diğer kesimlerinin bu yöndeki mücadelesine destek vermektir. Bu noktada çıplak ücret artış talepleri, diğer sosyal hakların korunması ve geliştirilmesi talepleri ile birlikte savunulmalıdır. İşverenin zam oranlarını sosyal haklara, yan ödemelere yansıtma tutumu karşısında uyanık olmak gereklidir.

Ayrıca, işçilik maliyeti içinde gösterilen zorunlu tasarruf fonu, konut fonu,

SSK işveren payı, brüt ücret üzerinde %50'ye varan vergi kesintileri kapitalist devlet aracılığıyla sermaye sınıfının hizmetine sunulmaktadır. Bunlar işçi sınıfı için hiç bir somut kazanımı ifade etmemektedir. Bu tür kesintilerin kaldırılması ve doğrudan ücrete eklenmesi talep edilmelidir.

Vurgulanması gereken bir diğer nokta, bu sözde ücret artışlarının geçmiş kayıpların telafisi ve enflasyon karşısında satın alma gücünün korunması anlamına gelmediği için gerçekte ücretlerde reel bir gerilemeyi ifade ettiği. Sermaye iktidarı kaşıkla verdiğini kepçe ile geri almaktadır. TİS sürecinde veri olarak alınan geçmişe ve geleceğe dönük enflasyon oranları, işçilerin aleyhine olacak şekilde yapılmış tahrifatların bir ürünüdür. TİS komiteleri, sendika bürokratlarının esas aldığı sermaye sözcülerinin tahrifata dayalı verileri ve burjuva hesaplama yöntemleri üzerinden değil, enflasyon karşısında satın alma gücünü koruyacak ve geliştirecek, yanısıra geçmiş kayıpları reel (satın alma gücü) ve nominal (ulusal gelirin emek ve sermaye arasındaki bölüşüm oranlarındaki değişim) bakımdan telafi edecek düzeyde ücret artış taleplerini belirlemeli ve kararlılıkla dayatmalıdır.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sorunları da TİS sürecinde ihmal edilmemesi gereken bir önem taşımaktadır. Gerek işyerindeki iş cinayet ve kazalarına neden olan sağlıksız iş koşulları, gerekse SSK'nın kapitalistler tarafından içine düşürüldüğü durum, yeni yağma ve tasfiye planları teşhir edilmeli ve bu konudaki talepler TİS sürecinde öne çıkartılmalıdır.

TİS Süreci ve Demokratik Hak ve Özgürlükler İçin Mücadele

TİS mücadelesi işçi sınıfını hedef alan anti-demokratik iş, sendika, grev ve toplu sözleşme, lokavt vb. yasaların değiştirilmesi mücadelesine ve bununla birlikte diğer demokratik haklar ve özgünlüklerin kazanılması mücadelesine bağlamak durumundadır. Sendika bürokratları, egemenliklerini bu anti-demokratik faşist yasaların da desteğiyle sağladıklarından bunların değişmesi için hiç bir zaman çaba göstermeyeceklerdir. Bu yasalar sermaye sınıfı karşısında işçi sınıfına nefes aldirmamayı amaçlamakta ve hakları korumak, geliştirmek için atılan her adımda karşılarına dikilmektedir.

Örneğin, iş güvencesi talebinin kazanılması yolunda sadece TİS ile sınırlı bir mücadele başarılı olamaz. TİS sürecinde kağıt üzerinde bu konuda kazanımlar sağlansa bile işveren bunları uygulama yolunu tutmayacaktır. İşverenin arkasında devlet ve onun yasaları, mahkemeleri, kolluk kuvvetleri vardır. Kapitalist devlet bizzat yasalar yoluyla işverenlerin işçileri keyfine göre işten çıkarmasının güvencesini sağlamaktadır. 1475 sayılı iş yasasının 13. Maddesi işverenlere, kıdem tazminatını ödemek suretiyle işten çıkarma hakkı tanımaktadır. Diğer maddeler, "işçinin kusuru", "kötü niyeti" vb. yuvrak ifadelerin kılıfı altında

Düzeltilme

Geçen sayımızda, orta sayfada yayınladığımız "DHKP-C'nin ideolojik kimliği ve taktikçizgisi-II Siyasal maceracılığın temelleri" yazısında teknik bir sorundan kaynaklı olarak eksik dizilen bir alıntıyı (sayfa 20), tam haliyle yayınlıyoruz:

Lenin, 1902'de, Sosyalist-Devrimci partinin yayın organından aktarıyor: "Belirsiz ve uzak bir geleceğin bir sorunu olarak silahlı gösteriler hakkında yazmak ve konuşmak kolaydır, ama şimdiye kadar bütün bu laflar teorik nitelikte olmaktan öteye gidememiştir." (Devrimci Maceracılık makalesi)

ise tazminatsız işten çıkarma hakkı tanımaktadır. 13. ve 17. maddeler demoklasin kılıcı gibi işçilerin tepesinde sallanmakta, işyerindeki her türlü kölelik dayatmasına boyun eğdirmek için bir tehdit unsuru olarak ta işlev görmektedir.

Yanısıra, erteleme adı altında grev yasakları işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin karşısına çıkartılmaktadır. Erteleme sonunda uyuşmazlık devam ederse YHK (Yüksek Hakem Kurulu) devreye girmektedir. Grev yasakları bununla sınırlı da değildir. TİS ile kazanılan kısıntı hakların bile kabaca gaspedildiği (TİS farklarının ödenmemesi, zorunlu tasarruf yağması vb.) mevcut koşullarda, hak ve dayanışma grevleri, siyasal grevler, genel grev ve direniş eylemleri de yasaktır. Grev yerinde toplanma ve gösteri yapmak yasaktır. Grev silahının içi bu şekilde boşaltılıp kuşa çevrilirken, işverenler lokavt silahını olduğu gibi elde tutmaktadırlar. Geçen TİS döneminde grev ertelemelerinin ve grev ile ilgili diğer yasakların işçi sınıfına karşı nasıl yaygın olarak kullanıldığı unutulmamalıdır.

TİS yetkisi almak için %10 işkolu barajı, aynı işyerinde birden fazla sözleşme yapılabilmesinin yasaklanması vb. türden yasaklar da doğrudan TİS süreciyle ilgili olanlardır.

İşçi sınıfı bu yasa ve yasaklarla elini kolunu bağlayamaz, bu yasalar değişecek umuduyla oturup bekleyemez. Buyasaları değiştirmenin yolu da mevcut yasalarla kendini sınırlamadan onları fiilen delip geçmek, meşru militan mücadelenin örgütlü zoruyla sermaye iktidarının karşısına dikilmektir.

Sınıf devrimcileri TİS sürecinde işçi sınıfının dikkatini bu faşist yasa ve yasaklara çekmek, sermaye iktidarını hedeflemeden, demokratik hak ve özgürlükler için savaştan çalışma ve yaşam koşullarında da bir iyileşme sağlanamayacağı gerçeğini göstermek göreviyle karşı karşıyadır. Bu, sermaye devletinin sınıf düşmanı niteliğini teşhir etmek ve sınıf hareketini politik mücadele içine çekmek için de kullanılması gereken bir imkandır.

Ama, bu yönde genel bir propoganda, ajitasyon ve teşhir faaliyetiyle yetinmeyiz. İşçilere doğal olarak bu faşist yasa ve yasaklar karşısında "bugün ne yapacağız?" sorusunu da soracaklardır. Yukarda belirttiğimiz, mevcut yasa ve yasakları fiilen delip geçmek, meşru militan mücadeleyi örgütlemek açısından yapılması gerekenler konusunda da işçi kitlelerine pratikte yol gösterebilmeliyiz. İşçi sınıfı hareketi bu alanda bugüne kadar çeşitli yaratıcı örnekler sergilemiştir, kimi zaman yasal boşluklardan yararlanarak, kimi zaman ise yasaları hiçe sayarak. Bu deneyimler üzerinden işçilerle tartışmak, faşist yasaları değil, haklılığı, meşruluğu esas alan kitlesel militan eylem biçimlerinin belirlenmesini mümkün kılacaktır.

TİS Süreci ve Burjuvazinin Yalanlarının Teşhiri

Sermayenin sözcüleri TİS döneminde yükselttikleri yalana dayalı propogandalarla hem kapitalist sömürü gerçeğinin üzerini örtmeye çalışırlar, hem de işçi sınıfını geri, savunmacı bir ruh hali içine sokarak yeni saldırıların kapısını aralamaya çalışırlar.

Burada burjuva propogandadan bir kaç tipik örnek verelim.

Sermaye sınıfının sözcüleri, ücreti

işverenler tarafından işçilere bahşedilen ya da onun emeğinin tam karşılığı olan miktar şeklinde sunarlar. Böylece kapitalist sömürü ilişkilerinin üzeri örtülmeye çalışılır. İşçi, sanki işverene muhtaçmış, rızkını ona borçluymuş, o olmadan yaşayamazmış gibi, düşkün bir konuma itelenmeye çalışılır. Kapitalist sömürü gerçeğinin üzerinin örtülmesi, işçiler sanki ilelebet ücretli kölelik düzeninin mahkumlarıymış gibi, sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele ufkunun da karatılması amacıyla hizmet eder. Bizim görevimiz ise, kapitalist sömürüyü teşhir etmek, tüm sorunların kaynağında sermaye düzeni ve iktidarının yatıyor oluşu gerçeğini gösterip bunu sosyalizmin propogandasıyla birleştirmektir.

Yanısıra, ücretlerin yüksek, buna karşılık emeğin verimliliğinin ise düşük olduğu, işçiler aşırı ücret talep etmeye devam ederse Türkiye ekonomisinin ve tek tek işletmelerin bunu kaldıramayacağı, iflase sürükleneceği propoganda edilir. Sermaye düzeni ve iktidarı bizzat kendisinin sorumluluğu olduğu sorunların kaynağı olarak "yüksek ücretleri ve aşırı ücret taleplerini" hedef haline getirir. İşsizliğin, yeni yatırım yapılamamasının, fiyat artışlarının, ekonomik krizin, bütçe açıklarının, enflasyonun temel sebebi olarak "yüksek ücretler" ve "aşırı ücret talepleri" gösterilir.

Yukardaki burjuva propoganda, işçi sınıfı ve onun özellikle sendikalı kesimleri içinde dış tutturamayan ya da zaten böyle bir niyeti olmayan sol kesimlerde de yankı yaratmakta ve dolaylı olarak destek bulmaktadır. Onlara kalırsa TİS kapsamındaki sendikalı işçiler Türkiye işçi sınıfının kaymak tabakasıdır. Yüksek ücret düzeyleri düzen ile bugünkü uzlaşmalarının zeminidir ve sendika bürokrasisinin egemenliği de bu zemin üzerinde hayat bulmaktadır. Sınıf hareketi diğer kesimler üzerinden kuşatılmadığı ya da dışardan sarsılmadığı sürece sendikalarda örgütlü işçiler devrimci hareketin etkisine kapalı kalacaktır vb.

Oysa Türkiye'de işçi sınıfının sendikalarda örgütlü kesimleri içinde düzen ile uzlaşmaya ve reformist bir geleneğe zemin teşkil edecek derecede bir ücret ya da yaşam düzeyi (bunun belki bir kaç istisnası vardır) yoktur. Sınıfın diğer kesimleri ile karşılaştırıldığında bir nebze yüksek görünen kazanımlar da sürekli tırpanlanmakta ve özelleştirme, taşeronlaştırma, tensikatlar vb. yollardan sermayenin kılıcı bu kesimlerin de tepesinde sallanmakta, bugünlerini ve

geleceklerini tehdit etmektedir. Demek ki, sol hareket sınıf perspektifindeki ve çalışmasındaki kendi çıkmazlarının faturasını "kaymak tabaka" olarak adlandırdığı bu kesimlere çıkartma kolaylığına sarılmaktadır. Bu durumda meydana boş bulan reformizmin sınıf hareketi üzerinde yarattığı tahribat ise, bir kez daha işçi sınıfının devrimciliğinin tartışılmasının vesilesi haline getirilmektedir.

İşçi sınıfının yukardaki burjuva propogandalarla suçlu psikolojisi içine ya da savunmacı bir ruh hali içine sokulması, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinin önüne bir engel olarak çıkartılmakla kalmıyacak, yeni saldırıların da bir meşruluk dayanağı haline getirilir. Kamu ve özel sektörde TİS'ler imzalandıktan sonra özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tensikatlar şeklinde saldırıların yoğunlaştığını biliyoruz. Sermayenin sözcülerine kalırsa tüm bunların nedeni, işçilerin, ekonominin ve işletmenin kaldıramayacağı düzeydeki "aşırı" ücret talepleridir. Sermaye sınıfı böyle olsun istemez ama "aşırı" ücret talepleri onları bunamecbur bırakmıştır! Öyleyse işçiler ya "makul" ücret artışları (ki bu kimi zaman sıfır zamdır, kimi zaman ise geçmiş kayıpların ve enflasyonun çok altında kalan sözde ücret artışlarıdır) ile yetinmek ya da yukardaki saldırılara maruz kalarak "aşırı" ücret taleplerinin sonuçlarına katlanmak zorundadırlar! İşte ücretli kölelik düzeni altında kapitalistlerin işçilere vereceği özgürlük budur: veba ile kolerayı birbirine tercih etme özgürlüğü!

İşçi sınıfının mücadelesi sonucu önceki yıllara kıyasla yüksek kazanımlarla sonuçlanan 1990 yılı sözleşmelerinden sonra yüzbinlerce işçi tensikat saldırısına maruz kaldı ve özellikle mücadeleciler, öncü işçiler işyerlerinden tırpanlandı. Geride kalanlar için ise TİS ile kazanılmış hakların bir bölümü ya doğrudan ya da dolaylı yollardan uygulanmadı, kağıt üzerinde kaldı. Özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma vb. yollardan kazanılmış haklar birer birer gaspedildi. Arkasından, 2 yıl içinde ücretlerde reel olarak %40'lara varan gerilemeler yaşandı. Bir sonraki dönem TİS'lerinde %100'ü aşan enflasyon karşısında işçilere sıfır zam dayatıldı. Sonra 1994 krizi patlak verdi ve sınıfa dönük saldırılar yoğunlaşarak sürdü, çalışma ve yaşam koşulları daha da kötüleşti. Onlara kalırsa tüm bunların (kriz ve yeni saldırılar) arkasında geçmiş dönemin "yüksek ücret" talepleri yatıyordu.

Oysa 1990 bahareylemleri ile sağlanan "yüksek" kazanımlar, son on yılın reel kayıplarını telafi edecek düzeyde bile değildi. Yanısıra son on yıllık dönemde ulusal gelirin emek ve sermaye arasındaki bölüşümüne bakıldığında, sermaye lehine yaşanan uçurum bu kısıntı kazanımları hiçe çeviriyordu. '90 sözleşmesini takip eden yıllarda ise ücretler reel olarak hızla gerilemeye devam etti. Ama saldırıların hızı hiç bir şekilde kesilmedi, tersine sendika bürokratlarının yol vermesiyle özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tensikatlar, hak gaspları vb. artarak sürdü.

Sermaye sınıfı kendi yayınladığı ve tahrifatlarla, çarpıtmalara konu olan istatistikleri bile unutup, bu konuda yalana dayalı demogojilerine bugün de devam etmektedir. Onlara kalırsa, Türkiye'de işçinin işverene maliyeti Avrupa ülkeleri seviyesinde, verimliliği ise Afrika ülkeleri seviyesindedir! İşverenler adeta işçiler için çalışmaktadır! Bu böyle devam ederse, ne işletmeler ayakta kalabilir, ne ekonomi krizden çıkabilir, ne de dünya pazarında rekabet edilebilir! Geliri en düşük %40'lık kesimin ulusal gelirden %13.5 pay alırken, geliri en yüksek %20'lik kesimin %55 pay aldığı; ücretli işçi ve emekçiler yılda kişi başına 500 doları ancak bulan bir gelire sahip olurken, kapitalist tekellerin yılda yüzbinlerce dolar kâr, faiz ve rantı kasasına doldurduğu bir Türkiye'de, kardeş bir halkı katletmek için sömürgeci savaşa her yıl katrilyonlarca kaynak aktarıldığı bir Türkiye'de, işçi sınıfının gözünün içine baka baka bu sahtekarlık, ikiyüzlülük furyası bütün hızıyla devam etmektedir.

Bu yalanları sergilemek için birkaç örnek vermeye yetineceğiz. İmalat sanayiinde istihdam azalırken üretim artmakta, reel ücretler gerilerken kâr oranları yükselmiştir. Verimlilik artışı işçilik maliyeti artışından daha fazladır. Bir yılda işçinin kendi için çalıştığı gün sayısı azalmakta, işveren için çalıştığı gün sayısı artmaktadır. Örneğin, otomotiv sektöründe sömürü oranı %1000'i aşmaktadır. Yanısıra sendikasılaştırma, taşeronlaştırma saldırıları sonucunda TİS kapsamındaki işçilerin oranı sürekli azalmaktadır. Tensikatlar sonucunda işçi sirkülasyonu her yıl %50'ye varan oranlara ulaşmaktadır. İşten çıkartmalar nedeniyle sözde TİS kazanımları bile kağıt üzerinde kalmakta, yanısıra yüksek enflasyon yoluyla işçilerin satın alma gücü kısa sürede buharlaşıp gitmektedir. Esnek üretim adı altında işverenlerin işçileri azgınca sömürmeye yönelik her türlü dayatması hayat bulmaktadır.

Sınıf devrimcileri olarak, bu yalanların sergilenmesini, kapitalist sömürünün ve sermaye düzeninin bir bütün olarak teşhir ve mahkum edilmesiyle birleştirerek yürütmek durumundayız. Kazanılmış haklarımızı korumak, çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirmek, sermayenin saldırılarını geri püskürtmek işçi sınıfının en acil görevlerinden biridir. Yukardaki yalanların teşhir edilmesi, işçi sınıfını sermaye iktidarı karşısında geri, savunmacı bir konumdan çıkartıp ileri, mücadeleciler, atak bir konuma çekmeye yardımcı olacaktır.

TİS Süreci ve Sendika Bürokrasisine Karşı Mücadele

Sendika bürokrasisinin sermaye iktidarı ile birlikte işçi sınıfına nasıl bir TİS süreci dayattığı, bunun için hangi manevraları yaptığı yeterince bilinmektedir. Sendika bürokratları, adeta

sermaye sınıfının taleplerini işçi sınıfına dayatmak için iş başındadırlar. İşçi sınıfı sendika bürokrasisi engelini aşamadığı, mücadeleyi doğrudan kendi gücüne dayanarak ve kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yürütemediği sürece TİS mücadelesi de her bakımdan yenilgiyle sonuçlanmaktadır. Sermayenin uşaklığını yapan sendikacıların gerçek yüzü işçiler için zaten bir sır değildir. İşçiler bunlardan bir beklenti içinde de değildir. Asıl önemli sorun, işçi sınıfı saflarında bu durumu değişmez, değiştirilmez görme ruh halidir. Böyle gelmiş böyle gider diyenler çoğunluktadır. İşte sendika bürokratlarının onca ihanete rağmen yine aynı koltuklarda oturmayı başarmasının en büyük nedeni budur. Eğer işçiler birleşip, örgütlenir ve mücadeleyi kararlılıkla yükseltirse, ne faşist devletin desteği, ne demogoji ve manevralar, ne de zorbalık ve tehditler bunların aлаşağı edilmesine engel olabilir. Bu noktada sınıf devrimcilerinin görevi, sendika bürokrasisinin genel teşhirinin ötesinde, bu gerici egemenliğe karşı mücadelesinde işçi sınıfına pratik yol göstermek, önderlik etmektir.

İşçi sınıfı TİS sürecine bu kez de seyirci olarak katılırsa, sonucun nasıl bir satış olacağı şimdiden bellidir. Oysa TİS dönemi sendika bürokratlarına karşı mücadeleyi yükseltmek açısından her zaman olduğundan çok daha fazla imkan sunmaktadır. Düzenin krizi ve açmazları, onların uşağı olan sendika bürokratlarının da kriz ve açmazlarıdır. Geçen dönemde sınıf düşmanı nitelikleri yeterince teşhir olmuş ve bugün manevra imkanları daha da daralmıştır. İşçiler geçmiş dönem kayıplarının telafi edilmesini talep etmekte, çünkü "fedakarlıkların" karşılığını almak istemekte, onlar ise sınıfı bir kez daha satmanın hesabının yapmaktadır. Sendika bürokrasisine karşı mücadele TİS döneminde özel bir mücadele konusu olarak görülmelidir.

İşyerlerinde seçilmiş temsilciler üzerinden TİS komitelerinin oluşturulması bu açıdan da gereklidir. TİS komiteleri, TİS taleplerinin belirlenmesi, mücadeleyi hangi biçimler altında nasıl yürütüleceğinin kararlaştırılması, diğer işyeri ve işkollarıyla dayanışmanın örgütlenmesi, TİS görüşme sürecinin izlenmesi ve denetlenmesi vb. görevleri doğrudan üstlenmelidir. Bu süreç tabanın en geniş ve en aktif katılımına açık bir tarzda yürütülmelidir. Taleplerin içeriği kadar taban inisiyatifini canlı tutmak da kitleleri seferber edebilmek açısından aynı derecede önemlidir.

Bu çalışma, mevcut sendikal örgütlenmenin imkanlarından sonuna dek yararlanmayı ihmal etmemelidir. Sendikalara peşinen sırt çevirme kolaycılığının tuzağına düşülmemelidir. Öncelikle sendika yönetimleri belirlenen talepler ve eylem biçimleri doğrultusunda harekete geçmeye zorlanmalıdır. Tabanın örgütlü basıncı kaşarlanmış sendika bürokratlarını dahi manevra amacıyla da olsa adım atmak zorunda bırakacaktır. 1990 bahar eylemleri süreci bu açıdan öğreticidir. İşçiler, sendika yönetimleri ayak sürümeye, mücadelenin karşısına dikilmeye başladığı noktada onları aşip geçme ve inisiyatifini bütünüyle kendilerine alma açısından hazırlıklı olmalıdır. Böyle bir yol izlenirse, sendika bürokratlarını geniş yığınlar nezdinde teşhir etmek ve etkisiz hale getirmenin de önü açılacaktır. İşçi sınıfı kendi gücüne dayanarak mücadeleyi kararlılıkla yükselttiğinde sendikacılar içindeki dostları ve düşmanları daha iyi tanıma imkanını da bulacaktır.

ZONGULDAK:

Madenlerde TİS Sürecine Girerken..

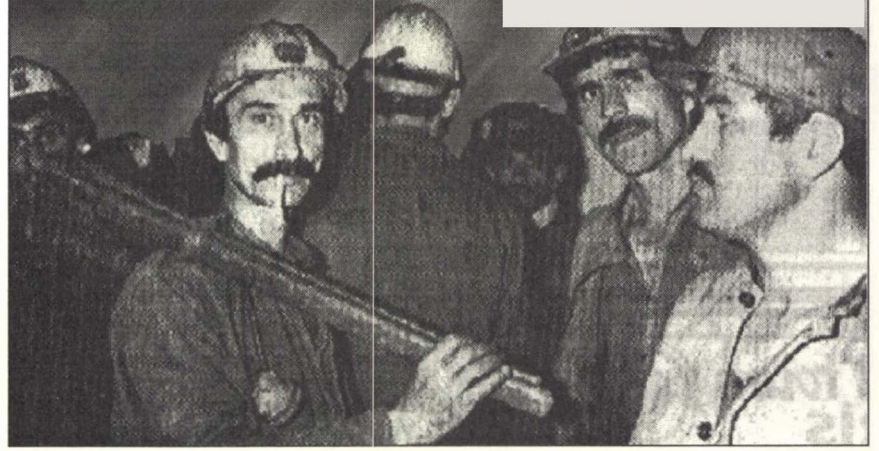
Sermaye, madenlerde TİS sürecine girilirken sınıfa dönük pek çok saldırıyı yürürlüğe koyup, pek çok saldırının da zeminini oluşturmaya çalışmaktadır. Devletin koltuk değneği sendika bürokrasisi ise sınıfı bir kez daha satmaya hazırlanmaktadır. Pastadan kapacağı payı ne kadar büyütebileceğinin hesaplarını yapmaktadır. Bu durum karşısında meydanlarda olması gereken Zonguldak maden işçilerinden ise birkaç cılız ses dışında, anlamlı bir tepki yükselmektedir.

Özelleştirme saldırısı havzada uzun yıllardır sinsi bir şekilde sürdürülmektedir. Sermaye devletinin bir kaç yıl öncesine dayanan ve madenlerdeki işçi sayısını 40-50 binden 12 bine düşürmeyi öngören planı büyük oranda başarıya ulaşmış durumda. Şu an çalışan işçi sayısı 15 bin civarında. Bir-iki ay içerisinde yaklaşık 5 bin 800 işçinin işten çıkarılması gündemde. Bunun gerçekleşmesi durumunda sermaye devleti Zonguldak'ta arzulanı şeye bir hayli yakınlaşmış olacak.

Daha önce pek çok müessese kapatılmıştı. Bir kömür denizi olan Dilaver müessesesi ise devlet tarafından palazlandırılan Erdoğan Demir adlı kapitaliste satılmıştı. Şu an yine büyük bir üretim kapasitesine sahip olan Kozlu müessesesi de özelleştirilmeye hazırlanıyor. Yeni dehlizler açılıyor, eskilerin bir kısmı yenileniyor, ama nedense buralarda üretim yapılmıyor. Bunlar bir yana, Zonguldak merkezinde bulunan lavuar çevreyi kirletiyor bahanesiyle kapatılmak üzere. Lavuarın kapatılması zaten Kozlu ve Üzülmüş müesseselerinin otomotikman kapanması anlamına gelmekte. Çünkü buralarda çıkan kömürün temizlenmesi ve ayıklanması lavuarın kapatılmasıyla artık mümkün olamayacak. Çatalağzı'ndaki lavuar ise çok uzak. Hem de zaten Çatalağzı Termik Santrali'nin özelleştirilmesiyle devre dışı kalacağından; buraların kapatılması ya da termik santrali alan kişilere satılması için bir neden kalmayacak.

Yakın zamanda havzadaki TSO'lar tarafından "Zonguldak Yatırım Holding" kuruldu. Bu şirket tamamen özelleştirilecek madenler ve diğer bazı KİT'leri satın almak için çeşitli sermaye çevreleri ve mafyanın oluşturduğu bir ortaklık durumunda. Son olarak özelleştirilen Zonguldak Filyos Ateş Tuğla fabrikasını satın alan holdingin şimdiki hedefi Çatalağzı Termik Santrali ve ocaklarını satın almak.

Bu koşullarda 17. dönem TİS görüşmelerinde GMİS'le pazarlığa oturacak olan sermaye devleti bu hedefler doğrultusunda hareket edecek. Şunu hemen belirtelim ki, sermaye devleti ile sendika bürokrasisi arasında gerçekleşecek asıl çetin pazarlık ücret konusunda değil, Zonguldak madenlerinin özelleştirilmesinden doğan ranttan

pay kapma alanında olacak. Sendika bürokrasisi iyi bir sözleşme yapma kaygısı taşımadığı gibi, şimdiden kötü bir sözleşmeyi işçilere nasıl kabul ettirebilirim telaşı içerisinde bulunmaktadır.

TİS sürecine girilirken işçiler arasında belirli bir huzursuzluğa neden olan Ş. Denizer'in "Borçlarımızı kapatsınlar, yapılması gereken yatırımları yapsınlar, çalışanların kıdem tazminatlarını sıfırlasınlar, TTK'yı satın alırsınız" şeklindeki açıklamaları basında yayınlanmıştı. Bu açıklama sendika bürokrasisinin sermaye devletinin politikaları ve TİS karşısında tutumunu yansıtmaya açısından önemlidir. Zonguldak'ın yanı başındaki Kardemir örneği KİT'lerin işçilere satılması aldatmacasını tüm gerçekliğiyle ortaya koymuştur. Maden-Koop olayı ise işçilere "Maden-Koop gibi küçük

bir kurumu batıran, sonra da faturayı işçilere kesmeye çalışan Ş. Denizer TTK'yı alırsa halimiz ne olur? Akılları sözleşme görüşmelerinde değil bunların" dedirtiyor.

Zonguldak işçi sınıfının önünde yaşamsal bir tercih duruyor. Zonguldak işçi sınıfı ya sermaye devleti ve onun koltuk değneği sendika bürokrasisine karşı mücadele bayrağını açacak, Mengen'de yarım bıraktığını tamamlayacak. Ya da açlık, sefalet, işsizlik anlamına gelecek saldırıyı yerinde oturup seyredecek ve sonuçlarına katlanacaktır.

Öyleyse Zonguldak maden işçileri bir an önce taban örgütlülüklerini, birliklerini kurmalı. Sessizlik cenderesini yırtarak sermaye devletine ve onun tüm saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmelidirler.

Kızıl Bayrak/ZONGULDAK

Aşağıda Zonguldak'ta bir TİS komitesi oluşturmak için başlatılan girişiminin yaptığı basın açıklamasından bir bölümü kısaltarak yayınlıyoruz;

KATIL DEĞİŞTİRELİM!

(...)

Yıllardır bu ülkenin başına musallat olan mevcut siyasi partiler hep şunu söylemişlerdir: "KİT'ler verimsizdir, devlet sırtında kamburdurlar vs". Bu söyleme uygun olarak da satma-kapatma adına birileri zengin edilmiş, ulusal kaynaklar bir avuç sermayedara, rantiyeciye, faizciye peşkeş çekilmiştir.

Karabük'te yapılan da budur. Bugün övünerek ileri sürdükleri Kardemir'de uygulamadan memnun olan 5-6 kişilik müteşebbistir. 5-6 kişilik hissedarır. Ortak olarak görülen Kardemir işçileri ise şirketin başında bulunan işletme ve muhasebe müdürünün insafına bırakılmıştır ve denetim hakkından yoksundur.

Bütün şartlar yerine getirilmiş olsa dahi TTK bu modele indirgenecek hiç bir veriye sahip değildir. Vazgeçilmez bir enerji girdisi olarak ulusal bir özelliğe sahiptir.

TTK gelinen noktada zaten kötü bir durumdadır. 54 bin işçi çalışırken bugün 19 bin işçiyle çalışmakta, beş müesseye idare edilirken bugün fiili olarak üç müesseye idare edilmekte, üretim hiç bir yılda görülmedik şekilde düşmüş durumda ve imtiyaz sahaları rödevans usulüyle onlarca şirkete peşkeş çekilerek elden çıkarılmıştır. Bu şirketler tıpkı altın arayıcıları gibi doğa örtüsünü delik deşik etmeyi sürdürmekte, işletme yönetimi de bunlara ha gayret kolaylıklar sağlamaktadır.

Bütün bunlara dur demek, ayağa kalkarak set çekmek artık boynumuzun borcudur. İçine girdiğimiz toplu sözleşme süreci bize bu sorumluluğu yüklemektedir. Zonguldak'a sahip çıkmak için artık Leh WALESA'lık karın doyurmuyor. Ciddi sendikal mücadele gerekiyor.

Ve biz işçiler; sendikal krizin göstergeleri olan üye sayılarındaki hızlı düşüşü, örgütsüz kesimlere işçilerin örgütlenememesini, üye işçilerin güçlü bir mücadeleye sevk edilememesini sendikamızın sermayeyle uzlaşması olarak görüyoruz.

KATIL DEĞİŞTİRELİM!

Tasfiyeci oportünizm

Aşağıdaki yazı EKİM'in 159. sayısından alınmıştır.

TDKP 2.

Günlük *Emek* gazetesinin 23 Kasım tarihli sayısının birinci sayfasında bir başlık: "TDKP 2. Genel Konferansı Yapıldı" Paris mahreçli haber şu sözlerle başlıyor: "Geçen hafta içerisinde gazetemizin Paris bürosuna ulaşan bir bildiriye belirtildiğine göre Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP) 2. Genel Konferansı geçtiğimiz Ekim ayı içerisinde tamamlandı."

Bugün Türkiye'de TDKP diye bir siyasal örgüt var mıdır? Bir siyasal örgüt ya da parti, varlığını dolaysız siyasal faaliyetiyle gösterir. İki yıla yaklaşan bir süredir TDKP adına sürdürülen herhangi bir siyasal faaliyetten haberdar olan herhangi bir kimse var mıdır? Aynı süre içinde, sürmekte olan TDKP davaları ve bu davalarda yargılanan tutukluların cezaevi açıklamaları dışında, TDKP adını duyan var mıdır? Peki siyasal varlığı ve faaliyeti olmayan bir partinin, örgütsel varlığı, dolayısıyla bir konferansı olabilir mi? Burası Türkiye, demek ki olabiliyor!

Tasfiyeci oportünizm, yasal partiyi gerekçelendirirken, illegal örgütü ve faaliyeti oturmuş bir partinin açık uzantısına ihtiyaç vardır ve zaten "işçi hareketi"ndeki büyüme de bunu ayrıca bir ihtiyaç haline getirmiştir iddiasındaydı. Bu iddianın arkasına sığınarak tasfiye sürecinin yeni bir aşamasına geçenler, gerçekte illegal varlığı tükenmiş bir partiyi açık parti ile ikame ettiler. Açık partinin doğum tarihi, açıkça ilan edilmemiş olsa da, gerçekte aynı zamanda eski partinin fiili ölüm tarihi idi. Aslında güç ve iradeleri elverebilseydi, her şeye rağmen geride göstermelik illegal bir aygıt tutabilir, bunu yararlı bir gözboyama aracı olarak kullanabilirlerdi. Fakat açık partinin kuruluşunu önceleyen aylardaki yoğun operasyon dalgası bunu olanaksız kıldı. Legalleşme sürecini dikkatle ve elbetteki memnuniyetle izleyen faşist rejim, böyle ince oyunlara prim vermeyeceğini gösterdi ve peşpeşe operasyonlarla illegal örgütsel varlığı felç ederek, tümünden bir tasfiyeyi dayattı. Yılları bulan bir ideolojik ve örgütsel tasfiye süreci içinde çürüyenlerin buna direnebilecek ne güç ve ne de iradeleri vardı artık. Bu durumda çareyi tümünden legalleşmede buldular. Geriye illegalite adına her legal partinin (bu düzen partileri için de geçerli bir durumdur) bir takım işlerini zorunlu olarak örtülü yürütmek dışında bir şey kalmadı. TDKP adı son birbuçuk yılda hiçbir vesileyle kullanılmadı. Buna yurtdışı çalışması da dahil. Bunun daha önce sözünü ettiğimiz sürmekte olan TDKP davaları dışında yalnızca iki istisnası var. Bunlardan ilki "Uluslararası Komünist Hareket"le ilişki alanı, öteki ise artık "yayın" olmaktan çıkan

(ve 6 ayda bir çıkarılan) "TDKP Merkez Yayın Organı" *Devrimin Sesi*...

Yeniden soruyoruz: Olmayan bir örgütün bir konferansı olabilir mi? Yanıtını "TDKP 2. Genel Konferansının Açıklamasıdır" başlıklı konferans bildirisinden alalım. Ekim ayı içinde yapıldığı söylenen konferansın, Aralık ayı içinde elimize geçen bu bildirisini başlangıç sözleriyle, "TDKP'nin 2. Genel Konferansı, parti örgütlerinin ve güçlerinin, başta işçiler olmak üzere emekçiler ve gençlik içindeki ileri parti çevrelerinin en geniş ve ileri düzeyde" temsili ve katılımıyla toplandığını bildiriyor. (s.3)

Bir siyasal parti ya da örgütün konferansı ya da kongreleri, mevcut örgütlerinin temsiline dayanır. Devrimci ve illegal olmak iddiasındaki bir parti için bu zaten hem ilkesel hem zorunlu bir çerçevedir. Oysa bildiri bize TDKP 2. Konferansının üç ayrı nitelikte kategorinin "temsil ve katılımı" ile toplandığını bildiriyor. 1- "Parti örgütleri". 2- "Parti güçleri". 3- "Başta işçiler olmak üzere emekçiler ve gençlik içindeki ileri parti çevreleri". İlkinin (*parti örgütleri"!)) anladık, peki ya bu son ikisi "ne demek ola" ki?

Olmayan bir örgütü var gibi göstermeye dayalı hile ve samimiyetsizlik daha baştan, konferansın bileşimine ilişkin bu sözlerde kendini apaçık biçimde dışarıya vuruyor. Gerçekte TDKP 2. Genel Konferansı, 2. ve 3. kategoride tanımlanan şekilsiz ve örgütsel konum bakımından tümüyle belirsiz "güçler" ve "çevreler" in temsiline dayalı olarak toplanmıştır. Öne sıkıştırılmış "parti örgütleri" sözleri burada bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Olmayan bir TDKP'nin "örgütleri" de haliyle yoktur. Son iki kategorideki "güç" ve "çevreler" ise gerçekte artık bir başka siyasal-örgütsel varlığın bir ifadesidirler. Yazık ki bu "güç" ve "çevreler" in bugünkü varoluş koşulları, daha açık konuşmamızı olanaksız kılmamaktadır.

Fakat "TDKP 2. Konferansı Açıklaması", dünyada ve Türkiye'de durum üzerine boş, yavan ve iç bunalıcı bir karanlık laf yığınının ardından, nihayet sözü olmayan TDKP'nin mevcut durumuna ve sorunlarına getirirken, elinde olmayarak gerçek duruma da yeni açıklıklar getiriyor. Elbette oportünizmin açık konuştuğu, durumu ve gerçekleri açıkça koyduğu görülmemiştir. Tam tersine, kapalı ve her yana çekilebilir muğlak söz yığını ile gerçeği gizlemek, anlaşılmasını güçleştirmek, oportünizmin her zamanki karakteristik özelliği, değişmez davranış biçimidir. Önümüzdeki bildiri de bu tavrın en berbat örneklerinden biridir. "Emeğe",

"işçi sınıfının ileri kesimleri"ne dayalı olmak iddiası taşıyan, bunu bir işportacı bıktırıcılığı ile yineleyen bu adamların, bu kadar karışık, karanlık ve anlaşılmaz bir dil kullanmaları, bu iddia ile şaşırtıcı bir tezat oluşturmaktadır.

Bunu, konuya açıklık getirdiğini söylediğimiz ilgili pasajları (biraz da ibreti alem için) ekte olduğu gibi yayınlayarak örneklemek istiyoruz. Bu pasajlarda gerçekte hiçbir açıklık yoktur. Fakat TDKP'ye ilişkin traji-komik hikayenin gerçek seyri için, bu karanlık laf yığını içinde sergilenen kıvrınmalarla ne anlatılmak istendiğini anlamamızın da bir güçlüğü yoktur.

Sözü nihayet "parti"ye getiren konferans bildirisini, daha sözün başında "olmayan TDKP" gerçeğine ilişkin ilk işareti veriyor: "Konferansımız, işçi sınıfının günlük hareketine; başta işçi sınıfı olmak üzere yığınların devrim için hazırlanması ve örgütlenmesine azami yardımı yapma, bunun için gerekli bütün araç ve olanaklardan sonuna kadar yararlanma yeteneği gösterecek, işçi sınıfının uyanış içindeki ana kütlesini kucaklayan kitlesel partisinin ve komünist işçilerin çelikten disiplinine sahip örgütünün yeniden inşası görevlerine dikkat çeker." (s.16)

Bozuk bir laf yığını, ama şu kadarı açık: "Kitlesel partinin" yanısıra, "komünist işçilerin çelikten disiplinine sahip örgütünün yeniden inşası görevi" var ortada. Bu, yaklaşık iki yıldır tasfiye edilmiş TDKP'nin "yeniden inşası" görevine "dikkat çekmek" oluyor.

Bundan sonrası için, okurlarımızın önce dönüp bildirin bu konuya "açıklık" getiren ekteki pasajlarını okumaları gerekiyor. Bu iki uzun pasajdaki karanlık laf yığınının açık tercümesi şudur: Saflarımızdaki "pratik oportünizm" (her ne demekse!), "sözde yeraltı çalışması" adına, partimizin, "örgüt ve mücadele biçimleri ve yöntemleri arasındaki ilişkilerde gerekli değişiklikleri ve yenilenmeyi zamanında gerçekleştirmesini engelledi." (s.17) Elbette bunu, tasfiyeci çürüme sürecini legalleşerek taçlandırma çabalarının kabullenemeyen, her şeye rağmen, TDKP'nin de geçmişte savunucusu olduğu devrimci ideolojik ve örgütsel değerleri savunarak tasfiyeci sürecin bu yeni adımına direnen unsurların yarattığı "gecikme" olarak anlamak gerekiyor. Tasfiyeci liberaller demeye getiriyorlar ki, eğer "eski örgütü" daha erken ikna edebilseydik ve çok daha erken legal bir partiye geçebilseydik, bu durumda herşeye rağmen geride göstermelik bir illegal aygıt tutmayı da başarabilirdik. Bu mümkün olmadı ve olamayınca da, "bu

koşullarda kayıpları en aza indirmek için olağanüstü tedbirler alınmak zorunda kaldı". (s.18)

Ne tür "olağanüstü tedbirler"? Sorunun yanıtı elbette açık değil. Ama izleyen paragrafın karışık ve karanlık laf silsilesi içinden çekip çıkarılacak şu sözler, bize gerekli açıklığı sunabilir: "Bu değişim eski örgüt ve perspektifin korunması temelinde biçimler ve araçlar arasında yapılacak kısmi değişikliklerle başarılmalıdır. Değişim, ancak ve ancak partimizin açık ya da gizli her alanda yeniden inşası, güçlerinin arınması ve yenilenmesi gündeme alınarak gerçekleştirilebilirdi. MK'nın bu perspektifle aldığı tüm kararları ve partimizin attığı pratik adımları onaylayan konferansımız, partimizin yeniden inşası ve her alandaki faaliyetinin koşullardaki değişime uygun olarak yenilenmesi"ne dikkat çeker.

Tercümesi şöyle: Tasfiyeciliğe karşı direncin yarattığı "gecikme"nin yolaçtığı sorunlar, zaten çökmekte olan eski örgütsel aygıtın tümünden tasfiyesini bir ihtiyaç haline getirdi. Kaldı ki "değişim" bu "eski örgüt ve perspektif" korunarak zaten yapılamazdı. Dolayısıyla, konferans, "eski örgütü" dağıtan MK'nın bu icraatını onaylar ve iki yıldır olmayan "partimizin (gelinen yerde) yeniden inşası" görevine "dikkat çeker"!

Peki bu ihtiyaç nereden doğdu? Neredeyse iki yıldır adı-sanı duyulmayan, kendini geçmişe gömdüğü artık genel kabul gören bir TDKP'nin "yeniden inşası" neden bir ihtiyaç haline geldi. Bu konuda önce konferans "Açıklaması"nın açıklamasını okuyalım. Dikkat çekilen görev, hemen devamındaki pasajda, şöyle gerekçelendiriliyor:

"İşçi sınıfının devrimci partisi, faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü Türkiye gibi ülkeler bir yana, en demokratik ve istikrarlı burjuva cumhuriyetlerinde de faaliyetinin ve işçi hareketinin geleceğini güvence altına almak için sağlam bir yeraltı örgütüne ve temeline sahip olmak zorundadır. Demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılmadığı ve yasal anayasal güvence altına alınmadığı ülkemizde; işçi sınıfının devrimci partisi, sadece hareketin geleceği açısından değil, bugününü ve işçi hareketine en ileri düzeyde yardım etme ve etkide bulunmanın yasalarla kısıtlanmamış ve sınırlanmamış devrimci bir çizgide gelişmesini güvenceye almak açısından da sağlam ve sürekli güçlenen bir yeraltı örgütüne ve temeline sahip olmak zorundadır." (s.18)

Yasal parti uğruna "eski örgüt"ün

nin yeni manevrası

Konferansı!

tümünden tasfiyesinden iki yıl sonra "Amerika'nın bu yeniden keşfi"nde asıl dikkate değer olan son satırlardır. "Yeraltı örgütü" sadece hareketin "geleceği" açısından değil **bu günü için de** gerekliliği! "İşçi hareketine en ileri düzeyde yardım ve etkide bulunma" (bu, kuyrukçu liberallerimizin "önderlik" kavramı ve işlevi yerine kullandıkları "en ileri" ifade oluyor!); "yasalarla kısıtlanmamış ve sınırlanmamış" bir biçimde, yani "devrimci bir çizgide" olabilmesi için, "sağlam ve sürekli güçlenen bir yeraltı örgütüne ve temelinde sahip olmak" zorunluymuş. Güzel! Peki bu açıdan son iki yıldaki durumunuz nedir? Son iki yıldır "sağlam"ı bir yana, bir yeraltı örgütünüz ve dolayısıyla buna dayalı "yasalarla kısıtlanmamış ve sınırlanmamış" bir faaliyetiniz yok. Tüm faaliyetiniz yasal bir parti ve onu tamamlayan öteki yasal araçlar ekseninde yürüyor. Peki, bu ne anlama geliyor? Bu, tasfiyeciler liberalizmin düzen icazetine tam teslimiyetinin hiç değilse son iki yıl için açık bir itirafı anlamına geliyor.

"Faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü (bir) Türkiye'de, devrimci olmak iddiası ile bu pratik teslimiyet gerçeği arasındaki açık çelişki, hala "devrimcilik" adına elde tutulan ya da bu iddia ile yeni yeni kazanılan bir tabanda hoşnutsuzluklara, tepkilere, giderek kopma eğilimlerine yol açmamazlık edemezdi. Yasal partinin tabanında bu tür bir hoşnutsuzluğun git gide büyüdüğü ve yayıldığı, devrimci öğelerin yeni arayışlara girdiği bir sırada, oportünist manevralardaki yeteneklerini '87 sonrası yeni dönemde sayısız örneklerle kanıtlayanlar ve doğrusu bugüne kadar bunda bir hayli de başarılı olanlar, son manevrayı beklenmedik bir biçimde patlattılar: "TDKP 2. Genel Konferansı Toplandı!"

Bu, devrimci eğilimleri ve arayışlar olan tabanı şimdilik susturmak, aldatıp oyalamak ve elbette ki süreç içinde kendine benzetmek için kazanılmış önemli bir zaman dilimi demektir. Buna kuşku yok. Tasfiyeciler şeflerin bu yeni zamanı ne ölçüde bir başarıyla kullanacakları biri öznel öteki nesnel iki etkene sıkı sıkıya bağlıdır. Öznel etken şudur. Toplanan, TDKP 2. Genel Konferansı değil, fakat artık olmayan TDKP'nin yeniden kuruluşunu kararlaştıran bir konferanstır. Bu karar bir ölçüde olsun hayata geçirilirse, manevradan umulan yararı elde etmek de aynı ölçüde kolaylaşır. Bu öznel etkenin başarısı ise nesnel etkene, yani siyasal süreçlerin seyrine sıkı sıkıya bağlıdır. Siyasal koşullar ve çatışmalar bugünkü

sertleşme eğilimini sürdürüse ve hızla politik bir mecraya giren bugünkü kitle hareketi barışçıl biçimleri geride bırakarak gitgide militan bir karakter kazanarak gelişirse, tasfiyeciler liberalerinin bu yeni manevrası geçmişteki kadar kolay sonuç vermeyecek demektir. Zira sınıf mücadelesindeki sertleşme ile sınıf ve kitle hareketindeki militanlaşma, gücünü kitle hareketinin geri düzeyinden ve barışçıl biçimlerinden alan kuyrukçu liberalizm için yaşam ve etki alanının tümünden yok olmasa bile bir hayli daralması demek olacaktır.

Devrimci ve yurtsever harekete karşı İP söylemi!

"TDKP'nin 2. Genel Konferansı Açıklaması"nın değinilmeden

geçilemeyecek yönlerinden biri de devrimci ve yurtsever harekete karşı tutumdur. 1990 1 Mayıs'ını izleyen günlerde sınıfın "ileri kesimleri"ni kazandıklarını ve "ana gövdesi"yle buluştuklarını ilan eden ve yıllarca bunun çığırkanlığını yapanlar, şimdi başka bir dilden konuşuyorlar. "İleri işçiler arasında ayrı bir parti olarak örgütlenme eğilimi" geliyor olmakla birlikte, "ileri işçilerin ezici çoğunluğu arasında dağınkılık ve örgütsüzlük aşılama ve devrimci bir işçi partisinde örgütlenmesi gerçekleşmedi" diyorlar. (s.14)

Bunu şu tespit izliyor: "Bu, açık işçi kitle hareketinin son 10 yılın en zayıf dönemini yaşamasının temel nedenlerinden biridir." Ardından bu

zayıflığı, 1991-1994 yılları arasında yaşanan durgunluktan farklı olarak, nesnel ya da dış etkenlerden değil, fakat "açık kitle hareketi(nin), esas olarak kendi içinden baltalanma"sından kaynaklandığı belirtiliyor ve bu şöyle açıklanıyor:

"Geleneksel liberal 'sol' grupların ve sendika bürokrasisinin işçi ve emekçi kitleleri umutsuzluğa sürükleyen eylem çizgisi ve anarşizan 'sosyalist' akımların büsbütün çürüme sonucunda vardıkları terörizm; kitle hareketini dağıtan, ileri kesimlerle geride kalan yığınlar arasındaki ilişkiyi tahrip ve politik ortamı ve kitleleri provoke eden tasfiyeciler bir rol oynadı. Kürt milliyetçi akımının Türk-Kürt düşmanlığı eksenine oturan ve 1991'lerden itibaren emperyalist güçler arasındaki çıkar mücadelesinin yörüngesinde yeniden şekillenen 'çalışması'; Türk emekçilerini sermayenin provokatif eylemine açık bir pozisyona iterken, Kürt nüfus arasında da, artan hoşnutsuzluk ve bıkkınlığı umutsuzluğa dönüştüren bir etken oldu. ...Olgular ortadır: Terörcü saldırılar, gençlik adına yapılan eylemleri, 1 Mayıs'ta örnekleri ve sonuçları açıkça görülen sorumsuz yağma ve saldırı eylemleri, sendikal platformlara yönelik provokatif girişimler, emekçi sendikalarındaki yeni bürokratik çöreklenme vb. olgular ve bunların kitleler arasında yarattığı duygular bilinmektedir." (s.15)

İlk paragrafın girişinde "liberal sol" a ve sendika bürokrasisine dil ucuyla yapılan değinmeler devamında söylenen her şeyle boşa çıkarılarak kendilerinin de içinde buldukları liberal sol akımlar ve sendika bürokrasisi gerçekte aklanıyor. Tüm sorumluluk kine varan bir hasmane tutumla açıkça devrimci ve yurtsever akımlara yükleniliyor. Başka türlü olamazdı, zira sözkonusu dönem içerisinde ÖDP ve İP gibi "liberal sol" akımların yanısıra sendika bürokrasisiyle elele verenler, ÖDP ile birlikte "emekçi sendikalarındaki yeni bürokratik çöreklenmeyi" yaratılanlar bizzat kendileridir.

Bu dil ve açıklama tarzı, her şeyiyle İP çizgisi ve söylemiyle örtüşüyor. Daha doğrusu, dilinin bozukluğu dışında, yukarıda tüm söylenenler olduğu gibi İP'ten alınmadır. Bu normaldir; zira Türkiye gibi bir ülkede, mücadelenin sert ve amansız koşulları, ayrılan ayrı yerde, ayrılan ayrı yerde toplanmasını kaçınılmaz kılıyor.

EK:

Oportünizmin karanlık dili gerçeği gizleyemiyor!

"Partimiz saflarında ve çevresinde özellikle gizlilik ve güvenlik gerekçesinin ardına sığınan, işçi hareketinin ihtiyaçlarına uygun bir değişimi ve ilerlemeyi düşünce, yaşam ve çalışma tarzında gerçekleştirmeyi göze alamayan, geleneksel solun işçi hareketinden ve ihtiyaçlarından koparılmış sözde yeraltı çalışmasının temsilcisi pratik oportünizm, burjuva liberalizminin başta örgüt disiplini olmak üzere çeşitli alanlardaki yansımaları ve diğer zayıflıklar; partimizin koşullardaki ve işçi hareketindeki gelişmelere bağlı olarak, şiarlar, örgüt ve mücadele biçimleri ve yöntemleri arasındaki ilişkilerdeki gerekli değişiklikleri ve yenilenmeyi zamanında gerçekleştirmesini engelledi. Partimiz gerek işçi hareketindeki ilerlemenin gerekse partimizin yürüttüğü faaliyetin geliştirdiği tüm olanakları ve araçları en azami düzeyde kullanma yeteneğini gösteremedi. Bunun da ötesinde, bu olanaklar, özellikle diktatörlüğün saldırılarının partimiz üzerinde yoğunlaştığı, bu saldırıların partinin yeniden inşası ve yenilenmesindeki gecikme sonucu etkili olma olanağı bulduğu, bu koşullarda kayıpları en aza indirmek için olağanüstü tedbirlerin alınmak zorunda kalındığı son yıllarda, örgütümüzün bünyesinde taşıdığı bu eğilimlerin ve zayıflıkların gelişme ve serpilme olanağı bulması sonucu baltalandı.

"Koşullardaki değişim, başta uyanış içindeki ileri işçiler olmak üzere işçiler arasında gelişen ayrı bir sınıf olarak örgütlenme eğiliminin olgunlaşma düzeyi, partimizin bugüne kadar yürüttüğü faaliyetin birikimi ve işçi hareketindeki yeri ve etki düzeyi; hatalar ve zayıflıklar da taşıya yakın zamana kadar partimizin çalışmasını ilerleten propaganda, teşhir-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetinin, bu faaliyeti yürütürken kullandığı biçimler ve araçlar arasında öngördüğü ilişkinin, örgütlerinin ve kadrolarının mevzilenmesinin eskidiğini, bir bütün olarak yenilenmesinin, gündeme gelen yeni biçimler ve araçlarla geliştirilmesinin zorunlu hale geldiğini göstermektedir. Bu değişim eski örgüt ve perspektifin korunması temelinde biçimler ve araçlar arasında yapılacak kısmi değişikliklerle başarılamazdı. Değişim, ancak ve ancak partimizin açık ya da gizli her alanda yeniden inşası, güçlerinin arınması ve yenilenmesi gündeme alınarak gerçekleştirilebilirdi. MK'nın bu perspektifle aldığı tüm kararları ve partimizin attığı pratik adımları onaylayan konferansımız, partimizin yeniden inşası ve her alandaki faaliyetinin koşullardaki değişime uygun olarak yenilenmesi ile tüm parti güçlerinin kendilerini aşmada ve arınmada gösterecekleri yetenek, en önemlisi de işçi sınıfının ve gençliğin taze güçleri ile yenilenmesi ve çelikten bir disiplin ve irade arasındaki tayin edici ilişkiye dikkat çeker." ("Konferans Açıklaması"ndan..., s.17-18)

Demokratik Eğitim Kurultayı Üzerine

Öğrenim yılının sonundan bu yana iki kurultay deneyimi yaşandı.(1) Bu iki kurultay çalışmasından çıkan ilk sonuç, bir dizi gençlik grubunun kurultaylardan bilinçli ve kararlı bir kaçınma tutumu izledikleridir.

Kurultay girişimlerine katılmayan gruplar esasta kurultay örgütlenmesine yaklaşımları üzerinden mahkum edilmelidirler. Bu kesimlerin gözünde kurultaylar bir tür eylemsizlik platformlarıdır. Kurultayları salt tartışma ortamlarına indirgeyen bu yaklaşım temelsizdir. Kurultaylar herhangi bir eylemin (miting, gösteri, işgal vb.) yerine önerilen bir seçenek değildir. Tam tersine yükselen öğrenci hareketinin sonucu ve ihtiyacıdır. Hareketin pratik süreçleri içerisinde oluşturduğu bilincin, manevra alanlarının, sorunlara yaklaşım biçimlerinin ve çözüm önerilerinin tartışılma/değerlendirilme platformlarıdır kurultaylar. Bu yeniden değerlendirme hem kolektif bilincin yenilenmesini hem de yoğunlaşmasını sağlayacaktır.

Kurultaylarla eylemli bir hat arasında doğrudan ve birbirini güçlendiren bir ilişkiyi vardır. Kurultay gibi bir organizasyondan, nasıl bir eylem hattının çıkacağını ve onun ilerliliğini/geriliğini, kurultay örgütleyenlerin durumu belirleyecektir.

Kurultaylara katılmayan grupların bir diğer argümanı "kurultaylar tek başına bir çözüm üretmez" fikridir. Elbette ki kendi başına ne bir kurultay, ne de bir eylem bir çözüm üretebilir. Bu fikir "eylemsiz bir süreç içinde kurultay" önyargısının tekrarıdır. Halbuki kurultaylar kendi temel talepleri etrafında bir hareketlilik yaratmaya ve örgütlülük geliştirmeye yönelirler. DEK süreci kendi içinde, zayıflıklarından bağımsız olarak bunu pratikte cevaplamış ve boşa çıkarmıştır.

Bu grupların temel sorunu, Özgür Gençlik'in sandığı gibi grupçuluk değil (kuşkusuz etkileri vardır), alana dönük politik bir bakıştan ve kitlelerin hareketli olduğu bir evrede özel bir rolü olan taktik bir politik hattın yoksunluğun kendisidir. ÜÖP içindeki on küsür grubun birçoğu "eylemci bir insan grubu" olmaktan öteye gidememektedir. Taktik politik bir hattın yoksunluk, bunu örgütlü bir çalışmayla birleştirmekten yoksunlukla birarada bulunmakta ve birbirini güçlendirmektedir.

Kurultayları eylemsizlik sürecine indirgeyen anlayışın biçimsel karşıtı ise, kurultayları tartışma sürecinden koparan anlayıştır. Asıl tanım, eylemli sürecin bilinçle tamamlanması yönünde olduğu halde, bilinç-eylem ilişkisi koparılmakta ve kurultay bir eyleme indirgenmektedir. Bu sadece kurultaya yönelik bir tutum olmamakta, kurultayı önceleyen süreç de buna tabi kılınmaktadır. Bu, kurultayın bir tabelaya dönüşmesi

riskini taşımaktadır.

Nasıl bir kurultay?

DEK, üç temel talebi etrafında kitlelere yönelmek ve güçlü bir ajitasyon-propaganda çalışmasına dayanmak zorundaydı. Politik bir eksen etrafında, ulaştığı ileri güçleri tartışma platformuna çekmek, yani gücü oranında (üç temel talep etrafında) öğrenci gençliğin politizasyonunu yükseltmek durumundaydı. Bir önceki kurultay girişimiyle kıyaslanamaz ileriliklerine rağmen, DEK ön sürecinin esas sakatlandığı alan burasıdır.

Kurultay Örgütlenme Komitesi ve asolarak Özgür Gençlik, ulaştığı "sihirli" çözümü bile (Demokratik Eğitim Birliği) kitleye taşımak ve tartıştırmakta yetersiz, hatta isteksiz kalmıştır. Bu durum kesinlikle bir güç sorunu değil, bir tercih sorunu olarak karşımıza çıkmıştır.

DEK'in ön süreçlerinde eleştirdiğimiz bu tutum özellikle 7-8 Aralık'ta doruğa çıktı. 2 günlük kurultayı yarı şenlik haline sokan ve destek/kutlama mesajları yüzünden tartışma ve tebliğleri sınırlamayı; kurultayın bekası ve DEB'in ilanı için teşhire değerdir.

Kuşkusuz bu pratiğin arkasında sadece grupçu bir yaklaşım yok. Buradan beslense de, asıl sorun politik algılayıştan gelmektedir. Politika-örgüt ilişkisinin yanlış kurulmasından kaynaklı bu sorun kendini bazen biçimselliklerde, bazen anti-demokratizmde ve grupçulukta gösterebilmektedir.

Ekim Gençliği iki kurultay girişimini de temelde doğru bir politik hatla karşıladı. Süreçte Ekim Gençliği cephesinden yaşanan bazı eksikliklere rağmen kurultayların kendisine gösterilen ilgi ve buna eşlik eden bir tartışma ortamı isteği/eleştirisi bunun kanıtıdır. Grupçuluğun her iki biçiminden de uzak durdu. Özellikle DEK sürecinde Kurultay Örgütlenme Komitesi'nden çekilmemizden sonra tekrar katılma kararı alışımız bunun göstergesidir.(2) İkinci kez aldığımız destekleme ve katılma kararını, Kurultay Örgütlenme Komitesi'ne

girmememize rağmen sonuna kadar sürdürmemiz yeterli bir açıklık yaratacak tavır ve olgulardır. Ekim Gençliği gücü olduğu her noktada DEK öncesi sürece aktif olarak katıldı ve bu tutumunu da çekilme kararının eleştirisiyle birlikte Kızıl Bayrak sayfalarına yansıttı.

DEB (Demokratik Eğitim Birliği) Üzerine:

DEK; DEB'i ilan etmiş bulunuyor. Bu kurultayın olumlu yöneliminin gerçek sonuçlarına ulaşmadan deformasyona/bozulmaya uğradığının göstergesidir. DEK'in temel talepleri, kurultaydan alınacak güçle daha yaygın ve derin bir çalışmayla, eylemli bir süreç içinde kitlelere maledilmeliydi. Eğitimde özelleştirmeye karşı mücadelenin değişik toplumsal bileşenlerini birleştirmek sorunu sadece bir örgüt ya da koordinasyon modeli önermekle sağlanamaz. Sorun, devrimci gençlik hareketinin güçlendirilmesi ve kalıcılaştırılması; eğitim emekçilerinin militan/politik mücadele sahalarına çekilmesidir. Yani toplam olarak politik mücadelenin geliştirilmesi sorunudur. Hiçbir örgüt modeli politik mücadelede yol alınmadan bu tikanıklığı çözemez.

Sorun bir örgütlülüğün niceliksel darlığı çerçevesinde tartışılmaz. Bizim DEB'e yönelik eleştirimiz de buradan kaynaklanmıyor. Demekler, bugün niceliksel darlık içindeler. Biz buna rağmen onları suni-zorlama olarak eleştirmek bir yana, politik olduğu kadar pratik olarak da sahipleniyoruz.

DEB, DMB (Devrimci Memurların Birliği) gibi bir yapı üzerinden eğitim emekçilerinin temsil sorununu çözmüş olamaz. Çünkü DMB eğitim emekçilerinin güçlü bir kurumsal temsilini sağlamamaktadır. Birakalım eğitim emekçilerini, devrimci memurların birliğini bile yansıtmayacak derece kısır bir oluşumdur. Eğitim emekçilerinin temsiliyeti olmadığı oranda ise DEB son derece dar derneklerin koordinasyonu haline düşer ve farklı toplumsal kesimlerin birliği temel fikri boşa düşer.

Eğitim Sen gibi bir kitlesel sendika devrimci bir tutumdan uzak diye, hedefler bu şekilde boşa çıkartılamaz. Bu suni ve zorlama bir ayırım arayışıdır. Bu tutum, Eğitim-Sen'in mücadeleye ve DEK türü platformlara çekilişini güçleştirir.(3) DEB, eğitimde özelleştirme karşıtı mücadelenin ana sorunlarından birini görmüş ve çözmeye yönelmiştir. Ancak bunu başaramadağı ölçüde (ki bu bir kurultay sürecini aşan bir iştir), başarmış gibi yaparak ileri yönelimini bir bozulma ile sürdürmek zorunda kalmıştır. Halbuki tercih, kurultayı bir ortak örgütlülüğü/mücadeleye giden yolda ileri ama tamamlanmamış bir adım olarak görmek, DEK'i kitleler içinde temel talepleri üzerinden yaymak, derinleştirmek ve 1997 Haziran'ı için Eğitim-Sen'in çağrısını yaptığı DEK'e katılım için politik mücadeleyi yükseltmekti.

Bir kez daha ufuksuzluk

Politika-örgüt ilişkisini yanlış kurgulayan Özgür Gençlik, tutumunun birebir olmasa da temelde TÖDEF'le örtüşüğünü görmelidir. TÖDEF'in "Cephe-Meclis" formülasyonu politika-örgüt ilişkisini ele alısta benzer bir yanılgıdır. Bizim sorunumuz ortak iş yapma zeminlerinde reformistlerin ya da demokratik kurumların yer alıp alması sorunu değildir. Ekim Gençliği'nin birçok çalışma alanındaki taktik politik tutumu bu konuda net bir fikir verebilir. (Son dönem de YTÜ ve İTÜ'de oluşan geniş bileşenli iş yapma zeminlerindeki pratiğimiz vb.) Ama reformist bir politika yapış tarzını ya da buna açık geri bir platformu koruma anlayışını da hep cepheden eleştirdik.

Bu anlamıyla eleştirimiz, DEB'in ilanı ile Özgür Gençlik'in politik mücadelenin önemi ve ele alınışında düştüğü darlığı ve ufuksuzluğu hedef almaktadır.

Akademik-demokratik mücadele hattı ve taleplerde kararlı bir eylemli süreç, düne göre bir ilerilik olduğu kadar yarın için bir gerilik olarak da algılanmalıdır. Zira politik bir mecraya girmediği ölçüde mücadelenin ne devrimcileşmesi ne de ortak mücadele haline gelmesi beklenemez. Ve unutulmamalıdır, politik ajitasyon-propaganda ne ertelenebilir ne de "bugünkü kazançları" üzerinden değerlendirilebilir. Özgür Gençlik mücadelenin güncelliğine yönelik bir dizi aracı (basın açıklamaları, ilanlar vb.) kullanmakta yetkinleşmekte, bu ise mücadeleyi olumlu etkilemektedir. Ancak sadece bunlarla yetinilmesi ya da bunun politik ajitasyon-propagandanın yerine ikame edilmesi sorumlulukların boşa çıkarılmasıdır.

Bir dipnotun zorlamaları...

Özgür Gençlik, DEK sürecinden çekilişimizi "grupçu yaklaşımımıza ve troçkist sosyalist devrim anlayışımıza" yoruyor. Özgür Gençlik eleştirmek için zorluyor ama doğrusu tutturamıyor. 15 Kasım tarihli Özgür Gençlik dergisinden alıntılatalım: "Ekim Gençliğinin kurultaydan çekilme nedeni, kurultaya Ekim Gençliği olarak katılma isteğinin dayatmasından geçiyor. Oysa en baştan beri kendilerine, kurultayın demokratik kurumlar üzerinde yükselleceği vurgulanmıştı. Ancak grup reklamını kurultay gibi önemli, geleceğin kazanılması açısından bir ihtiyacı ifade eden projenin önüne koyarak; dar grup dünyasından kurtulamadıklarını gösterdiler."

"DEK ve grupçuluğun çıkmazı" başlıklı yazının dipnotundan bir bölümüydü aktardığımız. Şimdi Özgür Gençlik'e birkaç hatırlatma yapalım. "Ekim Gençliği" ismi bir örgütün değil, burjuva legalitesinin devrimci bir tarzda istismarının, bir devrimci gençlik gazetesinin ismidir. Kelimenin en dar anlamıyla demokratik bir mevinin devrim sınırlarına doğru genişletilmesidir. Siyasal hak alma mücadelesinde ileri bir mevinin temsilcisi ve savunucusudur. Bu anlamda Ekim

Gençliği salt bir ismi değil, mücadele içerisinde politik bir duruşu ve mevziyi temsil eder. Biz içinde birebir yer aldığımız, sorumluluğunu üstlendiğimiz her çalışmada tam da bu yüzden bu politik ifadelendirilişi kullanırız. Çünkü biz bu ismin kullanılmasını hem politik duruşumuzun tam ifadesini temsil edebilmesi açısından, hem de mücadele içinde kazanılmış bir mevinin korunması noktasında önemli görürüz. Bu grup reklamcılığını değil, politik bir tavır alışını simgeler.

Kaldı ki; yaşanan pratik sürecin kendisi de Özgür Gençlik'in kendi söylediklerinde ne kadar "tutarlı" olduğunu göstermiştir. Bize ilk toplantılarda "Ekim Gençliği ismi olmaz. Bir platform ismi ile katılın" diyen Özgür Gençlik'in kendisidir. Şimdi sormak gerekir; pratik bir zorlanma alanı için yaratılmış adı var kendi yok bir platform mudur kurultayın üzerinden yükselleceği demokratik kurum? Daha da önemlisi, fiili durumda organizasyonda Ekim Gençliği adıyla yer almamıza rağmen, kurultay günü Ekim Gençliği bildirilerinin dağıtılmasına karşı çıkan yine Özgür Gençlik'ten arkadaşlar değiller mi? Demek ki asıl sorun grupçu yaklaşımlar değildir. Adını açık

koymak gerekirse asıl sorun Özgür Gençlik'in kendini hapsediği geri platformda yatmaktadır. Geniş kitlelere hitap etme kaygısıyla devrimci politik ifadelendirilişlerden uzak durma çabasıdır bu. Bu çaba aynı zamanda tersinden Özgür Gençlik'in grupçu kaygılarıyla birleşmiştir.

Aynı dipnotta bir cümle içinde söylenip geçiliveren "troçkist" karalamasına ise sadece gülümsüyoruz. Çünkü geleneksel devrimci hareket içerisinde, kendisinden daha ileri bir politik platformu "troçkist" yaftası ile kolayından karalamaya çalışmayan tek bir grup yoktur.

Hedef '97 Haziran DEK

Şimdi görev bu deneyimin ışığında yönelimi tamamlamak üzere bugünden Eğitim-Sen'in Demokratik Eğitim Kurultayı'na hazırlanmaktadır. Bu emekçi kitle mücadelesinin dinamik unsurlarıyla gençlik hareketinin anlamlı bir buluşması için şans olarak değerlendirilmelidir. Buna yönelik bir ön çalışma ve müdahale düzeyi örgütlemek ise bize bağlıdır. Ayrıca, Haziran'a dek emekçi kitlelerin yükselen mücadele grafiği bize daha başka ve önemli olanaklar da sunacaktır. Yakın süreçte üst üste

gerçekleşen bir dizi kitlesel miting bunlardan bazılarıydı. Bu tür müdahale fırsatlarını önümüzdeki dönem daha hazırlıklı ve sonuç alıcı tarzda karşılamalıyız.

Dipnotlar:

1. Birinci kurultay girişimi SIP, TÖ-DEF, Kaldıraç ve Ekim Gençliği tarafından yapılmış ama kurultay örgütlenmesinde ki TÖDEF'in tutumu yüzünden diğer üç grup çekilmişti.
2. Ekim Gençliği imzasıyla temsili kabul edilmeyen komünist gençler, "kendinize bir platform ismi uydurun" dayatmasıyla karşılaştılar. Ekim Gençliği okurları bu noktada yanlış bir refleks göstererek hemen çekilmeyi seçtiler. Ancak daha sonra yaptıkları değerlendirme sonucu tekar DEK sürecine katılım kararı aldılar ve Kızıl Bayrak sayfalarından bunu ilan ettiler. Sürece SÖP (Sosyalist Öğrenciler Platformu) imzası ile katılmaya karar verdiler.
3. Eğitim-Sen'in Ankara eyleminde DEK pankartına müdahale etmeye çalışılması bu darlığın bir göstergesi sayılmalıdır.

DEK'e katılan bir grup Ekim Gençliği okurunun, Kurultay'a sunduğu bildirgeyi kısaltarak yayınlıyoruz; Demokratik Eğitim Kurultayı Değerlendirme ve Öneriler

1980 darbesiyle, devletin toplum üzerine yeni saldırı ve baskı mekanizmalarıyla tahkiminin üniversitelerdeki ayağı YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu) oldu. Ülkedeki esas (ve 1983'e kadar resmi) iktidar ve yönetim mekanizması olan MGK'nın doğrudan bir uzantısıdır YÖK. Böyle bir gerici-faşist kurumlaşmanın yerleştirilebilmesi için öncelikle üniversitelerin asli bileşenlerine karşı bir devlet terörü yürütülmeliydi. Öğrencilere karşı "potansiyel terörist muamelesi yapan düzen bunu zamanla topluma gerici bir kalıp olarak zorla empoze etmeye çalıştı.

(...) Öğretim görevlilerine yönelik terör bunu tamamlayan bir diğer öğeydi. Devlet terörünün yöneticileri olan sıkıyönetim komutanları 1402 nolu darbe yasasıyla ilerici ve muhalif bütün memurlara saldırıya geçti. Böylece eğitim kurumlaşmaları içinde tek tip eğitim kalıplaşması uygulanmakla kalmadı. Demokratik uygulamalara en tahammülsüz kişilikler için gerici-faşist bir kadrolaşma yaratıldı.

(...) Devletin üniversite emekçilerine yönelik saldırısı işçi sınıfına saldırının bir parçası olarak şekillendi. İlerici, düşünen, sorgulayan, politik, devrimci her öğrenci ve bilim insanına saldırı öncü işçilere yöneldi. Yaygın ve yoğun işkence ve tutuklamalara eşlik eden kaybetme ve katletmeler en basit, sıradan grev hakkının bile gaspıyla en üst düzeye çıkarıldı. Dünya işçi sınıfının yüzyıllık kazanımları olan siyasi, dayanışma amaçlı ve genel grev ile bazı sektörlerin grev hakkı süresiz gaspedildi. Buna işçi sınıfına yönelik sömürünün artışı ve derin ve yaygın bir yoksullaşma eşlik etti.

Böylece çalışanları kendi ekonomik sorunlarla boğuşur ve topluma bakamaz hale getirmeyi hedeflediler.

(...) Bir yanda toplumun işçi ve emekçi kesimlerinin bilgisizleşmesi, kültürsüzleşmesi, eğitimsizliği ve apolitikliği üzerine kurulu bir ücretli kölelik sistemi olan kapitalizmi saklamayı hedefleyen burjuvazinin siyasi iktidarı var. Bu sömürü-baskıcı burjuva iktidarı tarihin bütün gerici, baskıcı kurumlaşmalarını ve anti-demokratik anlayışını sahiplenmiş, içselleştirmiş ve gericileşmiş bu yüzden geçmişini temsil eden bir konumda bulunuyor. Buna karşın sömürülen, ezilen işçi ve emekçi sınıflar tarihin bütün ilerici, demokratik, özgürlükçü anlayışına mücadele ve örgütlenmeleri ile sahiplenmiş ve

bu sayede geleceği temsil eden bir konumlanışta bulunuyor. (...)Bu yine de bugünden bir demokrasi savaşımının önemini azaltmıyor. Tersine artırıyor. Üniversiteler için geleceğin sömürsüz toplumuna uygun bir yapılanma onun bugünden kurum, örgüt, anlayış olarak mücadele içinde üretilmelerini gerektiriyor. Özerk-demokratik üniversite talebi bu anlayış çerçevesinde ve eylemli bir tarzda kitlelerin istemine çevrildikçe önemli bir ara-basamak oluyor. Üniversiteler üzerindeki devletin idari-mali-bilimsel dayatmacılığının ve baskısının boşa çıkarıldığı, bunun yerine söz, yetki ve kararın üniversitelerin asli bileşenlerine devredildiği bir örgütlenme olarak özerk-demokratik üniversite kitlelerin düzenin karşısındaki sınırlı bağımsızlaşmasını tanımlıyor.

Düzen bugün 1980 sonrası kurumlaşmalarının (MGK, YÖK vb.) esasını koruyor ve bir terör mekanizması olarak çalışıyor. Bu topluma katılmalardan, sansüre, mahkemelerden basına geniş bir biçim ve araçla anti-demokratik bir saldırı anlamına geliyor. Üniversitelerde resmi-faşist polislinin yığınağı yetersiz kalıyor, Özel Güvenlik Birimleri'ni devreye sokuyor. Sivil faşist-gerici çeteleşmeleri besliyor.

(...) Bütün bu anti-demokratik ortama bir maske olarak ise Öğrenci Birlikleri'ni kurarak karşılık veriyor. ABD tipi bir özerklik olan ve anti-demokratiklik/gericiliğin ekonomik olarak en ileri kapitalizmlerde bile var olduğu gösteren bu örnek önemlidir. Bilgilenme ve bilinçlenmeden yani politika ve propagandadan uzak, çoğu yerlerde göstermelik bir seçimden bile uzak atamalarla belirlenen öğrenci temsilcileri üniversite yönetimlerine öğrenci önerilerini taşıyacakmış. Tabi ki hiç bir oy hakkı bile olmaksızın. Biz DTCF'de bu şarlatanlığa, gençliğin geleceğini burjuvazinin lütuflarına bırakılmasına, demokratikleşme sahtekarlığına bir cevap vermiştik.

(...) Kâra dayalı ekonomik işleyiş bilimsel araştırmaların yönünü üretimin ve üretici güçlerin gelişimine göre planlamasını engelliyor. Dünyadaki her dört bilim insanından üçü savaş sanayi ve yan kollarında görevlendiriliyor. Bu ise üretici değil tahripçi bir bilimsel gelişimin önünü açıyor.

(...) Güneş Dil teorisi gibi saçmalıklarla Türkler ve Türkçe'nin bütün ırkların ve dillerin anası olduğu iddia edilmektedir. Kürt halkı bir gerçeklik olarak red edilmekte ve kendi kaderini tayin hakkı gibi ana dilde eğitim hakkı da gasp edilmektedir.

Bilgisizleştirme, bilinçsizleştirme, apolitikleştirme, tarihsizleştirme ve asimilasyon biçimlerinde yürüten bu anti-bilimselliğin gerekçesi burjuvazinin sömürücü, sömürgeci iktidarını korumak işçi emekçi ve ezilen halkları susturmaktır. Laik bir toplumsal yapıdan olduğu gibi laik bir eğitimden de yoksun olan devlet bilimsel gelişimi bu yolla da sınırlamakta ve bozmaktadır. Zira gerici iktidarın ancak gerici ideolojilerle desteklenmektedir. Orta çağdan beri aydınlanma fikri bu noktada ezilen, sömürülen sınıfların çıkarlarıyla örtüşmektedir.

Kâra ve paraya dayalı bilimsellik doğal olarak holding profesörlüğü olarak kendini göstermektedir. Eğitimin paraya dayalı karakterine bir uygulama olan özel üniversiteler ve bilimin holdinglere danışmanlık üzerine kuruluşu çürümenin yeni bir boyutudur. Bilim geriletildikçe idari yönetimde başarılı olanlar ve sahtekarlar bilim kariyerinde yükselmektedirler. (...) En son bütçenin %4'ü eğitime ayrılırken %60'ı kardeş Kürt halkına karşı bir kirli savaşa ve emperyalist ülkelere dış borç faizi adı altında haraç olarak gitmektedir. Böyle bir ülkede yaşanacak yegane şey kuşkusuz bilimin gerilemesi ve üretilen bilimsel bilgininse beyin göçü olarak kaçışıdır. Bu konuyla ilgili son söz şudur. Kapitalizmin üniversiteleri bilime düşman, kapitalizmin bilimi insana düşmandır.

(...) Öğrenci gençlik demokrasiye saldırı; söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünü kavganın içinde yeniden kazanmakla cevaplamaktadır. Özelleştirme saldırısı toplumda işçi emekçi gençlik kitlelerini ortak çıkarları ve gelecek toplumu kurma hedefleri üzerinden birleştirmektedir. Bir ulusun sesini ana dilde eğitim hakkını gaspederek keseceğini sananların kulaklarında her dilde olduğu gibi yankılanıyor "Berxwedan Jiyane" çığlığımız. Güney Kore'den Almanya'ya Fransa'dan Türkiye'ye duyuluyor sesimiz,

Biz Gençliğiz! İşçiyiz! Emekçiyiz! Ezilen Ulusuz! Biz Kazanacağız!

Güney Kore'de militan işçi gösterileri

Grev ve sokak çatışmaları yayılıyor!

Güney Kore işçi sınıfının mücadelesi sokak çatışmaları ve yayılan grevlerle devam ediyor. Direniş kararlılıkla ve militan bir mecrada geliyor. 9-10 Ocak'ta öğrencilerin aktif destek sunduğu militan sokak gösterileri gerçekleşti. Seul'de 20 bini aşkın kitleye polis, cop ve göz yaşartıcı bombalarla saldırdı. İşçiler saldırıya taş, sopa ve molotof kokteylleriyle yanıt verdiler. Çatışmaların Taeyon ve Urban başta olmak üzere öteki büyük kentlere de yayılmasıyla ordu ve polis seferberlik ilan etmiş durumda. Urban ve Hyundai kapitalistinin greve katılan 32 bin işçinin toplu tensikatını ilan etmesi üzerine saatlerce süren sokak protestoları gerçekleşti. Çatışmalar sonucunda 50'yi aşkın işçi yaralandı ve çok sayıda işçi gözaltına alındı.

Hükümet, tekelci burjuvazinin 2 milyar doları aşan gelir kayıplarının sendikalara fatura edileceğini, sorumlularının er geç cezalandırılacağını açıkladı. Mahkeme çağrılarını reddeden 20 KTCU sendika yöneticisinin 8'i hakkında tutuklama kararı çıktı. 13 Ocak'a kadar "teslim" olmamaları durumunda, savcılığa çıkartılmış bulunan 100'ü aşkın sendikacının derhal tutuklanacağı tehditi savruluyor.

KTCU sendika yöneticileri ve grev komitesinin üst kurul üyelerinin bazıları Seul'deki Myondong kilisesinde oturma eylemi başlattılar. Çeşitli grev komitelerinden seçilmiş güvenli birimleri kilisenin önünde bir güvenlik kuşağı oluşturmuş durumdadır. Kolluk kuvvetleri kiliseye saldırmayı göze alamıyor. Zira en ufak bir müdahale durumunda, Seul metrosu ile ülke çapında maden ve telekomünikasyon sektöründe çalışan işçilerin derhal iş bırakacakları önceden ilan edilmiş durumda.

KTCU'ya üye olan ve 26 Aralık'tan bu yana süresiz grevi devam ettiren işçilerin sayısı 300 bini aşmış bulunuyor. Ülke çapında oluşturulan grev komiteleri taleplerin kabul edilmemesi durumunda 1,5 milyonu aşkın bir katılımı 14-15 Ocak'ta genel greve gitmeye hazırlanıyor. KTCU'ya bağlı komiteler süresiz genel grevi savunuyor ve ekonomik talepleri elde etmenin yeterli olmadığını, asıl kazanımın siyasal taleplerin de kabul edilmesiyle mümkün olacağını vurguluyor. Çeşitli komiteleşmeler giderek (koordinasyon, iletişim, güvenlik, sağlık, beslenme vb. komiteler) direnişi yayma ve güvenceye alma doğrultusunda adımlar atıyor.

Güney Kore işçi sınıfının en önemli handikaplarından biri, uzlaşmacı çizgisini sürdüren devlet yanlısı FKTU'dur. FKTU yöneticilerinin Yeni Kore Partisi Genel Başkanı ile yaptıkları görüşmelerin ardından yaptıkları açıklamalar, işçileri yanıltmaya ve sahte umutlar yaymaya yönelik oldu.

Hükümet bir yandan tavizsiz görünümünü kaybetmemeye özen gösterirken, öte yandan eylemliliği asgari tavizlerle sona erdirebilmek için diyalog zemini arıyor. Zira Kore işçi sınıfının basıncının yanı sıra uluslararası büyük sermaye de sınıf hareketinin bir an önce dizginlenmesi için hükümete basınç uyguluyor. G. Kore'deki sınıf çatışmasının derinleşmesi ve denetim dışına çıkmasının, başta yakın Asya ülkeleri olmak üzere dünya çapında yaratacağı etki emperyalistleri epeyce ürkütmüş durumda. ABD emperyalizmi kontrolü ele alabilmek amacıyla Kuzey ve Güney Kore arasındaki barış görüşmelerinin başlatılması için yoğun girişimlere başladı ve bunda belli somut adımlar atıldı. Merkezi Cenevre'de bulunan 6 uluslararası sendika kuruluşu da "arabuluculuk" için temsilcilerini Seul'e gönderdi vb. Emperyalist odaklar saldırılara karşı bir görünüm sergilemeye dikkat ediyorlar. Böylece hem kendi işçi sınıfına "bizden daha kötüsü var" mesajı vermeye ve hem de çözücü-müdahale edici bir kurtarıcı olarak görünmeyi hedeflemektedir. Oysa ki G. Kore'yi OECD üyeliğine kabul edebilmek için şart koşulan sihirli kelime "globalleşme" bugün dünya çapındaki "neo-liberal" taarruzun bu ülkeye yansısıdır.

Geçtiğimiz yıl işçi eylemliliklerinin yanısıra özellikle militan öğrenci eylemleriyle çalkalanan G.Kore, yılın son günlerinde tarihinin en geniş ve etkin işçi eylemlilikleriyle sarsıldı. Eylemlilikler Ocak ayının ilk haftasında da sürdü. Ocak ayının ortasında ise süresiz bir genel grev hedeflenmiş bulunuyor.

Güney Kore'deki grev dalgası, 26 Aralık'ta, hükümetteki Yeni Kore Partisi milletvekillerinin sabahın erken saatlerinde, muhalefetin katılmadığı bir gizli oturumda, tam 7 dakika içinde 15 saldırı yarasını meclisten geçirmesiyle başladı. Bu yasalar geçtiğimiz yılın Haziran ayında özellikle otomobil ve tersane işçilerinin militan ve kararlı eylemlilikleri sonucu kazanılan hakları geri almakla kalmıyor. Yanısıra tüm işçi sınıfı ve emekçiler için son derece kapsamlı ve ağır bir saldırı anlamına geliyor.

Saldırı paketine göre Mart ayından itibaren geçerli olmak üzere askeri cunta dönemindeki çalışma koşullarına geri dönülecek. O dönemde mevcut olan iş güvencesi ise tamamen ortadan kaldırılacak. Haftalık çalışma süresi 56 saate çıkarılacak. Toplusözleşme ve hatta işletme bazında iş sözleşmeleri ya tam kaldırılacak, ya da göstermelik hale gelecek.

Meclisten geçirilen bu yeni çalışma yasası kapitalist patronlara ise sonsuz haklar tanıyor. Öyle ki, "ekonomik sıkıntı", "dünya pazarındaki rekabet güclüğü" vb. gerekçeler, Kore sermayedarlarının toplu işçi çıkarmaları için yeterli sebepler sayılacak. Grev kırıncılığı ise yasallaştırılıyor. İsteyen kapitalist "ülke menfaati"ne olan bir sipariş göstermesi durumunda, grev ilan edilen işletmede grev kırıcıları çalıştırabilecek. Ücret ayarlamaları, esnek çalışma,

sosyal hak uygulamaları vb. ülke ekonomisinin, yani sermayenin çıkarları doğrultusunda düzenlenecek. Mesai ödentileri kesilecek. 1996'daki işçi eylemlerinde kazanılmış bir hak haline gelen illegal sendikaların bu yıl yasal olarak tanınması yine sudan gerekçelerle 3-5 yıl ertelenmektedir. Buna göre sadece uzlaşma ve devlet yanlısı FKTU sendikası legal kalmaktadır.

Saldırı örgütlenme hakkının budanmasıyla da sınırlı kalmıyor. Kuzey Kore denizaltısının Güney Kore sahillerinde bulunması üzerinden yükseltelen "Kuzey Kore ajanlarının tehditi ve komünizm tehlikesi", "ülkenin bütünlüğü" demagojisi ile güvenlik güçlerine ve gizli servis elemanlarına sınırsız yetkiler ve son derece geniş bir harekât alanı tanıyan kirli bir yasa da meclisten geçirilmiş bulunuyor. Hiç kuşku yok ki, bu yasayla sınıfın daha da yükselecek mücadelesinin bastırılması hedeflenmektedir. Hükümetteki Yeni Kore Partisi milletvekillerinin sözleri bu konuda herhangi bir yorumu gereksiz kılmaktadır: "Bir avuç bölücü komünist öğrenciye zamanında gereken cevabın verilmesini engelleyen muhalefet, şimdi en ufak bir anlaşmazlıkta sokaklara yayılan ve ülke geleceğini hayati önemde tehdit eden olayların sorumlusudur. Ülke menfaatleri muhalefeti dinlememeyi, tavizsiz ve kararlı bir politikayı kaçınılmaz kıyor."

Fakat Güney Kore işçi sınıfı eylemleriyle saldırılara kolayca boyun eğmeyeceğini ortaya koymuş bulunuyor. Son yıllarda demokratikleşme, yolsuzlukların teşhiri, yaşam koşulları, öğrenim koşulları, çalışma yasaları için sık sık zaptedilen sokaklar bu kez işçiler ile dolup taşı, militan gösterilerin mekanı olmayı

sürdü. Aynı gün ilan edilen eyleme 380 bin işçi katıldı. 1 Ocak'a kadar devam eden eylemlere toplam 5.500 işletmeden katılım sağlandı. 150 fabrikada üretim tamamen durduruldu. Bunlar arasında ülkenin stratejik öneme sahip tekstil, metal, elektronik ve otomobil işletmelerinin yanısıra, dünyanın en büyük tersanesi Hyundai de dahil beş büyük tersane bulunmaktadır.

Bugün dünyanın altıncı büyük otomobil sanayisi ciddi bir kriz ile karşı karşıyadır. Başta Hyundai, Kia, Aisa ve Samyong'da 60 bin işçi genel greve katıldı. Grevler ve gösteriler başkent Seul'le sınırlı kalmadı, büyük sanayi kentlerine de yayıldı. Taejon, Kvangju ve Ulsan'da militan eylemlilikler yükseldi. Bunların arasında en önemlisi, 28 Aralık'ta Seul'de, hükümetteki Yeni Kore Partisi binası önünde 25 bin işçi tarafından gerçekleştirilen gösteriydi. 8 bin kişilik polis gücünün engelleme çabalarına rağmen düzenlenen gösteri, kolluk kuvvetlerinin şehir merkezine doğru yürüyüşe geçmek isteyen kitleye saldırmasıyla çatışmaya dönüştü. Saatlerce süren sokak çatışmalarında birçok işçi ve polis yaralandı. 12 işçinin gözaltına alınması ülkenin dört bir yanında yeni protesto ve çatışmalara yol açtı. Bunun üzerine hükümet işçileri serbest bırakmak zorunda kaldı.

Tırmanarak süren eylemler tüm toplumda büyük bir yankı yarattı. Önce öğrenci konfederasyonları işçilerin haklı eylemliliklerine aktif bir dayanışma örgütleyeceklerini açıkladılar. Ardından devlet kuruluşlarında destek, dayanışma ve greve katılım

örgütlendi. Seul'ün 14 büyük hastanesi, toplu taşıma sektörü ve belediyede iş durduruldu. Gaz, elektrik ve telekomünikasyon sektöründe ise uyarı grevleri yapıldı ve yasaları geri çekilmemesi durumunda ülke çapında genel greve gidileceği ilan edildi. İşçiler, yeni çalışma yasalarının derhal geri çekilmesini, Devlet Başkanı Kim Young Sam'in ve hükümetin istifasını, serbest örgütlenme hakkı, maaş zammı, demokratikleşme çerçevesinde anayasanın değiştirilmesini ve yeni ülke güvenliği yasasının iptalini talep ediyorlar.

Sendikalar ise farklı farklı misyonlar yüklenmiş durumdadır. Yasal ve uzlaşmacı FKTU (Kore Sendikalar Birliği) 1,2 milyon üye ile en büyük organizasyon durumunda. İlegal bir sendika durumunda olan KCTU'nun (Kore Sendikalar Konfederasyonu) ise 500 bin üyesi var. KCTU'nun aldığı bir haftalık grev kararı FKTU tabanında da etkili oldu. FKTU, tabanın yoğun basıncı ve KCTU'ye kayış eğilimi nedeniyle bu karara uymak zorunda kaldı. Fakat hazırlık gerekçesiyle 11 Ocak'a kadar greve son verdi. KCTU ise 200 bine yakın işçiyle grevi sürdürüyor. FKTU, eylemi, Devlet Başkanı Sam'in meclisten geçen yasayı imzalamasını engellemek ekseninde ele alıyor. KCTU ise kararlı bir mücadeleye tüm taleplerin kazanılmasının hedeflenmesi gerektiğini, FKTU'ya mensup işçilerin de katılımıyla zaferin mümkün olacağını savunuyor.

Hükümet olağanüstü kriz masasında aldığı kararlarla bu farklılığı derinleştirmek çabasında. Sert ve tavizsiz bir görünüm çizmeye özen gösteriyor. Eylemlerin yasadışı olduğunu ve gerektiğinde şiddet kullanacağını ilan etti. Çeşitli bölgelerde yüze yakın sendikacı savcılıktan çağrıldı. KTCU yöneticilerinin hiçbir üyesinin savcılık çağrısına yanıt vermeyeceğini bildirmesine karşılık FKTU bu konudaki sessizliğini sürdürüyor.

12 Aralık'ta resmen OECD üyesi olan Güney Kore uzun bir süredir kapitalist dünyanın "medarı iftihar"ı durumundaydı. 1950'lerin ortasından itibaren özellikle ABD emperyalizmi ülkeyi askeri ve ekonomik denetimine aldı. Ucuz emek cenneti Güney Kore'ye hatırı sayılır bir sermaye aktarımı gerçekleşti. Kapitalist gelişmeye paralel olarak başta Japonya olmak üzere birçok ülke buraya üretim araçlarını kaydırmaya başladı. Güney Kore kısa bir sürede gelişmiş bir sanayi ülkesi görünümünü aldı. Özellikle Türkiye gibi azgelişmiş ülkelerde "Kore mucizesi" olarak örnek gösterilen bu model, geri ülkelerin de "doğru formülü" uygulaması durumunda sanayi devi haline gelebileceği yanılması

yaratmaya hizmet ediyordu. Gerçekte ise despotik, anti-demokratik bir rejim altında işçi sınıfının azami sömürüsü anlamına geliyordu. Güney Kore'nin dünyanın 9. büyük sanayi ülkesi haline gelmesi, işçi sınıfının acımasızca sömürülmesi sayesinde mümkün olabilmektedir. Bugün Güney Kore sermayesinin işçi sınıfına daha azgın sömürü koşulları altında tutmayı vaatmeninin ötesinde sunabileceği hiçbir şey yoktur. OECD üyeliğinin ön koşullarından biri çalışma yasasının değiştirilmesi olmuştur ve bunun gerekleri yerine getirilmektedir.

Güney Kore hükümeti; geçtiğimiz yıllarda kamuoyuna yansıyan yolsuzluk skandalları sonucunda devlete ve kendisine karşı gelişen güvensizliği, eski başbakan, bakan ve birkaç bürokrati kurban etse de, kıramadı. Hükümetteki yerini koruyabilmeyi ancak askeri cunta rejimini aratacak bir baskıcı yönetimle sağlayabileceğini düşünüyor. Bunun "meşru" zeminini "Kuzey Kore tehlikesi", "ülkenin bölünmez bütünlüğü" ve "ekonomik kriz" demagogleriyle hazırlamaya çalışıyor. OECD üyeliğini kurtuluş ve toplumsal refahın güvencesi sayan Güney Kore sermayesi, bu sayede % 10'lardan % 6'lara düşen büyüme oranının yeniden yükseltilebileceğini vaat ediyor. Fakat öte yandan da üretimini Malezya ve Endonezya'ya kaydırıyor. OECD üyeliğinin ön koşulu olan dayatmalar işsizliği kısa sürede ciddi boyutlara sıçratacak. Zenginler Klubü'ne üyelik G. Kore sermayesinin işçi sınıfı üzerinde tam bir tahakkümünü gerektiriyor. Emperyalist odaklar Güney Kore sermayesinin yeni saldırılarına tam destek sunuyorlar.

Önümüzdeki süreçte gelişmeleri G. Kore işçi sınıfının mücadelesi belirleyecek. Son yıllardaki militan çatışmalar mücadeleciler bir direniş geleneği yaratmış bulunuyor. G. Kore işçi sınıfı militanlığını ve kararlılığını sürdürdüğü koşullarda, mücadele politik bir mecraya sıçrayacak. Bu saldırılara göğüs germek ve geri püskürtmek de ancak bu sayede mümkün olabilecek.

Dünyada "Yeni Düzen" ve Ortadoğu

BOLIVYA İŞÇİ SINIFI 10 ŞEHİT VERDİ

Bolivya'da geçtiğimiz günlerde maden işçileri ile sermayenin kolluk kuvvetleri arasında bir haftaya yayılan çetin çatışmalar yaşandı. Çatışmalar sonucu 10 maden işçisi katledildi, birçok işçi ağır yaralandı.

Bolivya hükümeti özelleştirme saldırısı kapsamında, başkent La Paz'ın güney-doğusunda bulunan altın ocaklarını Kanadalı tekelere yok pahasına devretme kararı aldı. Bu karar maden işçilerinin toplu tensikat ve sosyal hak gaspı ile yüzyüze kalmaları anlamına geliyordu. Zaten sefalet ücretine talim eden ve son derece ağır çalışma koşulları altında sömürülen işçilerin açlığa terk edilmesi büyük bir tepkiyle karşılandı. Bolivya'lı maden işçileri bu saldırıya karşı direniş bayrağını yükselttiler.

Büyük bir kararlılıkla sürdürülen direniş militan boyutlara sıçradı. İşçiler iki altın ocağını işgal ettiler. Talepleri kabul edilinceye kadar kararlılıklarını sürdüreceklerini ilan ettiler.

Eylem ülke genelinde büyük bir yankı uyandırdı. Maden işçilerine en anlamlı destek Bolivya köylülerinin örgütlediği aktif dayanışma ile sağlandı. Köşeye sıkışan hükümet direnişi kaba kuvvetle bastırma yoluna gitti. Madenleri büyük bir vahşetle basan kolluk kuvvetleri direnen işçilere ateş açtı. 10 maden işçisi şehit düştü. Çatışmalar günlerce devam etti. Bolivya hükümeti, köylülerin de desteği ile, çatışmaların devam etmesi yüzünden bölgeden dışarıya haber sızdırmamak için büyük bir çaba harcıyor.

Ukrayna'da Militan Grevler Yayılıyor

Ukrayna'nın doğusundaki Doneç ve Lugansk bölgelerinde bulunan kömür havzalarında çalışan maden işçileri, geçtiğimiz günlerde, ödenmemiş ücretlerini alabilmek için bazı ocakları işgal etmişlerdi. İşçilerin temel talebi birikmiş bulunan 930 milyon DM (1,2 milyar Griwnas) tutarındaki alacaklarının ödenmesidir. Geçtiğimiz kış ve özellikle yaz aylarında aynı talepler doğrultusunda yapılan grevlerden sonuç alamayan işçiler yeniden eyleme geçtiler. Yeniden eylem kararı alınmasında Rus sınıf

kardeşlerinin başarı ile sonuçlanan direnişinin moral etkisinin önemli bir payı var.

İşçiler eylemlerini, 27 Aralık tarihinde, alınan ortak karar doğrultusunda 25 Ocak'ta süresiz greve dönüştürdüler. Eyleme katılan işçi sayısı 50 bin civarında. Boş vaatlerle direnişi kırmak için bölgeye gelen Başbakan Leonid Kutşam, Doneç havzasında işçiler tarafından yuhalandı. Ukraynalı maden işçilerinin grevi yayılarak devam ediyor.

İsrail kamu emekçileri genel grev silahını kullandı

Geçtiğimiz ayın sonunda İsrail kamu çalışanları "saldırı paketi"ne karşı başkent Tel-Aviv'de bir dizi protesto eylemi gerçekleştirdiler. Bunun üzerine hükümet eylemlerin yasadışı olduğunu ve gerekirse şiddet kullanarak bastıracağını ilan etti. Fakat kamu çalışanları geri adım atmadılar. Bunun üzerine, eylemlilik sürecinin geciktirilmeksizin bir genel greve sıçratılması gerektiğini söyleyen Histadrut Sendikası'nın yöneticilerinden Şlomo Şani gözaltına alındı. İsrail kamu çalışanları verilen gözdağına aldırılmayarak Ş. Şami'nin

gözaltına alınmasının hemen ardından genel grev ilan ettiler. İsrail işçi ve emekçileri saldırı paketinin geri çekilmesini ve sendika yöneticisi Ş. Şami'nin derhal serbest bırakılmasını talep ediyorlar.

Onbinlerce işçiyi kapsayan genel grev Tel-Aviv'deki hayatı felç etti. Toplu taşıma araçları çalışmadı, yurtiçi ve yurtdışı uçuşlarının hiçbirini gerçekleştirilemedi. Su, elektrik, telefon, sağlık hizmetleri acil durumlar haricinde durduruldu. Liman işletmeleri ve telekomünikasyon sektöründe de destek grevleri örgütlendi.

Avrupa'da Cumartesi anneleriyle dayanışma eylemleri yayılıyor!

Stuttgart:

Avrupa'nın çeşitli kentlerinde Cumartesi anneleriyle dayanışma eylemleri yayılıyor. Stuttgart'da gözaltında kayıplara karşı ikinci eylem 4 Ocak'ta yapıldı.

Soğuk hava koşullarına rağmen ellerinde kırmızı karanfilleri, mumları ve boyunlarına asılı gözaltında kayıp fotoğraflarıyla çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 100 civarında insan Stuttgart'ın merkezindeydi. Eyleme konuşmacı olarak kayıp anası Hatice Toraman katıldı. Okunan şiirler ve atılan sloganlar eyleme ayrı bir renk kattı. Ayrıca biri Türkçe (Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutuklu yakınıyız), diğeri Almanca (Çocukları Türkiye'de ve Kürdistan'da gözaltında kaybedilen Cumartesi Annelerini destekliyoruz) pankartları taşındı. Alanda Türkçe ve Almanca hazırlanan bildiriler dağıtıldı.

Eyleme Kızıl Bayrak, Alinteri, Özgür-Atılım, Partizan Sesi okurları ve ÖDP, YAJK'li demokrat ve devrimciler katıldı.

Hollanda:

Hollanda'nın Lahey şehrinde, 7 Aralık'ta, Uluslararası Adalet Divanı binasının önünde Cumartesi Anneleriyle dayanışma eylemi gerçekleştirilmiştir. Yaklaşık olarak elli kişiyle gerçekleşen eyleme Türkiye'den bir Cumartesi annesinin de katılması ayrı bir anlam taşımıştır.

Her ayın ilk Cumartesi günü süreklileştirilecek olan bu eylemin organizasyonu Hollanda'daki tüm demokratik kurum ve kuruluşlara açık olan bir platform aracılığıyla gerçekleştirilmektedir. Şu an için işçi ve emekçilerden henüz istenilen desteği görmeyen dayanışma eyleminin ana kitlesini gençler oluşturmaktadır. Oysa Türkiye'den gelen ananın da vurguladığı gibi, kendi ana-babalarımızı bu eyleme katabilmenin özel bir önemi var. Diğer bir temel eksiklik, gazeteciler dışında Hollanda'lıları bu eyleme katamayışımızdır. Zaman kaybetmeden en geniş çevrelere ulaşmamız gerekiyor. Eylemin Hollanda televizyonunda yayınlanmış olduğu olanağından da yararlanarak, Hollanda kamuoyunun, işçi ve emekçilerin dikkatini Türkiye'deki siyasi kayıp ve cinayetler sorununa çekmek, faşist sermaye rejimine karşı desteklerini almak için harekete geçmeliyiz.

Avrupa'dan Kızıl Bayrak Okurları

Tupac Amaru gerillalarının Japonya elçiliği işgali sürüyor... Latin-Amerika'da İsyan Geleneğinin Kökü Kazınamıyor!

gücünü uyguladığı ultra-liberal ekonomik politikayı ayrıca tasvir etmeye gerek yoktur. Onun benzer versiyonları dünyanın her yerinde şu veya bu biçimler altında yürürlüktedir. Peru'da uygulanan sadece ultra-liberalizmin en kaba, en vahşi bir versiyonudur.

8 Ağustos 1990 günü "Fujişok" adı altında yürürlüğe konan bu kemer sıkma politikası, ticaretin önündeki engellerin kaldırılmasını, toprakların özelleştirilmesini, banka sisteminde değişikliği, kamu iktisadi teşekküllerinin satılmasını, fiyatların serbest bırakılmasını vb. öngörüyordu. Fujimori versiyonu ultra-liberalizm IMF ve Dünya Bankasının denetiminde 70'den fazla ülkeye dayatılan ekonomik politikaların en katınsını temsil etmektedir. Bu politikanın bir zamanlar Arjantin'de General Videla'nın, Şili'de General Pinochet'nin uyguladıklarından kat be kat daha katı olduğunu da belirtmek gerekir. Örneğin "Fujişok" açıklanmasından sonra devlet başkanının imzaladığı bir kararname sonucu akaryakıt fiyatları tek çırpıda %2968, ekme fiyatları ise %1150 oranında arttırıldı. Sadece 1992 yılında ansızın 100 binden fazla memurun ve 47 bin işçinin işine son verildi.

Bu politikanın yarattığı toplumsal tahribatlara ilişkin verilecek birkaç rakam gerçeği tüm çıplaklığıyla göstermeye yetecek güçtedir. 1992 yılı verilerine göre kolera hastalığının tedavisinin günlük tutarı yaklaşık 100 dolar iken, aylık asgari maaş 50 dolar civarındadır. 22 milyon nüfusun 15 milyonu dehşet verici sefalet koşullarında yaşamaktadır. Çalışabilir durumda olan her 10 Perulu emekçinin 9'u işsizdir. 3 milyon çocuk salt karın tokluğuna çalışmaktadırlar. Ve her gün 200 çocuk beslenme yetersizliğinden ötürü ölmektedir.

Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin Lima'daki eylemi ile kapitalist düzenin suratına çarptığı Peru gerçeği en kaba hatları ile budur. Anti-kapitalist mücadelenin dünyanın aşağı yukarı her yerinde farklı biçimler altında yeniden filizlenmeye başladığı bir dönemde patlak veren bu eylem, tıpkı 1 Ocak 1995'deki Zapatist eylem gibi emekçi kitleler nezdinde büyük bir sempati toplamaktadır. Ancak, burjuva medya Zapatist eyleme karşı takındığı tavrı tekrar etmemeye dikkat etmektedir. Eylemin içeriğini fazla kurcalamamaya, tartışma konusu etmemeye özen göstermektedir. İlk bir kaç gün eylemi manşetten veren, Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin taleplerini yorumsuz yansıtan medya, çok kısa sürede tavrı değiştirip olayı

sıradan bir polisiye vakası düzeyine indirdi. Eylemle ilgili gelişmeleri haber hiyerarşisinin son sırasına koyarak geçiştirmektedir.

Anti-kapitalist mücadelenin canlılık kazandığı bir dönemde burjuva medyanın uyguladığı bu sansürün nedenini anlamak hiç de zor değildir.

Birincisi, Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin talepleri emekçi kitlelerin pasif de olsa desteğini ve sempatisini kazanmıştır. Bu eylem sadece Fujimori rejiminin ultra-liberal ekonomik politikasını hedeflemiyor. Ucu gidip dünyada aynı ekonomik politikayı savunan ve uygulayan herkese dayanıyor. Dolayısıyla, her hükümet kendisini Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin taleplerine muhatap hissediyor.

İkincisi, ekonomik mucize diye lanse edilen, övüle övüle göğe çıkartılan ve hatta geri kalmış ülkelere salık verilecek kadar abartılan Fujimori modelinin gerçek yüzü cesur bir devrimci eylemle ortaya serilmiş, teşhir masasına yatırılmış bulunuyor. Kimse böylesine gözü pek bir eylemle teşhir edilen bir gerçeğin tersini iddia etmeye, göreceleştirmeye cesaret edememektedir. Sonuç olarak birkaç yıldır kutsanan Fujimori modeli bu günlerde sahipsiz kalmış bulunuyor.

Bu sansür politikasına dayanak yapılan üçüncü faktör ise, bu eylemin Latin Amerika kıtasında devrimci hareketin kökünün kazındığına ilişkin yanılmama indirildiği darbedir. Bilindiği gibi Fujimori rejimi bu alanda da düne kadar ideal bir örnek oluşturmaktaydı. Peru'da gerilla hareketinin sonu ha geldi ha gelecek deniliyordu. Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin adı bile duyulmuyordu. Projektörler hep Başkan Gonzalo'ya doğrultuluyor, onun esir düşmesi sonun başlangıcı sayılıyordu. Burjuva medya ve sözcüleri tükürdüğünü yalamak, Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin Lima'da parlamento binasını işgal etmeye yeltenecek kadar kararlı ve örgütlü bir güç olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyor. Fujimori rejiminin bu alanda da iddia edildiği kadar başarılı olmadığı kendiliğinden tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış bulunuyor.

Eylem nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Fujimori rejimi ve uyguladığı politika ağır bir yara almış bulunuyor. Eylem Peru emekçileri ve halkının yanısıra komşu ülke halkları üzerinde güçlü ve olumlu bir etki yaratmıştır. Dahası, kıtada devrimci mücadele bayrağını taşımakta direnen devrimcilere moral ve cesaret vermiştir.

18 Aralık 1996 günü Peru'nun başkenti Lima'da Japonya elçiliğini basan MRTA (Tupac Amaru Devrimci Hareketi) gerillalarının eylemi uluslararası kamuoyunda bir tokat gibi yankılandı. 1995 yılı başında Meksika'nın Chiapas eyaletinde Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun başlattığı devrimci ayaklanma uluslararası düzeyde benzer bir yankı yaratmıştı. Farklı yöntem ve içeriklere sahip olsalar da, bu büyük ölçekli eylemler her şeyden önce bu kıtada, yaygın iddiaların tam tersine, devrimci mücadele ve isyan geleneğinin kökünün kazınmadığını ispatlamaktadır.

Salvador'da, Guatemala'da ve benzeri Latin Amerika ülkelerinde bazı devrimci gerilla gruplarının mücadeleyi tatil ettikleri, silahları bıraktıkları ve sivil toplum örgütlerine dönüşerek kurulu düzene entegre olma yoluna girdikleri bir gerçektir. Bu entegrasyon sürecinin ilk günlerinde, örneğin Salvador'da bazı eski gerilla komutanlarının sokaklarda düzenin kolluk kuvvetlerince katledildikleri de bir gerçektir. Kıtanın birçok ülkesinde, ABD'li özel savaş uzmanlarının doğrudan katılımıyla ve değişik isimler altında yalnız devrimcilere karşı değil, istisnasız tüm düzen aleyhtarlarına yönelik sürdürülen süre avı olanca şiddeti ile devam etmektedir. Bu politikalar sonucu elde edilen bazı sembolik mevziler (ki akla gelen ilk örnek Peru'da Abimael Guzman'ın Eylül 1992'de yakalanması oluyor), karşı devrim cephesinin Latin Amerika kıtasında nihai zaferini ilan etmeye götürdü. Bu erken zafer çılgınlığının dünya kamuoyunda hak etmediği yankıyı bulmasında uluslararası devrimci hareketin zayıflığının da kuşkusuz önemli bir payı vardır.

1995 yılının ilk gününde Meksika'nın Chiapas dağlarında patlak veren modern devrimci köylü ayaklanması uluslararası karşı-devrim cephesinin bu erken zafer çılgınlığına

hatırı sayılır bir gölge düşürdü. Eylemin salt herşeyini kaybetmiş Kızılderili köylülerin son çırpınışı olmadığı, ezilen ve sömürülen diğer tüm sınıf ve katmanların istemleri ile kesişen bir hareket olduğu hemen anlaşıldı. Ve bu nedenden ötürüdür ki, Zapatistlerin eylemi uluslararası düzeyde emekçi kitleler nezdinde bu kadar büyük bir yankı buldu, sempati gördü ve destek topladı.

Ancak, Zapatist hareket bazı kesimlerden aldığı desteğin faturasını bugün ödemektedir. Sırf Kızılderili köylülerini egzotik buldukları için Zapatistlerin eylemini sahiplenen Avrupalı solcu entellektüeller EZLN'in devrimci mücadeleden uzaklaşarak ehlileşmeye yönelmesinde küçümsenmeyecek bir rol oynadılar. Etkinlik alanını genişletmek, taleplerini ve haklı mücadelesini Chiapas dağlarının ötesine, dünyaya duyurmak adına Zapatist hareketin geliştirdiği ilişki ağı, onu, en azından önderlik düzeyinde, kapsamlı bir ruhsuzlaşma sürecine sokmuş bulunuyor.

Karşı-devrim cephesinin Latin Amerika'da erken ilan ettiği nihai zaferine ikinci büyük darbe 18 Aralık 1996 günü Peru'nun başkenti Lima'da yaşandı.

Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin Lima'daki eylemi ile Chiapas Kızılderili köylülerin isyanı sırasında öne sürülen talepler arasında simetrik bir benzerlik mevcuttur. EZLN'in Chiapas'da 1 Ocak 1995 günü başlattığı ayaklanmanın ana şiarını, ABD tekellerinin Meksika'nın tüm zenginliklerine elkoymasını öngören NAFTA anlaşmasının uygulanmasına karşı mücadele çağrısı oluşturmaktaydı. Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin eyleminin merkezinde de benzer bir şiar (Fujimori hükümetinin ultra-liberal ekonomik politikasını teşhir ve ona karşı mücadele çağrısı) durmaktadır.

Fujimori hükümetinin her geçen gün dozunu arttırarak süngünün

Hollanda devletinin ikiyüzlülüğü protesto edildi!

"Sisonlara politik iltica hakkı tanınsın!"

Joma Sison, Filipinler Komünist Partisi kurucularından biridir. Marcos rejimi sırasında dokuz sene zindanlarda tutulmuş, işkenceler görmüştür. Sison'un eşi Julietta da tutsak edilmiştir. Filipinler'de gelişen kitle mücadelesi askeri faşist rejimin tepesindeki kukla Marcos hükümetini düşürünce, 1986 yılında tutsaklıkları sona ermiştir. Ancak bu özgürlüklerinin ve can güvenliklerinin sağlandığı anlamına gelmiyordu. Sayısız defa ölüm mangaları tarafından ölüme tehdit edilmeleri bile buna yeterli kanıttır. Nitekim 1987 yılında Sisonlar Hollanda'ya politik iltica talebinde bulundular. Talebin incelenmesi sekiz yıldır hala bir çözüme kavuşturulmamıştır.

Devletin bu tavrını protesto etmek için 10 Aralık'ta insan hakları gününde bir yürüyüş ve miting düzenlenmiştir. Yürüyüşe yüzden fazla Hollandalı, Filipinli, Endonezyalı, Kürt, Türk, Timorlu.. her ulustan insan katıldı. Hollanda meclisi önünde mitinge dönüşen yürüyüşte sloganlar atıldı, şarkılar söylendi ve konuşmalar yapıldı. Japonya, Filipinler, ABD, Avustralya vb. gibi ülkelerde Sison'un iltica talebini desteklemek amacıyla toplanan 100 binin üzerinde imza, milletvekilleri aracılığıyla Hollanda meclisine sunuldu. Yine aynı gün birçok ülkenin Hollanda elçilikleri önünde ülkenin iltica politikasını kinayan protesto gösterileri düzenlendi.

Joma Sison'un iltica talebinin meşruluğu bir üst mahkeme olan "Raad van State" tarafından onaylanmaktadır. Ancak buna rağmen Hollanda Adalet Bakanlığı Sison'ları sınır dışı etmek doğrultusunda kararlar almaktan geri durmamaktadır. En son 4 Haziran 1996 tarihinde sınırdışı edilme kararı açıklanmıştır. Ne var ki, ulusal ve uluslararası düzeylerde ilerici ve devrimci kamuoyunun basıncı sonucunda bakanlık geri adım atmak zorunda kalmıştır. Sison'un politik ilticacı olduğu kabul edildi ve Filipinler'e geri gönderilmesinin sözkonusu olamayacağı ifade edildi. Oysa Hollanda devleti büyük bir ikiyüzlülük ve arsızlıkla Sisonların Hollanda'yı

terketmesini istemektedir. Bakanlık bürokratları tarafından nereye gönderilebilecekleri hakkında bir inceleme bile yapılmıştır.

Joma Sison Filipinler'de en tanınmış muhalefet politikacılarından biridir. Filipinler halkının faşist Ramos rejiminden ve emperyalist boyunduruktan kurtulabilmesi için çalışmaktadır. Filipinler devletiyle Demokratik Cephe (NDFP) arasında yapılan görüşmelerde, cephenin en önde gelen danışmanlarından biridir. Tam da bu sebeplerden dolayı, ABD basıncı altındaki Hollanda sermayesi iltica talebine sıcak bakmamaktadır. Nitekim bunu yerli sermaye sözcüleri açıkça ifade etmektedir. İltica talebinin kabul edilmesinin ülkenin ABD ve Filipinler'le olan ilişkilerini zedeleyebileceği nedeniyle talebin geri çevrildiği ortaya konmaktadır. Diğer yandan Hollanda sermayesi, ABD ve Japonya'dan sonra Filipinler'deki üçüncü büyük yatırımcıdır. Ülkede çalışanların hemen hiç bir sosyal hakka sahip olmaması, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, esnek çalışma biçimleri... tüm bunlar emperyalistlere devasa karlar sağlamaktadır. Sison'un kendilerine teslim edilmesini talep eden, para vaadiyle özgür bir insanın kaçırılması çığırkanlığını yapan Ramos rejimiyle ilişkilerin gerginleşmesinden kaçınılmasının temel bir nedeni budur.

Oysa, bugün Hollanda dünyanın değişik bölgelerine sözde insan haklarını korumak için seferler düzenliyor. Görünüşte demokrasi şampiyonu ve havarisi kesiliyor. Gerçek ise emperyalizmin hiç bir yerde insan haklarını ve siyasi özgürlükleri savunmadığı, aksine bunun önündeki en büyük engel olduğudur.

Devrimci kimliğinde ısrar edenlerin iltica taleplerini özellikle reddeden Hollanda hükümetinin burjuva sınıf kimliği ve çıkarları çerçevesinde hareket ettiği açıktır. Tam da bu nedenle Sisonların politik iltica hakkını savunmak, tüm ilerici, devrimci kamuoyunun ve uluslararası proletaryanın bir görevidir.

Sisonlara İltica Hakkı Tanınsın!
Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!
Kızıl Bayrak / Hollanda

Karl ve Rosa Berlin'de Coşkuyla Anıldı! Anıları barbarlığa karşı bir savaş çağrısıdır

Almanya proletaryasının iki yiğit önderi Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg katledilişlerinin 78. yıldönümünde büyük bir coşkuyla anıldı.

Berlin'in ana caddelerinden yürüyen 10.000 kişilik kitle, kızıl bayraklar, sosyalizm ve devrim propagandasını içeren pankartlar taşıdı. Berlin sokaklarını sloganlarıyla çınlatan kitle, yürüyüş boyunca, cadde kenarlarından, balkonlardan halk tarafından alkışlandı ve büyük bir coşkuyla karşılandı. Geçtiğimiz yıllara nazaran yürüyüşe katılan kitlenin büyük bir bölümünü gençlerin oluşturması dikkat çekiciydi. Almanya'nın çeşitli devrimci anti-faşist ve sol güçlerinin yanı sıra, Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütler de yürüyüşte yerlerini aldılar.

Yürüyüş; Karl, Rosa ve diğer Almanyalı

komünist ve devrimci önderlerin anıt mezarında son buldu. Bütün bir gün boyunca devam eden anma etkinliğine yaklaşık yüz bin kişi katıldı.

Yürüyüş kolu anıttan ayrılmaya başladıktan sonra, alanda ve yol boyunca biriken kitle onbinleri buluyordu. Sosyalizm ve devrim idealinin giderek büyük bir coşkuyla canlı tutulduğu eylemde; sermaye düzenine karşı haykırılan öfke ve enternasyonal sloganlar eylemin ruhunu en iyi şekilde yansıtıyordu.

EKİM'ci Komünistler yürüyüşe Almanca "Karl ve Rosa Mücadelemizde Yaşıyor!" yazılı bir pankart altında katıldılar. Çok sayıda Türkçe ve Almanca bildiriye etkin bir tarzda dağıtılar.

Kızıl Bayrak / Berlin

Anılan Barbarlığa Karşı Bir Savaş Çağrısıdır!

Bugün Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u anmak özel bir anlam taşıyor. Bu önem, anlamını salt bu iki yiğit devrimciyi her yıl büyük birer tarihsel kişilik olarak hatırlamakta bulmuyor. Zira bunu 15 Ocak 1919'da alçakça katledilmelerinden sorumlu sosyal-demokratlar dahi büyük bir ikiyüzlülükle yapmaktadır.

Sosyal-demokrasi, proletaryanın devrim mücadelesine sırt çevirip sermayeden yana taraf tutmasına götürülen emperyalist paylaşım savaşımını desteklemekle kalmamış, Alman devriminin durdurulmasının da baş aktörlüğüne soyunmuştur. Büyük devrimci Karl ve Rosa'nın yanı sıra binlerce devrimci işçinin katli, Alman devriminin bastırılması ve Hitler faşizminin yükselmesi bunun tarihsel faturası olmuştur.

Bugün asıl yakıcı olan Rosa ve Karl'ın temsil ettiği davaya sahip çıkmaktır! Proletaryanın sermayeye karşı yürüttüğü iktidar mücadelesine, ücretli kölelik sistemi kapitalizme karşı sosyalizm saflarına atılmaktır Karl ve Rosa'ya sahip çıkmak.

Dünya sermayesi, özellikle Doğu Bloku'nun revizyonist iktidarlarının yıkılışıyla topyekün bir saldırı kampanyası başlattı. Bu kirli karşı devrimci propaganda, sosyalizmin nihai çöküşü ile kapitalizmin sonsuz zaferi yalanını beyinlere kazımaya yönelikti. Güncel durum bunun ne kadar iğrenç bir yalan olduğunu tüm açıklığıyla sergilemektedir. Kapitalist dünya sisteminin yapısal bunalımı giderek derinleşmektedir. Sömürü ve baskılar görülmemiş boyutlardadır. Yapısal krizin yükleri büyük oranda bağımlı ve geri kalmış ülkelerin işçi sınıflarına yüklenmektedir. Ancak bu da yeterli olmamakta, gelişmiş kapitalist ülkelerde her geçen gün işçi sınıfına dönük saldırılar boyutlanmaktadır. Egemen sermaye iktidarıları çetin sınıf mücadeleleri sonucunda kazanılmış hakları bir çırpıda gasp etmektedir. Yığınsal işsizlik, ücret kısıntıları, sosyal güvenliğin büyük ölçüde budanması, örgütsüzlük bu politikanın başlıca sonuçlarıdır. Kapitalizmin dizginsiz kar hırısı, sömürünün dünya çapında dayanılmaz boyutlara gelmesini koşullandırmış bulunmaktadır.

Pazar paylaşım dalaşları uğruna dünyanın dört bir tarafında kirli savaşlar yürütülmektedir. Milyonlarca insan sermayenin kar güdüsünü hayatları ile ödüyor. İşte Ruanda, Zaire, Balkanlar, Çeçenistan, Ortadoğu, Uzakdoğu... Emperyalist güçler haklı ve meşru ulusal kurtuluş mücadelelerinin (başta Kürdistan olmak üzere) kirli savaş ve katliam politikalarıyla bastırılmasını dolaysız bir tarzda desteklemektedir. Bu savaşların akılhocalığını yaptıkları gibi, silah ticareti yoluyla da karlarına kar katmaktadırlar. Birinci dereceden sorumlular onlardır.

Kapitalizmin kirli gerçekliğinde değişen hiçbir şey yoktur. Fakat bugün kapitalizmin topyekün saldırısına yanıt vermek hem yakıcıdır, hem de imkansızdır her zamankinden daha elverişlidir. Dünya çapında toplumsal kaynaşmalar sınıf mücadeleleri yükselmektedir. Batı Avrupa'da, Bolivya, Hırvatistan, Rusya, İsrail, Arjantin ve en son Güney Kore'deki kitlesel ve militan işçi-emekçi hareketleri yeni bir döneme girildiğinin işaretleridir.

Girmiş bulunduğumuz bu yeni dönemde mücadeleye atılmak önümüzde kaçınılmaz bir görev ve sorumluluk olarak durmaktadır. Yeni dönemin en acil sorunu bu mücadelelerin sürdüğü ülkelerde ihtilalci sınıf partilerinin yeniden tarih sahnesine çıkartılmasıdır. Burada biz Türkiyeli ve Kürdistanlı işçilere de büyük görevler düşmektedir. Hem geldiğimiz ülkenin devrimine hem de mensubu olduğumuz sınıfın bulunduğumuz ülkedeki sınıf mücadelesine en etkin şekilde katılmak ikili görevimizdir.

Karl ve Rosa Mücadelemizde Yaşayacak!
Anıları Kapitalist Barbarlığa Karşı Mücadele Çağrısıdır!
Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!
Kahrolsun Kapitalizm; Yaşasın Sosyalizm!

EKİM-YDK

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:159, 15 Aralık '96, Başyazı

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

Güncel durum ve devrimci çizgi

Gitgide büyüyecek ve yayılacak olan yeni bir kitle hareketi ile karşı karşıyayız. Bu hareketin en belirgin özelliği, açık politik kimliği ve hızla devrimleşmeye açık yapısıdır. Yeni hareketin açık politik kimliği, dosdoğru düzendeki çürümeye ve devletteki kokuşmaya tepkilerin bir ifadesi olmaktan kaynaklanmaktadır. Bu niteliği ile hareket, toplumun ezilen ve sömürülen çok değişik katmanlarından insanları kapsamaktadır. Fakat halihazırdaki tüm göstergeler, işçilerin ve kamu çalışanlarının, onların kitle örgütlerinin, bu harekette asıl ağırlığı oluşturacağını gösteriyor.

Bu, yeni bir durumdur. Elbette yeni olan işçilerin ve kamu çalışanlarının kitle hareketliliğindeki ağırlığı değildir. Bugüne kadar dolaysız politik nedenlere dayalı olanlar (Sivas katliamını protestolar, 1 Mayıs ve Newrozlar, Gazi Direnişi vb.) dışındaki tüm kitle hareketleri zaten esas olarak bu iki toplumsal kesime dayalı idiler. Ama bugüne kadarki eylemlerin temel hareket noktası her zaman işçilerin ve kamu çalışanlarının kendi güncel ve somut, iktisadi ve demokratik hak ve çıkarları idi. Oysa son kitle hareketi tüm toplumu ilgilendiren dolaysız politik nedenlere dayalıdır. Çeteleşen, kokuşan, ezilenlere karşı bir kirliliğe karşı bir kitle hareketi, bu arada mafyalaşarak kumar rantından uyuşturucu ticaretine kadar her türlü pis işe ve pisiğe bulaşmış olduğu açığa çıkan bir devlete karşı tepki ve protestodur söz konusu olan. Fark buradadır. İşte doğrudan devleti ve onun dayandığı düzeni sorgulamaya dayalı bir kitle hareketinde, işçilerin ve kamu çalışanlarının asıl ağırlığı oluşturmaları, çok büyük öneme sahip yeni bir gelişmedir.

Öncelikle altı çizilmesi gereken budur. Zira bu, devrimci önderlik sorumluluğu alanında ortaya yeni ve hayati önemde görevler çıkarmaktadır. Yıllardır işçi ve emekçi hareketine egemen darlığın kırılmamasından, hareketin dolaysız bir politik kimlik kazanmamasından yakınılıyordu. İşte bu temel zaafın nihayet geride kalacağını ilk işaretleri... İşte sınıf ve kitle hareketini devrimleşirmek için büyük fırsatlar ve muazzam olanaklar... Bu fırsat ve olanakları değerlendirebilmek başarısı, devrimci önderlik konumu ve kimliğinin sınanma zemini olacaktır. Bunu değerlendirme başarısı gösteremeyenlerin önderlik iddiaları da dayanaksız boş sözlerden öte bir anlam taşımayacaktır.

Bu sorumluluğun hakkını gereğince yerine getirebilmek için, öncelikle mevcut kitle hareketinin derindeki nedenlerini, bugünkü patlamayı olanaklı kılan birikimi doğru anlayabilmek gerekir. Politik kitle hareketinde bugün yaşanan ani ivmelenmeyi "Susurluk kazası"na bağlamak, bu çerçevedeki gerici burjuva propagandanın etkisinde kalmaktır. Gerçekte söz konusu olan, sermayenin işçi sınıfına ve tüm emekçi katmanlara karşı izlediği iktisadi ve sosyal politikalar ile onlara eşlik eden sistematik faşist baskı ve terörün ezilenler cephesinde biriktirdiği büyük tepki ve hoşnutsuzluğun dışa vurumudur. Susurluk buna yalnızca bir vesile olmuştur. Sınıf ve kitle hareketi yıllardır politik bir mecraya sığırmanın derin sancısı içindeydi. Zaman zaman bu safhaya geçecek gibi oldu. Fakat iç zayıflık ve engeller ile sermayenin karşı çabaları, bunu her seferinde dizginledi ve erteledi. '96 yılı değişik nedenlere dayalı politik kitle eylemleriyle başladı ve 1 Mayıs, bu alanda ulaşılan büyük birikime açık bir gösterge oldu. Fakat 1 Mayıs'ı izleyen karşı saldırı, yeni bir aşamaya geçişi engelledi ve hareket bir kez daha geri çekildi. Bunun uzun süreli olamayacağını kestirmekte bir güçlük yoktu. Nitekim çok geçmeden yeni bir eylem dalgasının ilk işaretleri ortaya çıktı. 19-20 Ekim'de on kentte yapılan ve onbinlerce emekçinin büyük bir coşku ve kararlılıkla sergiledikleri eylemler, yeni kitle hareketi dalgasının üstelik belirgin bir politik potansiyel taşıyarak gelmekte olduğuna bir kuşku bırakmadı (Komünistler bunu "Emekçi Kitle Hareketinin Yeni Çıkışı" gibi anlamlı bir başlık altında değerlendirmişlerdi).

Dolayısıyla, "Susurluk kazası" etkeni hiç de bu-

lutsuz gökyüzünde çakan ani bir şimşek olmamıştır. Bir birikimin üzerine gelmiştir ve doğrusu bu birikimin kendini güçlü bir biçimde dışa vurmasına son derece elverişli bir "vesile" olmuştur. Bu da anlaşılır bir durumdur. Yıllardır dizginsiz sömürü ve soygun politikalarının cenderesi içinde bunalıtılan yığınları dizginlemek için rejim başka şeyler yanında iki etkili silah kullanıyordu. Devlet terörü ve şovenizm... İlki yıldırıp sindirme, ikincisi hedef şaşırtma işlevi görüyordu. Susurluk'un açığa vurduğu gerçekler, bu iki silaha büyük bir darbe olmuştur. Devletin iç yüzü, devlet terörünün perde arkası ve "bilinmeyen" yönleri, kardeş bir halka karşı "ülkenin bütünlüğü" adına yürütülen kirliliğe yönelik savaşın gerisinde yaşanan pis işler ve ilişkiler açığa çıkmıştır. Devlet terörünün mahiyeti, devletin kendi hukukunu bile hiçe sayan çeteleşme gerçeği ile kirliliğin dayanağı olarak kullanılan şovenizmin gerçek işlevi, sıradan insanlar tarafından gözle görülür hale gelmiştir. Artık devletin, devlet terörünün ve kirliliğin geniş toplum kesimleri tarafından sorgulanmasının önüne geçilememektedir.

Özetle, "Susurluk kazası" yığınları fiziki ya da ideolojik etki yoluyla sınırlayan silahların ters tepmesine iyi bir vesile olmuştur. Dayım uygunsuz, devlet ve şovenizm, "suç üstü" yakalanmıştır. Bu, kitlelerin tepkilerini kamçılayan ve onları eylem konusunda cesaretlendiren bir rol oynadı.

Fakat dahası var. Düzen cephesinin kendi içinde çeşitli çıkar gruplarına dayalı kamplaşma, bunlar arasındaki iç iktidar mücadelesi, bu çerçevede devlet bünyesindeki çeteleşme ve bunlar arasındaki kıyasıya çekişme ve çatışma, tüm bunlar yıllardır vardı, biliniyordu. Fakat geniş kitleler henüz bunu göremiyor, algılamıyordu. Devrimciler yapay ya da aldatıcı siyasal kılıflar giydirmiş bu çatışmanın gerçek mahiyetini yığınlara anlatmaya çalışsalar da başarılı olamıyorlardı. Son gelişmeler, yalnızca açık siyasal bağlantılar içindeki devlet içi çeteleşmeyi değil, fakat bu çeteler arası çatışmayı da su yüzüne çıkardı. Yalnızca su yüzüne çıkarmakla da kalmadı, artık aşıktan süren bu çatışmayı kızıştırarak onu yeni boyutlara da vardırdı. Son "Çankaya Zirvesi"nin de gösterdiği gibi, tüm çabalara rağmen, bugün hala bunun önü alınmıyor. Düzenin kendi içindeki ve devlet bünyesindeki "çatlak" gitgide büyüyor ve bu yeni gerçeklerin açığa çıkmasını kolaylaştırıyor.

İşte düzeni ve devleti zayıflatan bu süreç, kitle hareketinin güç kazanması için bir başka elverişli etken oluyor. Artıdan kaçınarak söylemeliyiz ki, klasik marksist teoride; egemen sınıfın siyasalinde yaşanan bir bunalımın, ezilen sınıfların kendi hoşnutsuzluklarını ve tepkilerini dışa vurmalarını kolaylaştırarak bir "gedik açması" ya da "çatlak" işlevi görmesi denilen durumun bir örneği ile yüz yüze bulunuyoruz.

Tüm devrimci kuvvetlerin önünde şimdi bu avantajları, devletin "suç üstü" durumu ile egemen sınıf cephesindeki "iç çatlak" yarattığı elverişli zemini en iyi biçimde değerlendirmek sorumluluğu vardır. Yığınların açığa çıkan ilk tepkilerini güçlendirip yaymak, çeteleşen devlete ve onun kokuşmuş düzenine karşı başlayan sorgulamaları güçlü bir devrimci sınıf ve kitle hareketini geliştirmenin olanağı olarak kullanmak, devrime dayalı çözüm alternatifini emekçi kitlelerin geniş kesimleri arasında yaygınlaştırmak, mevcut durumu bu amaçlar için iyi bir fırsat olarak değerlendirmek sorumluluğu vardır.

Bu sorumluluğu başarıyla gerçekleştirmek doğru bir siyasal bakış ile yaratıcı ve militan bir pratik inisiyatif sorunudur. İlkinin önemi özel bir açıklama gerektirmiyor. Fakat bu doğru bir siyasal bakış ve tutumla hareket etmenin görüldüğü kadar kolay olduğu anlamına da gelmiyor.

Öncelikle egemen sınıf cephesinden kurulan ve solun reformist kesimlerinin kitle hareketine taşımada köprü rolü oynadıkları tuzaklar var. Kendi iç bölünmesi ve dalaşması ne olursa olsun, "kriz yönetmek" ve krizlerden bir "fırsat" olarak yararlanmak konusunda açık bir bakışa ve tutuma

sahip egemen sınıf, ortaya çıkan son durumu da devletin bugüne kadarki yıpranmasını onarmanın bir olanağı olarak değerlendirmek istiyor. Sermaye medyasının aktif bir rol üstlendiği "temiz toplum", "temiz siyaset", "devleti devlete sızmış çetelerden temizleme", "demokratik hukuk düzenini güçlendirme" söylemi buna hizmet ediyor. Burjuva muhalefet aynı doğrultuda kampanyalar yürütüyor. Kirliliğe ve kanlı işlerde en aşırıya kaçmış bazı çetelerin tasfiyesiyle bunda başarı sağlanmak isteniyor. Tasfiye edilmeye çalışılanların karşı direnci bu hesabı bugün için zora soksa da, düzenin toplam olanakları düşünüldüğünde, bunda belli bir başarı sağlanması ihtimal dahilindedir. Pisliliğin, tartışılan tüm kanlı ve kirliliğin gerisinde gerçekte MGK olduğu halde onun ve ordunun tartışma dışı tutulması, dahası mevcut çeteleşmenin üzerine ordunun basıncıyla gidildiği sahtekarlığı; kokuşmuşluğun bir parçası olan medyanın "çetelerin üzerine gitme" görüntüsü içinde yeniden itibar kazanmaya çalışması; yaşanan çürüme ve kokuşmanın, kan ve pisliliğin asıl kaynağı ve çeteleşmenin organik bir parçası olan teklici sermayenin yine özel bir çabayla tartışma dışı tutulması; tüm bunlar, son gelişmelerin sunuluşunda karşı-devrimci propagandanın halihazırdaki başarılarıdır.

Açıktır ki, mevcut durumdan devrimci doğrultuda başarıyla yararlanabilmek, aynı zamanda bu hesapları boşa çıkarmak ölçüsünde olanaklıdır. Oysa reformist sol ile "siyasal çözüm"çüler sermayenin ortaya çıkan yeni durumdan bir "fırsat" olarak yararlanmasına açık ya da örtülü destek sunmaya dünden hazır dırlar. Bugün, ANAP da dahil "CHP"yi, DSP'yi, demokrasi isteyen bütün örgüt ve kişileri içine alan bir güç birliği önündeki fırsat tarihi değerdedir. Demokratik bir açılım için koşullar uygundur" diyenler (somutta İP), gerçekte, öteki reformist sol çevreler ile "siyasal çözüm"çülerin gönlünde yatırı yüksek sesle dile getirmekten başka bir şey yapmış oluyolar.

Son gelişmelerin ortaya çıkardığı durumun güncel alternatifleri şunlardır. Ya egemen sınıf bu krizi yıpranmış ve teşhir olmuş devletin imajını yenilemenin, ona "temiz siyaset" ve "hukuk kuralları içinde işleyiş" cılası çekmenin, dahası, bunu kitlelere "demokratikleşmede yeni bir adım" olarak yutturmanın olanağını bulacaktır. Ya da, bir bütün devrim cephesi, yığınların mevcut tepkilerini ve eylemliliğini en iyi biçimde değerlendirecek, bunu yığın hareketinde yeni bir devrimci atılımın dayanağı olarak kullanacak, böylece devlet ve düzen bünyesinde oluşmuş çatlakları derinleştirmek başarısı gösterecektir.

Birinci durumda, devlet ve düzen güçlenecek, egemen sınıf yılların kirliliği ve kanlı icraatlarının yol açtığı yüklerin ağırlığından ve sorumluluğundan bu "fırsat" kullanarak sıyrılma olanağı bulacaktır. İkinci durumda ise, düzenin krizi bu kez devrimci bir kitle hareketi olgusuyla birleşerek yeni boyutlar kazanacaktır. Bunu başaracak bir devrimci kitle mücadelesi, ekonomik haklar ve siyasal özgürlükler alanında bir dizi mevzi elde etmekle kalmayacak, toplumsal ve siyasal sorunların devrime dayalı çözüm alternatifini de kitlelerin daha geniş kesimleri içerisinde büyüyen bir destek bulacaktır.

Ana ihtimaller bunlardır ve soldaki politik saflaşma da bugün buna göre şekillenmektedir. Faşist devletin kirliliği ve kanlı icraatlarının açığa çıkması toplumdaki demokratik özlere kamçıladığı ölçüde, bu saflaşma bir kez daha kendini demokrasi sorunu ve mücadelesinin ele alınışı üzerinden göstermektedir. Sorun bir kez daha, demokratik siyasal istemlerin kurulu düzen çerçevesinde ele alınması mı, yoksa tüm demokratik özlere ve istemlerin mevcut sınıf iktidarına karşı devrimci iktidar mücadelesine kanalize edilmesi mi, biçiminde ortaya çıkmaktadır. 14 Aralık eyleminde KESK yönetiminin sorunu "demokratik devlet" olarak formüle etmesi ve tüm reformist odakların bu şiarı sahiplenmesi, bunu göstermektedir.

EKİM

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

gözüne alındı. Buna dair tanıklarımız, belgelerimiz olduğunu her eylemde söylüyoruz. Onları sağ aldınız sağ istiyoruz. Kayıpların akıbeti açıklanana, sorumlular yargı önüne çıkartılana kadar burada oturmaya devam edeceğiz ve kayıpları unutmayacağız." açıklaması yapıldı.

84. Hafta...

Kayıp analarının oturma eylemi yağmura rağmen 70-80 kişilik bir katılımı gerçekleşti. Oturma eylemi sırasında onurlu sanatçı ve aydınların biraraya gelerek, "sanatın diliyle mücadele vermek için Kamyon Atelye Sanatı (KAS) adıyla bir grup oluşturdukları" duyuruldu. Cumartesi analarının yürekli sesine destek vereceklerini söyleyen KAS, yeni yıla Susurluk'ta ortaya çıkan devletin pisliğini protesto eden bir açık hava senliğiyle gireceklerini ilan etti.

Cumartesi annelerinin ortak basın açıklamasında 1994'ten beri kayıp olan İsmail Bahçeci ve ardından da Hıdır Öztürk, Şirin Bayram, Ramazan Tekin, Hakkı Kaya, Ramazan Yazıcı, Selahattin Gümürücü, Tevfik Kusun, Mahmut ve Fahriye Mordeniz tanıtıldı.

Geçen hafta Tuzla-Devrimci Gençlik kısa bir yürüyüşle ve sloganlarla Cumartesi analarına katılarak eyleme destek vermişti. Bu grupla gelen bazı gençler eylem sonrası gözaltına alınmıştı. Söz konusu gözaltılarla ilgili İHD ve Eylem Komitesi'nden bir açıklama, taleplere rağmen gerçekleşmedi. Cumartesi eylemini giderek sessizliğe ve darlığa mahkum etmeye çalışan anlayışlara karşı geliştirilen devrimci müdahaleden duyulan rahatsızlık bu tutumla bir kez daha somutlanmış oldu.

85. Hafta...

Cumartesi eylemi, bu hafta da Galatasaray Lisesi'nin önünde toplanan kitlenin oturma eylemi ile başladı. Oya Gökbayrak 4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde katledilen Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan, Orhan Özen ve Abdülmecit Seçkin için kitleyi 1 dakikalık saygı duruşuna davet etti. Tüm kitle devrim şehitlerini saygı duruşu ile anarken, bazı İHD yetkilileri yine çatlak sesler yükselttiler. Yapılan basın açıklamasında bizzat devletin bazı rakamlar vererek itiraf etmek durumunda kaldığı kayıplarla ilgili tüm bilgilerin açıklanması istendi. Devletin sorunun içini boşaltmaya dönük manevraları protesto edildi: "İçine temiz yüzlü bir memur oturtulacak, bilgisayar donanımlı bir otobüsün Galatasaray'da ne işi var? Yakınlarımız devlet tarafından

86. Hafta ...

Metin Göktepe'nin fotoğraf makinasının taşındığı eylemde, basın çalışanları fotoğraf makinalarını alana bırakarak protestoya dahil oldular. Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü Türkiye Temsilcisi açıklamasında, özgür basının susturulamayacağını, gözaltına alınan, kaybedilen, katledilen insanların hesabının sorulacağını, katliamların durdurulmasını, faillerinin yargı önüne çıkartılmasını istedi. Ardından söz alan Metin Göktepe'nin annesi şunları söyledi: "Metin'im öldü, Metin'ler, Ocak'lar, Tekin'ler ölmesin. Metin'in ölümünün üzerinden 1 yıl geçti. Metin hırsız değildi, çete hiç değildi. Devlete güveniyordum artık devlete güvenim kalmadı. Oğlumun katillerini istiyorum bunun üstü kapanmaz, kapatılmaz. Tüm duyarlı insanları ve kuruluşları devletten hesap sormaya çağırıyorum."

Av. Metin Narin'in Avukatı Av. Murat Çakar ise şunları ifade etti: "Gözaltılar, kayıplar, işkenceler, katledilmeler birbirine bağlı sistemik bir şekilde yürütülüyor. Metin Narin'in tutuklanıp cezaevine konması Susurluk'u unutturmak, üzerini örtmek için yapılan komplolardan ibarettir. (...)

Metin Narin derhal serbest bırakılmalı, sokaklarda, cezaevlerinde, gözaltılar, kayıplar, yargısız infazlar olmamalı ve katledilenlerin failleri yargı önüne çıkartılmalıdır."

Bir gencin kitleyi Metin Göktepe ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu davetine tüm kitle katıldı. Saat 12:30 civarında Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemi karanfillerin bırakılıp kitlenin dağılmasıyla son buldu.

Mücadele Postası.. Mücadele Postası..

Alanlara, mücadeleye!

İşçi kıyımları, Kızıl Bayrak'a yönelik işkenceli gözaltılar, DGM'de düşüncelerinden dolayı cezalandırılmalar, eylemlerde baskı ve zulüm devlet tarafından ezilen halkımıza uygulanan baskılardır.

Biz de diyoruz ki baskılar bizi yıldıramaz. Bir devrimci ölür de baş eğmez faşist köpeklerin zulmüne. Ezilen halkımız hakkını istemeyecek mi? Devlet kendi pisliğini bile temizleyemez hale geldi. Bu öyle bir pisliktir ki üstü örtüle örtüle kokuyor. Bu kokudan kendileri de rahatsızlar. Kendi şerefsizliklerinin acısını halktan çıkarmaları bizi daha çok öfkeliyor.

Erbakan iktidara gelmeden önce T. Çiller'i yüce divana götürecektiydi dosyaların elinde olduğunu söylüyordu. Hani ne oldu bu dosyalar? İktidara gelince birbirlerinin pisliğini örter oldular. Bu adil düzen değil adi düzendir.

Bizim RP gibi hocalara değil, özgür düşünceden, demokrasiden, eşitlikten, halkların kardeşliğinden yana bir sisteme ihtiyacımız var. Ezilenlerin hürriyete, özgürlüğe kavuşmasını sağlayacak olan sosyalizmdir.

İnsan gibi yaşamak, işten çıkarılmak istemiyorsak, parasız eğitim ve sağlığa bütçe diyorsak, enflasyon karşısında ezilmemek için hakkımızı arıyorsak, işçi kıyımlarına son, yargısız infazlara, gözaltılara işkencelere, evlerin yakılmasına, zorla göç ettirilmeye, sömürüye baskıya zulme son diyorsak el ele miting alanlarına, eylemlere mücadeleye!

Kızıl Bayrak Dalgalanacak!
Sosyalizm Kazanacak!
Bir Kızıl Bayrak okuru!

Muğla üniversitesinde faşist kadrolaşma ve eğitim...

Üniversitelerde devrimci demokrat yurtsever öğrencilere karşı gerçekleştirilen saldırıların temelinde faşist diktatörlük vardır.

Muğla'da yaşadığımız sorunlar Türkiye'de yaşanan sorunlardan ayrı olarak düşünülemez. Diğer üniversitelerde olduğu gibi Muğla üniversitesinde de faşist kadrolaşma ve derslerde faşist propaganda ağırlaşarak sürmekte, devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler üzerinde baskılar artmaktadır.

Bilim yuvası olmaktan tam anlamıyla uzak Muğla üniversitesinde çağdışı uygulamalar devam etmektedir. Üniversitemizin bilimsel eğitim anlayışının özeti:

- Kürtçe piç dilidir, Kürt halkı yoktur.
- 6 Kasım (YÖK protestosu) eylemine gidenleri görür ya da duyarsam göbek bağı keserim.
- 68 Kuşağı geri zekalı kuşaktır.
- Yaşar Kemal, Aziz Nesin, Zülfü Livaneli UnderGround (yeraltı) edebiyatı yapıyorlar. Bunların yaptıkları edebiyat değildir.
- Sözler, Türk Dil Edebiyat Bölüm Başkanı Doç. Namık Açıköz'e aittir.
- Tüm uluslar Türktür ya da Türkleşeceklerdir.
- "Ne mutlu Türkün diyene!" sözünü eleştiren şerefsizdir.
- Ben öğrencinin hangi düşünceden olduğunu anlarım benden gizleyemezsiniz.
- Bu sözler ise İnkilap Tarihi ve Atatürkçülük Dersi Öğretim Görevlisi Yüksel Kırcı'ya aittir.

Muğla Üniversitesinden
Devrimci, Demokrat, Yurtsever
Öğrenciler.

Polikar fabrikasında dizginsiz sömürü...

Adana'nın İncirlik bölümünde bulunan Polikar meyve suları fabrikasında insanlık dışı uygulamalar dayatılmaktadır. Polikarlarda çalışan işçi sayısı 12; bunların çoğunluğunu bayanlar oluşturmaktadır. Çalışma saatleri sabah 8'den akşam 8'e kadar 12 saat. Her gün zorunlu olarak 11 ile 12'lere kadar mesai yapıyor, hatta bazen sabahlara kadar çalışılıyor. Karşılık olarak asgari ücret veriliyor. Dinlenme saatlerinden çalışılmıyor. Yemek çok pis ve berbat.

Bir pazar 10 kadar işçi mesaiye gitmeme kararı alıyorlar. Mesaiye kalmayan işçiler Pazartesi işe gitmek için servise binecekleri sırada işten atıldıklarını öğreniyorlar. Çarşamba günü paralarını alabilecekleri haberi üzerine paralarını almaya gidenler patron tarafından tekrar işe alınıyorlar. Tekrar işe başlıyorlar, ancak 10 gün sonra patron tarafından hiç bir bahane olmaksızın işten atılıyorlar. Mesai paralarını alamayan işçiler kendi aralarında yasal yollara başvurmayı tartışıyorlar. Fakat sadece 2 işçi onaylıyor, diğerleri "Allahından bulsun." gibi sözlerle geriye çekiliyorlar. İki işçi çalışma müdürlüğüne 1 aylık mesai paralarını alamadıklarını, sigortasız işçi çalıştırıldığını söylüyor ve işletmeyi şikayet ediyorlar. Üzerinden 1.5 ay geçmesine rağmen hiçbir haber, hiç bir gelişme yok. İşveren bir takım şeyleri bahane edip işyerini kapatıyor.

Kapitalizm özü gereği sömürü, kâr ve rekabetten oluşmaktadır. Sömürünün en çok yaşandığı yerlerin başında ise küçük işletmeler gelmektedir. İşveren istediği an işçiyi bahaneli, bahanesiz kapı önüne atabilmektedir. İşçi, hakkını savunuyor, neden? Örgütsüz ve tektir. Üretimden gelen gücünü bilmemektedir. Bizler üreterek yaşamaya çalışıyoruz. Onlar bizleri daha az parayla nasıl sömürebilirim düşüncesiyle, kârlarına kâr katmanın planlarıyla yaşıyorlar. Onlar için insanlık çok gerilerde kalmaktadır. Dünyaları sadece para üzerinde kurulmaktadır.

İşçi sınıfı dövüşe dövüşe kazanacaktır. Patronlar üzerine düşen görevleri fazlasıyla yerine getirmektedirler. Nedir bunlar? İnsanca yaşam koşullarını kaldırmak, toplu tensikatlar gerçekleştirmek, sigortasız çalıştırmak, sendikal faaliyetlerin önüne set çekmek ya da sendika bürokratlarını satın almak, iş güvencesi sağlamak, istediği an işten atmak... Peki biz işçiler üzerimize düşenleri yapıyor muyuz? Hayır! Sendika bürokratlarının kuyruğuna takılıyoruz, işçi arkadaşlarımızı bile güvenmiyoruz, işveren karşısına örgütlü, tek vücut halinde çıkmıyoruz. Hemen yanbaşımızda gerçekleştirilen grevlere, direnişlere sessiz kalıyoruz. Ta ki kapitalizmin kılıcı bizleri biçene kadar... Vurdum duymazlık yapıyoruz.

Kurtuluşun örgütlü, birleşik, militan bir mücadeleden geçtiğini bilmeliyiz. Üretimden gelen gücümüzün farkında olmalıyız. Sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmeliyiz. Adana'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Söyle Berlin!

Söyle!

**Elleri bombalı
mavi gömleklilerin
bekleyecek mi yine**

**Unter den Linden
caddesinde nöbet?**

**Alevden bayrakların üzerinde
yeniden can bulacak mı**

Karl Liebknecht?...

Nazım, 1923

Dünya Proletaryasının
İki Yiğit Önderi,
Rosa Luxemburg
ve Karl Liebknecht
15 Ocak 1919'de

Alman Sosyal Demokrat
Hükümeti Tarafından
Katledildiler.

Anıları Savaş Sloganımız Olacak!

Vardık!

Varız!

Varolacağız!

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete